

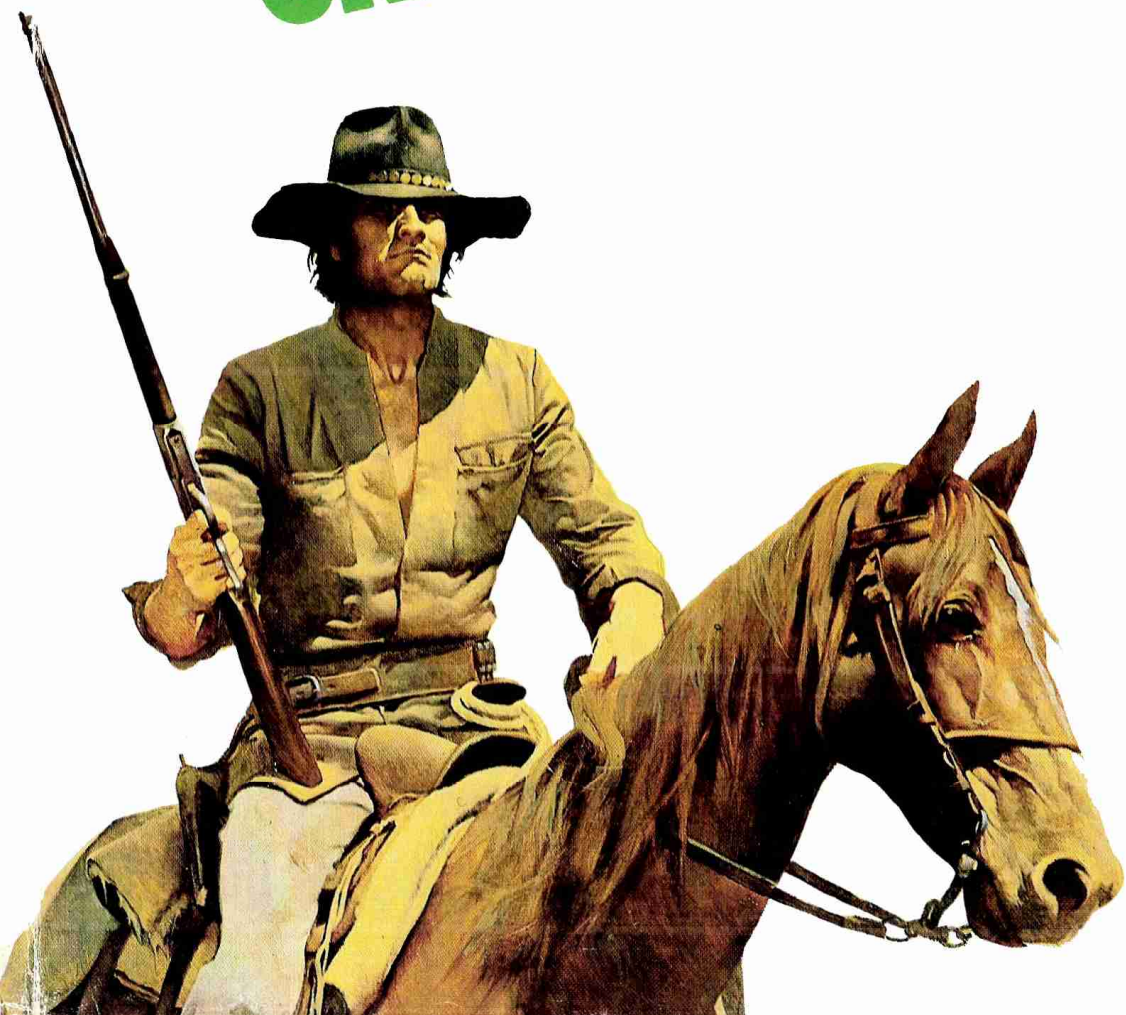
**DŽEK
SLEJD**

**BROJ
40**

ŠEJN

**CENA
30 DINARA**
**EDICIJA
DOK
HOLIDEJ
VANREDAN
BROJ**

GRAD BANDITA

★ SEJN ★

DŽEK SLEJD
GRAD BANDITA

NIŠRO FORUM-OUR MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

S E J N

Broj 40

Glavni i odgovorni urednik:
Svetožar TOMIĆ

Urednik:
Zorka ĆIRIĆ

Naslov originala:
Jack Slade
BUSCADERO

Recenzija:
Tomislav KETIG

Prevod i adaptacija:
Tomislav KETIG

Lektor:
Zorka ĆIRIĆ

Tehnički urednik:
Ferenc BARAT

Naslovna strana:
Ferenc BARAT

Korektori:
Marta MLADENOVIC
Vilma BEKER-GAČEŠA

Štampa: 6. IX 1982.
Tržište: 16. IX 1982.

Izdaje i štampa NIŠRO FORUM — OOUR MARKETPRINT, Novi Sad, Vojvode Mišića 1. Glavni i odgovorni urednik: Svetožar TOMIĆ. Urednik: Zorka ĆIRIĆ. Naslov originala Jack Slade — BUSCADERO. Copyright: 1976. by Towe Publications INC, prema ugovoru sa GPA iz Minhena.

Oslobođeno osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine broj 413-12/79 od 28. II 1979. godine.

Žena je ležala pred kamenom ogradom bunara. Bila je naga. Banditi su je tako čvrsto vezali da nije mogla ni da se pomakne.

Tiho je jecala.

Sunce je pržilo nemilosrdno.

Ukrug, oko žene, stajali su banditi. Bila su četvorica. Svaki od njih nosio je po dva revolvera u nisko obešenim futrolama ispod ukrštenih redenika.

Nitkovi su bez trunke sažaljenja zurili u ženu. Visoko u plavetnilu neba, krstarile su dve male, crne tačke. Lešinari. Ovamo ih je privukao miris smrti.

Tamo, kraj koralala, ležale su dve beživotne prilike. Dva muškarca, koje su ubice bile iznenadile pri poslu.

Petnaestak konja stajalo je u koralu. Bili su to divlji konji koji još nikada nisu bili jahani. Sabili su se u jednom uglu koralala, jedan uz drugog i tu i tamo bi poneka životinja glasno zanjitala od straha. I one su osećale blizinu nasilja, krvi i smrtonosnog uništavanja.

Jedan od bandita lako gurnu nagu ženu vrhom čizme.

— Čula si moju ponudu, Vanesa — reče lažnom pažnjom u glasu. — Sada imaš svoju šansu. Možeš da se odlučiš... Ako kažeš „da” biće ti sa nama dobro.

Vanesa King je zurila ispunjena mržnjom u bradatog muškarca.

— A ako kažem „ne”, Rikardo Valdeze? Šta će biti onda?

On nije odgovorio odmah. Provukao je zamišljeno prstima kroz gustu, crnu bradu.

— Mi te nećemo ubiti — promrmljao je posle izvesnog vremena i demonski se iscerio. — Ali, na šta će se Marko odlučiti ne mogu ti reći. Ti znaš da je moj brat gazda. On jedini odlučuje o životu i smrti. Ili ti to tvoj muž nije ispričao? Zar ti nije objasnio gvozdeno zakone družine s kojom je ranije jahao?

Ona klonulo klimnu glavom. Izgledalo je to kao gest pomirenja sa neumitnom sudbinom.

— Džon mi je sve ispričao dok je još bio živ — prošputala je uzrujano. — Među nama nije bilo nikakvih tajni... Ja znam da je on nekada pripadao bandi Buskadera. I to da je bio najbrži na oružju među svima vama... Zbog toga ste

se vi, kukavice, i prišunjali tako tajno i podmuklo na naš ranč i Džona smaknuli s leđa... Šta ste to hteli vi, prokleta, podmukla stvorenja? Zašto li ste samo to učinili?... Džon vas nikada nije izdao! Nikoga od vas!... I njegov jedini pomoćnik, koga ste takođe ubili, nije uopšte predstavljao nikakvu opasnost po vas!

Bradati Rikardo Valdez se nasmeja podmuklo.

— Ono što preduzmemo, mi uvek temeljito uradimo — objasnio je. — Kod Buskaderosa je pravilo da nikada ništa ne urade polovično... Zar ti tvoj muž to nije ispričao?

— Nije — odgovori žena, ispunjena gorčinom. — On već mesecima nije uopšte govorio o svojim bivšim kompanjonima. Za njega je to bilo nešto što više nije postojalo. U njegovim očima pripadalo je to nekakvoj prošlosti koja nikada ne bi trebalo da se vrati.

— I to je bila njegova velika greška. — primeti Rikardo Valdez. — On je bio budala, uvrnuta tvrda glava. Znao je veoma dobro da čovek ne može uteći svojoj prošlosti, ako je jednom jahao sa Buskaderosima... On je poverovao da se dovoljno dobro sakrio ovde, u Katalini. I pri tom je uzeo lažno ime i ni jedan jedini put se više nije pojavio u San Pedru da bi obavio bilo kakvu kupovinu. Za njega je sve to obavljao njegov jedini pomoćnik Adam Vilijems... Bio je oprezan kao stari prerijski vuk, a uprkos tome upao je u zamku... Svi ste vi stvar predstavljali sebi suviše jednostavnom. I sada je došlo vreme za obračun... Tvoj muž i taj Adam Vilijems su mrtvi, Vanesa. A za tebe je vreme da razmisliš malo o sopstvenoj budućnosti... Kao što sam već rekao, imaš mogućnost da vodiš gospodski život. Treba samo da nam odaš gde je Džon sakrio svoj novac.

Vrpoljila se u vezama. Njena bela koža je već pod snažnim sunčevim zracima lako porumenila, iako nije ovde ležala duže od jednog časa.

Četvorica nitkova su uživala u onome što su posmatrala. Oni su Vanesi okrenuli ruke u stranu i zglavkove joj vezali za mali, zašiljeni komad drveta, koji je bio zaboden u zemlju. Na isti način ta đubrad su se pobrinula da joj noge ostanu ispružene.

Bio je to pogled koji je svakom muškarcu mogao da dovede krv do ključanja, i Vanesa je tačno znala šta je očekuje ako tim tipovima na neki način ne iziđe u susret.

— Dobro — reče. — Predajem se. Imaćete novac. Oslobodite me, i ja ću vam pokazati gde se on nalazi.

Rikardo Valdez se zagleda začuđeno u ženu. Sa tako iznenadnim preokretom izgleda nije računao.

To je Vanesa shvatila čim ga je pogledala. Taj pasji sin

se potajno već sigurno u sebi obradovao što će imati siguran razlog da može da uradi s njom šta mu je volja.

Vanesa je dobro poznavala takve tipove. Iza nje je ležala dosta burna prošlost. Kao i njen ubijeni muž Džon, i ona se ranije kretala dosta mračnim stazama.

U njoj se sada probudio snažan ponos.

Kad već nije bilo drugog načina da Buskaderosima покаže zube i kandže, učiniće ona to već na svoj način. Ta đub-rad će se već čuditi šta ih je to snašlo.

Osećanje surovosti obuhvatilo je ovu plavokosu ženu. Bilo joj je razoreno sve čemu se u budućnosti od života nadala. Od sada je želela samo osvetu.

— Ti... ti ćeš nam zaista predati novac? — promuća Rikardo Valdez i pri tom u znak neshvatanja zavrte glavom. — To je zaista pravo iznenađenje... Šta se to u tebi događa, Vanesa?

— Oslobodi me već jednom, Rikardo! — prasnu ona. — I upozoravam te da se ubuduće ponašaš kao džentlmen. Jer, ja ću sve ispričati tvom bratu Marku.

Rikardove oči su se nemirno svetlucale. Tiho zagundavši, sagnuo se i izvukao nož iz pojasa. Nekoliko brzih poteza nožem, i Vanesa se opet mogla slobodno kretati.

Četiri bandita zurila su u njeno lepo telo dok se polako, izazovno podizala i proteglila kao mačka posle spavanja.

Buskaderosu su imali oči samo za tu ženu i zbog toga nisu opazili jahača, koji se upravo pojavio kraj ivice štaglja. Nisu ga takođe ni čuli, jer je meka trava, kojom je tlo bilo obraslo, sasvim prigušila topot kopita. Bio je to, uostalom nepotkovani konj, indijanski mustang, a jahač je bio odeven u kožno ode-lo, ukrašeno resama.

Prvoklasni indijanski rad, očevidno plemena Navaho.

Ali, taj čovek nije bio Indijanac.

Bio je suviše visok rastom za to, a i po mnogim drugim pojedinostima poznao bi čovek da je u pitanju belac.

Naga žena ga je prva ugledala i osmehnula se.

Četiri Buskaderosu okretoše se oko sebe.

Bili su đavolski brzi, ali se skameniše u pokretu, zagledavši se u cev puške visokog jahača.

Žena prasnu u glasan smeh.

— Šejne! — povika nekako piskavo. — Mora da sanjam!... Šta je tebe donelo iznenada u ovaj kraj?

Zapadnjak se uzdržano osmehnu i obori cev puške.

— Zdravo, Vanesa — pozdravi je. — Biće mi zaista veoma žao ako sam te uznemirio. Pomislio sam da si u nekoj nevolji.

— Samo mala šala — odvrati žena. I, okrenuvši se prema

banditima, nastavi. — Ostavite vaše topove u futrolama, momci! Ovo je jedan moj stari prijatelj. Zove se Šejn.

Četiri bandita se opustiše. Zapadnjak skoči sa konja i zadenu „vinčesterku” očevidno bezbrižno u futrolu na sedlu.

— Onda je sve u redu — primeti. — Ipak, to je sasvim posebna zabava.

— Šta bi u svemu ovome ovde bilo posebno? — povika Rikardo Valdez, pomalo izbačen iz koloseka. — Mi smo imali raspravu s onom dvojicom tamo. Oni su pucali u nas, i mi smo odgovorili paljboom, da bismo se odbranili. To je potpuno normalno.

Šejn mirno klimnu glavom.

— Da, naravno... Treba li sada da se izvinim što sam bio drugog mišljenja?

Rikardove oči se iznenada suziše. Zapadnjak oseti jasno mržnju koja je zračila prema njemu.

Šta se ovde zapravo odigralo?

Od pre nekog vremena, tačnije rečeno od pre nešto više od godinu dana, poznavao je Vanesu.

Ona je bila kći jednog veoma bogatog čoveka, i Šejn se pitao šta ona uopšte radi u ovoj divljini.

Ovde je postojala čitava gomila pitanja koja je trebalo da se razreši, i Šejn je imao nameru da to i učini. Hteo je da po svaku cenu otkrije tu tajnu.

To je on iz određenih razloga Vanesi bio dužan.

On je nije poznavao od juče, i u njegovom sećanju ostalo je mnogo lepih časova koje je proveo sa Vanesom.

Ona je bila žena koja bi se svakom muškarcu mogla dopasti i to je za Zapadnjaka bio zapravo osnovni razlog zbog kojeg se toliko čudio što je ovde, u ovoj divljini sreo.

Prešao je pogledom preko oba mrtvaca, a onda se ponovo zagledao u nagu ženu čiju je priliku obasjavalo sunce. Osetio je kako u njemu raste isto ono uzbuđenje koje ga je kraj te žene nekada obuzimalo. Ni sa banditima nije stvar stajala drukčije. To se jasno moglo razaznati u očima koje su im se užagrole.

Vanesa mu priđe.

— Ti nemaš zbog čega da se izvinjavaš, Šejne — reče mu, i položi mu ruke na ramena. — Ti si poverovao da sam u nevolji i da mi je potrebna pomoć... Ti si, takođe, bio i spreman da mi tu pomoć odmah pružaš, ali, ja ti se kunem da mi takva pomoć nije potrebna... Ono što se ovde događa nije ništa više od jednog strašnog nesporazuma... Ja sam od one dvojice muškaraca, koji tamo leže mrtvi, bila odvedena. Jedan od njih zvao se Džon King. Ja sam dozvolila da mi on zavrti glavu velikim obećanjima. Hteo je tobože da mi položi

svet pod noge, ali, ono što sam posle toga ovde zatekla nije bilo više od ovog malog ranča konja... Bila sam ovde kao neka zarobljenica. I bila sam srećna kada su se Rikardo Valdez i njegovi prijatelji ovde iznenada pojavili. Rikardo je moj stari prijatelj. On je brat Marka Valdeza, vođe Buskadero bande! Jesi li već nešto čuo o tome?

Šejn lako klimnu glavom.

— Buskaderosu su pojam za ovaj kraj — primeti, kezeći se. — U svakom slučaju, po onome što vidim, sa jednom starom prijateljicom, kao što si ti, nisu postupali naročito lepo.

Ona se nasmeja podrugljivo.

— To su šale koje čovek mora da razume. Ti...

Rikardo Valdez uperi svoju pušku u Zapadnjaka, priđe bliže i zari mu cev oružja u slabinu.

— Sad mi je pun nos tog vašeg prokletog brbljanja! — prekide on Vanesu. — Šta se tog čoveka uopšte tiče ono što se ovde među nama dešava? Jesu li ti vrane toliko popile mozak da hoćeš druge da upućuješ u naše stvari?

Vanesa ga samo prezrivo pogleda preko ramena. Ona je i dalje držala svoje nage ruke položene na Šejnova ramena. Izgledalo je kao da više ne oseća sunčeve zrake koji su pekli njeno nago telo.

— Ti si jedan idiot, Rikardo Valdeze — odvrtila je hladno. — Ti ćeš već videti šta ćeš da doživiš kada budem Marku ispričala sve šta se dogodilo ovde. Šejn je prijatelj. On je na našoj strani. Ti treba da budeš jako, jako ljubazan prema njemu, Rikardo. To je najbolji savet koji mogu da ti dam.

Šejn je osećao vrelinu sunca na potiljku. A osećao je i pritisak puščane cevi na svoj levi rebarni luk. Uprkos tome, ostao je potpuno miran. Na njemu se nije mogao primetiti ni najmanji znak nervoze.

Pogledao je, gore ka koralu, u kome su se poludresirani konji i dalje uplašeno zbijali jedan uz drugog. Onda pogleda ponovo onu dvojicu mrtvaca, i opet se upita šta je to moglo Vanesu da navede da dođe u ovu strašnu osamu.

Kéi tako bogatog čoveka! Zbog čega joj je uopšte bilo potrebno da se opredeli da živi u takvoj oskudici, na tako bedan način?

Bilo je mnogo pitanja koja su uzbudivala Zapadnjaka i dok su se njegove misli grozničavo bavile tolikim stvarima, spolja je izgledao tako miran, da bi čovek mogao da poveruje da mu do cele ove stvari nije stalo koliko ni do lanjskog snega.

Uprkos tome, zapažao je svaki pokret i nije mu promakla nijedna reč koja je bila izgovorena. Osećao je i kako mu se pojačava pritisak puščane cevi u rebra.

— Najbolje bi bilo — javi se Rikardo Valdez — kad bih ga ustrelio. Taj čovek mi se uopšte ne dopada. I ja ne verujem da bi on mogao da se uklopi s nama. On je drukčiji nego mi. On mi nekako drukčije miriše. On nije vuk.

Šejn mu okrete lice.

— Ti možeš da pucaš, Rikardo — reče. — Ne verujem da bih mogao u tome da te sprečim.

Njegovi mišići, čula i živci bili su napregnuti da prsnu. On još uvek nije znao šta može da očekuje od tog tipa, a bio je dovoljno pošten prema sebi samom da intimno prizna da se oseća nesigurnim.

Možda je to čak bio i strah. Ali, Zapadnjak to nije mogao tačno da utvrdi, jer mu je to osećanje bilo inače pomalo strano.

Po metalnom zvuku, koji je čuo, shvatio je da je bandit nategao oroz puške. Kada pravo razmisli, njegov život je sada visio još samo o veoma tankom končiću.

Zavladala je potpuna tišina.

Trojica ostalih bandita su napregnuto zurila.

Po nebu su krstarili lešinari.

Rikardo Valdez je tako snažno stegao zube da se moglo čuti tiho škrgutanje.

I on je bio ispunjen jakom uzrujanošću koju je jedva još mogao da kontroliše.

— Pomisli na Marka — upozori ga Vanesa. — Ja ću mu sve ispričati ako ovde poćiniš i najmanju grešku.

Rikardo Valdez dade kratko znak glavom svojim kompanjerosima, koji su stajali iz njega.

— Roko!

Jedan od trojice tamnoputih i bradatih tipova pride odostraga ka Šejnu. U istom trenutku, oseti Zapadnjak kako mu je taj Roko izvukao revolver iz futrole.

Rikardo Valdez spusti pušku, držeći je ipak i dalje spremnu za paljbu, u rukama.

— Vanesa! — pozva.

— Da, Rikardo?

— Ja ću ti nešto predložiti, Vanesa.

— Slušam, Rikardo.

Desperados se nakašlja.

— Pokloniću tvom prijatelju život — reče. — Ali, za to postavljam jedan uslov.

Ona se osmehnu.

— Tako?

Glas joj je zvučao kao nežno pređenje mačke.

— Gde je deo plena tvoga muža, Vanesa?

Ona baci pogled ka nebu i uzdahnu kao da se moli.

— No, dobro — reče. — Ja sam već kazala da ćete dobiti sve. Ali, i ja ću postaviti svoje uslove, Rikardo.

— Koji su to?

Demoniski se cerio, postavljajući ovo pitanje. Istovremeno ošinu Zapadnjaka zmijskim pogledom kao da je hteo visokog došljaka u sledećem trenutku da proždere.

— Šejn je moj prijatelj — reče Vanesa. — I on je sasvim sigurno i vaš prijatelj, Rikardo. Ja sam sigurna da će se on dobro uklopiti s nama.

Rikardo Valdez nabra čelo.

— Malo pre si bila drukčija, Vanesa. A sada se ponašaš prosto kao da si izgubila sasvim razum... Pitam se zašto si tako iznenada promenila svoje mišljenje... Da nije i to možda jedan od trikova kojih ti imaš na lageru?

Posmatrala ga je neko vreme. U njenim očima, na njenom licu videlo se preziranje.

— Ti si jedna budala, Rikardo Valdeze.

On se zgrči kao pod udarcem kamdžije.

Cela ova stvar ga je zbunjivala. Očigledno je on u normalnim prilikama bio već naviknut da izvršava naređenja svog brata Marka, i sve što je izlazilo iz jednog takvog poznatog okvira on u svojoj glavi nije mogao da svari. To je jednostavno premašivalo njegov duhovni horizont.

To je Šejn već bio uočio i bio je dosta siguran da je u svojoj intimnoj proceni bio u pravu.

Vanesa dobaci Zapadnjaku jedan brz pogled, koji kao da nije bio ništa više nego iznenadni sunčev zrak.

Uprkos tome, taj pogled ispričao je Šejnu veoma mnogo.

— Ja sada idem u kuću — reče Vanesa. — Uzeću stvari koje će mi biti potrebne na putu... Šejn neka ostane ovde kao neka vrsta zaloga... Slažete li se s time?

Nije dugo čekala na odgovor. Samo je kratko prešla pogledom preko lica prisutnih muškaraca i onda koraknula onako naga i dugonoga ka jednostavnoj rančerskoj kući.

Šejn je stajao nenaoružan, a četvorica desperadosa držali su uperene svoje revolvere ili puške, kako ko, u njegovo telo.

— Žedan sam — izjavi Zapadnjak. — A sem toga, moram da se pobrinem i o svom konju. Sada biste me mogli u svakom slučaju...

Ostavio je kraj rečenice neizgovorenim i jednostavno krenuo.

Četvorica desperadosa pratila su ga u polukrugu i nisu ga ispuštali iz očiju.

Izvukao je vodu iz bunara, otpio malo, a onda prineo vedro svom konju da i životinja može da ugasi žeđ. Onda je seo na

ozidanu ivicu bunara, izvukao malu cigaru iz džepa svoje kožne jakne i zapalio.

Četvorica desperadosa stajali su i zurili nekako zbunjeno. Za njihovo poimanje stvari ovo što se ovde dešavalo bilo je malo previše. Više od svega, razdraživala ih je ponižavajuća ležernost visokog Zapadnjaka.

Tako nešto još nikada nisu bili doživeli. Bili su u sebi izbačeni iz ravnoteže, i možda su samo čekali priliku da iz njih provali sakupljeni bes.

Zapadnjak ponovo izvuče kutiju sa cigarama iz džepa i otvori je.

Prvo je ponudio Rikarda Valdeza.

— Mislim da ćemo se mi razumeti — primeti. — Vanesa je imala pravo. Mi ćemo se garantovano dobro slagati.

Rikardo Valdez uze jednu cigaru i zagriže njen vrh. Posle njega poslužila su se i njegova tri kompanjona i nije potrajalo dugo, a plavi dim duvana ispunio je vreli vazduh popodneva.

Iz male rančerske kuće pojavi se Vanesa King koja je već skoro jedan čas bila udovica.

Dolazila je osmehujući se, i nosila na sebi pripijeni jačači kostim ispod kojeg su oblici njenog tela još bolje dolazili do izražaja.

U desnoj ruci klatila joj se mala putna torba, koju je prezrivo bacila Rikardu Valdezu pred noge.

— To je to — reče. — Jesi li sada konačno zadovoljan, ti, lešinaru?

Rikardo Valdez snažno i gramzivo uhvati torbu i otvori tri kopče na njoj. Čak je i Šejn sa strane opazio da je torba do vrha nabijena dolarskim novčanicama.

Mora da se radilo najmanje o dvadeset hiljada dolara.

I tri Valdezova kompanjona su požudno zurili u otvorenu torbu.

Šejn pomisli da se sada ukazala šansa. U takvim situacijama on je uvek imao uspeha, ako bi munjevito udario. On se blago saže, spreman da napadne.

U tom trenutku, Vanesa kliznu kraj njega. Osetio je mekotu njenog tela, ali, nije bilo to ono zbog čega se predomislio i ipak ostao miran.

Odlučujuće su bile dve reči koje mu je Vanesa došapnula.

— Još ne!

Niko od nitkova nije ih čuo. Svi su oni još bili jako zauzeti posmatranjem i procenjivanjem torbe nabijene novčanicama.

Zapadnjak obgrli rukom Vanesina ramena i koraknu s njom malo u stranu.

— Hej! — povika Rikardo. — Šta...

— Do đavola s tobom, Rikardo! — preseče ga Vanesa. — Hoću sada da sa Šejnom budem malo sama... Ili nas ti još uvek smatraš svojim zarobljenicima?... Ja sam vam dala svoju reč da ću vam odsada pripadati. Zar vas to ne zadovoljava, Rikardo?... Oh, kakvi ste vi to nepoverljivi momci!

— Ona ima pravo, Rikardo — primeti jedan od bandita. — Održala je svoju reč i dala nam novac. A Šejn nema nikakvog oružja da bi nam mogao postati opasan.

Zapadnjak krenu sa Vanesom dalje.

Žena se tiho nasmejala dok je onaj bandoljero govorio.

— Rikardo je budala — prošaputala je kada su se našli na dovoljnom rastojanju da ih banditi ne čuju. — Mogli smo ih kmaknuti svu trojicu. Ali, to ja neću amigo, Šejne... Možeš li to da razumeš?

Zaustavili su se u senci kuće i pogledali dvojicu ubijenih, koji su ležali kraj koralu.

— Džo King — nastavila je da šapće Vanesa. — Ja sam ga volela, Šejne. To mi možeš verovati...

Njene poslednje reči pretvorile su se u jecanje, ali, Vanesa se vrlo brzo ponovo sabrala.

— Hoću da nitkove pošaljem do đavola — nastavila je tiho, ubrzano dišući. — I ti treba da mi pomogneš pri tome, Šejne.

— Da — odvrati Zapadnjak.

— Ja sam njihova zarobljenica, Šejne.

— Znam.

Produžili su kraj koralu, u kome su stajali lepi, poludresirani divlji konji.

Kraj kapije Šejn i Vanesa zastadoše.

Sunce je pržilo.

U Zapadnjakovom sećanju pojavi se drukčija slika te žene. Ona je bila vrlo zgodna i imala je sve što bi jedan muškarac pozeleo.

— Kako bi izgledala ta igra? — upita Zapadnjak.

— Hoću da ih uništim — objasni Vanesa.

— A ja?

— Mi ćemo se ujediniti. Ti znaš da ja nisam siromašna.

On sleže ramenima.

— To zavisi kako se uzme, Vanesa.

Žena ga pogleda munjevit.

— Nemoj biti takav Šejne. Ti dobro znaš na šta sam mi-slila.

Znao je i zbog toga je samo klimnuo glavom.

— Šta je sad? — navaljivala je. — Hoćeš li mi pomoći?

— Kako ti to sebi predstavljaš, Vanesa?

— Ostani samo u mojoj blizini, Šejne! Obećaj mi to!

— U redu, Vanesa.

Bacila mu se na grudi i poljubila ga.

— Hvala, Šejne.

S tim on još nije bio sasvim zadovoljan.

— Kako si upala u tu stvar, Vanesa?

— Jedna ružna priča, amigo... I jako duga. Ali, ja ću pokušati da je skratim... Ja živim svoj sopstveni život, kao što to dobro znaš. Stari se ponašao prema meni suviše loše. Ja jesam bila njegova kćerka, ali više nisam s njim mogla da izdržim. Priključila sam se ovoj bandi. I upoznala sam Džona Kinga. Želeli smo zajednički da izgradimo naš sopstveni život. Sasvim novi život. Hteli smo sopstvenim snagama da ispunimo tu želju i da ostvarimo sve one stare i obične snove koje svako pravi čovek ima. Hteli smo da stanemo na svoje noge i zbog toga Džon nije dirao ni novac koji je predstavljao njegov deo plena iz brojnih pljačkaških pohoda... To je novac koji sam malopre bacila Rikardu Valdezu pred noge. Za tim novcem su Buskaderoši već mesecima u potrazi... Shvataš li sada, Šejne? Džon je hteo da se otrese prošlosti, i ja sam sa tim bila saglasna. I, sem toga, želela sam već jednom da dokažem da ne zavisim od novca starog ugursuza. Htela sam da otpočnem potpuno novi život. Samo za sebe samu. I za Džona. I za decu koja bi jednog dana došla... Oh, Šejne, ti sebi ne možeš ni predstaviti koliko se mnogo želja i nadanja u toku poslednjih časova u meni slomilo. Ali, sada imam tebe. Slučaj te je poslao ovamo. I ja znam da ćeš mi ti pomoći. Ti ćeš mi pomoći čak i onda ako u tome za tebe ne bi bilo nijednog pišljivog dolara.

Šejn je tek sada bio svestan činjenice da još uvek drži Vanesu u naručju.

— I kako bi to trebalo dalje da se odvija? — promrm-ljao je.

— Ostani s nama! — tražila je. — Produži sa dobrim namerama da učestvuješ u jednoj ružnoj igri... A ja ti se kunem da zbog toga sigurno nećeš zažaliti... A kada dokrajčimo tu borbu, ispuniću ti svaku želju, koju samo napomeniš.

Ponovo ga je poljubila i ponovo je on kroz tanak kostim za jahanje osetio toplinu njenog zanosnog tela.

Istovremeno, pomislio je on i na svoju gotovinu.

Zaista je više nije imao mnogo.

Ali, u prvom redu uzbuđivala ga je cela ova priča.

O Buskadero banditima je on već jako mnogo slušao. Oni su u stvari bili jedna zastrašujuća rulja. Mesecima su širili

strah i užas ovde na jugozapadu, i, pri tome su sve više širili područje svoje strahovlade.

Zadubljen u misli, kliznuo je vrhovima prstiju preko Vanesinih grudi. I pomislio je na to da čovek treba da uzme lepote života kada mu se one ponude.

— Slažeš li se? — upita ga žena tiho.

— Ja sam ti to već obećao, Vanesa.

— Ti si srce, Šejne.

— Nadam se. Zbog nas oboje.

Četiri desperadosa gledala su zavidljivo u njih.

To Zapadnjaka nije uznemiravalo. Iscerio im se i opazio kako oni nešto tiho razgovaraju među sobom.

Nijedna reč se nije mogla razumeti, ali, Šejn je mogao da zamisli o čemu se radilo.

Polako je, zajedno s Vanesom, otkoračao nazad ka toj četvorici.

Sunce je vrelinom tuklo u Zapadnjakov potiljak i zrcalilo se u očima buskaderosa, koji su zurili u Šejna.

Šejn i Vanesa zastadoše na dva koraka pred razbojnicima.

Rikardo Valdez se nasmeja podrugljivo.

— No? Jeste li konačno skovali zaveru?

Bio je prokleta oprezan momak, to je čovek morao da mu prizna i pored sve antipatije koju je Šejn osećao prema njemu.

— Ti si idiot, Rikardo — reče Vanesa. — ja sam te smatrala mnogo mudrijim.

— Kako to treba da razumem?

— Znaš ti to dobro, Rikardo... Pobrini se sada da mrtvi stignu pod zemlju! Odmah zatim jašemo... Čeznem za mojim starim prijateljem Markom, tvojim bratom.

Govorila je sa Rikardom Valdezom kao da je njegova gospodarica.

Erat kralja buskadera se i nehotice pognu.

— A... Šejn? — procedi oklevajući.

— On pripada nama.

— Nama? — upita Rikardo tiho, glasom punim nesigurnosti. — Kako treba sve to da razumem, Vanesa?

Pokazala je kratko ka dvojici mrtvaca.

— Ja sam u međuvremenu o svemu razmislila, Rikardo. Ja sada znam da sam načinila veliku grešku. Bilo je pogrešno od mene što sam se izgubila sa Džonom Kingom... To tek sada uviđam... Morala sam da znam da ćete uspeti ponovo da nas pronađete. Čak i da smo se povukli na Aljasku, i tamo biste nas verovatno iščeprkali... Sve sam to u međuvremenu shvatila, Rikardo. Zakonu Buskaderosa ne može niko umaći.

I zbog toga sam evo spremna da se vratim Marku. Zajedno sa vama.

Rikardo Valdez pogleda ponovo u Zapadnjaka.

— I on treba zaista da jaše sa nama?

— On je čovek na koga se može osloniti. Ja sam mu malo-pre sve objasnila... Sada je on nestrpljiv da sklopi poznanstvo sa Markom Valdezom.

Izgledala je neobično samopouzdana. I razumela se u to da načini utisak na bandite.

Rikardo Valdez se promeškolji i otpljuni.

— U redu, Vanesa — reče uzrujano. — Spreman sam da ga povedem sa sobom. Ali, samo kao našeg zarobljenika. On će svoje oružje dobiti nazad tek kad budemo došli kod mog brata Marka.

Vanesa samo nemarno klimnu glavom.

— Sasvim u redu, Rikardo. Postoje izvesne granice koje jedan glupak kao što si ti ne može da prekorači... Učinite sada ono što sam vam rekla! Sahranite mrtve! A onda ćemo da odjašemo!

Rikardo Valdez se ponovo protiv svoje volje saže.

Unutrašnja snaga ove žene ga je vidljivo impresionirala i onesposobljavala ga da razmišlja trezveno.

— U redu — složi se. — Samo sam još radoznao šta će Marko reći na celu stvar... To može da se pretvori u pakao za Šejna, Vanesa. I za tebe takođe.

Podrugljivo se nasmejala.

— Videćemo — odvratila je.

II.

Desoto je bio mali grad u pograničnom području. U osnovi, nije ništa više od zabačenog gnezda, koje je omogućavalo da skriveno žive i da se okupljaju kradljivci stoke, krijumčari, ilegalni trgovci oružjem, proizvođači lošeg viskija i ubice tražene poternicama.

Pakleni grad, i on je pripadao jednom jedinom čoveku ka kome su se sticali svi tragovi.

Bio je to Marko Valdez, kralj Buskaderososa.

Šejn ga je ugledao prvi put kada su zaustavili svoje konje pred jedinom krčmom u gradu, na čijoj je kočopernoj fasadi velikim slovima bilo ispisano ime „Crna strela”.

Na verandi je lako razmaknutih nogu stajao crnobradi muškarac, koga je čovek na prvi pogled mogao da prepozna kao brata Rikarda Valdeza.

Šejn je odmah znao da pred sobom ima Marka Valdeza, zastrašujućeg kralja Buskaderososa.

Zagledali su se jedan drugome u oči.

Bilo je to kao neko nemo odmeravanje snaga i nijedan od njih nije drugome ustupao ni najmanju prednost.

Najzad se Marko Valdez isceri lako iskrivljenog lica. Bio je to znak njegove nesigurnosti.

— To je Šejn — obavesti ga Rikardo, njegov brat. — On je stari Vanesin poznanik. I on je rekao da nema ništa protiv toga da sarađuje s nama... Ako si ti s time saglasan, onda...

Bio je prekinut jednim glasnim uzvikom.

— Šejn! Prokleti, pasji sine!

Iza Zapadnjaka se pojavio jedan muškarac. Ruku je bio položio na dršku „kolta“ i zurio je u Šejna nadmoćno kao anđeo osvete.

Šejn se nemarno okrenuo u sedlu. Preko ramena pogledao je nadole u čoveka koji je to viknuo.

Bio je to jedan crvenokosi tip, i kao i svi ostali desperadosi nosio je dva revolvera.

Sa čela je odgurnuo pljosnati „stetson“ od slame, a kosa mu se na sunčevom svetlu blistala kao bakar.

Šejn ga je prepoznao odmah.

Bio je to Red Kerigen, čovek pred kojim je svako morao da se uzme u pamet. Jedan nepojmljivo brzi strelac, Buskadero najgore vrste. Taj čovek je pucao levom isto tako dobro kao i desnom, a o njemu se pričalo da je već najmanje dvadeset protivnika poslao u večna lovišta.

Šejn polako podiže obe ruke u visinu ramena.

— Ti možeš da me ustreliš, Kerigene — reče. — Dobro si video da nemam nikakvog oružja... Zašto onda još čekaš, Rede?

Njegove reči kapljale su u tišini kao tečno olovo. Izgledalo je kao da su svi okolo zadržali dah.

Šejn spokojno sjaha sa svog konja. Red Kerigen je još uvek bio napregnut, kao tigar spreman za skok i još uvek je njegova ruka počivala na dršci revolvera.

— Trebalo bi zaista da te ustrelim kao besnog psa — zareže Red Kerigen. — Ali, ja nisam kao ti, Šejne. Ja sam do sad svakom čoveku pružio njegovu šansu.

Zapadnjak je ostao spolja miran, iako je znao da on protiv tog hladnokrvnog ubice ne bi zaista imao nikakve šanse.

— Zar ja takođe nisam uvek bio fer, Kerigene? — upita mirno.

— Ti si podmuklo pseto, Šejne. Ti si mog brata Tobija ustrelio, a da mu nisi pružio ni najmanju mogućnost da se brani... Ti si ubica, Šejne.

Zapadnjak zavrte glavom.

— Ti si poludeo, Kerigane — odvrati spokojno. — Tebi nisu sve daske u glavi u redu. Možda si se najeo bunike, pa ti je ona pomutila razum... Zato ću nešto da ti kažem, Kerigene: Ja jesam ustrelio tvog brata Tobija. To je tačno. Ali, ja sam to učinio, jer mi nije ostao nikakav drugi izlaz. On se bio sasvim izbezumio, jer je verovao da sam ga prevario na pokeru... Ja sam se morao braniti, Kerigene. To je cela istina.

Red Kerigen je zurio u Šejna ispunjen mržnjom.

Hteo je da potegne revolver iz futrole i već je dopola izvukao teško oružje, kad su iza njega tri-četiri Buskaderosa potegli svoja gvožđa i uperili revolverašu u leđa.

Za taj postupak, bila je odgovorna činjenica da je Marko Valdez kratko podigao ruku.

Sada se Marko Valdez nasmeja tiho.

— Stoj sasvim mirno, Kerigene — obrati se revolverašu — ili ćeš za nekoliko sekundi biti mrtav čovek.

Šejn se ne osvrnu. Gledao je i dalje samo u Kerigenovo pocrvenelo, od mržnje izobličeno lice.

— Od kada ti štitiš lešinare, kao što je Šejn? — kriknu Kerigen. — Je li to tvoja odanost tvojim ljudima, Marko Valdeze?

— Ja imam nešto protiv hladnokrvnog ubistva — odvrati Marko Valdez s izuzetnom mirnoćom i opuštenošću. — Svaki čovek treba da ima svoju šansu... Uostalom, ovo ovde je privatna stvar između tebe i Šejna.

Šejn se sada okrete polako i pogleda Marka Valdeza. Kralj Buskaderosa zračio je jednom zreloom promišljnošću, koju je čovek morao da respektuje, hteo on to ili ne.

Marko Valdez uputi Zapadnjaku laki osmejak.

— Ja ne znam šta bi trebalo da zaključim o celoj toj stvari, Šejne — reče kralj Buskadera. — Možda si ti Kerigenovog brata Tobija zaista smaknuo. Možda je ipak sasvim drukčije. Zbog toga sam ja za to da vas dvojica međusobno te stvari raščistite... Ako ga pobediš, Šejne, neće ti kod mene biti uopšte loše. U suprotnom, poslužićeš kao hrana za lešinare... Dajte mu njegov opasač sa revolverom nazad, ljudi. Hoću da pokaže šta može... Možda je on pravi čovek za nas.

Rekao je to vrlo umereno, kao da se radi o jednoj stvari koja je sama po sebi razumljiva. Ali, u njegovim očima opazalo se ubilačko svetlucanje, koje je Šejna nateralo na razmišljanje.

Šta je nameravao Marko Valdez?

Da li je želeo da pusti Šejna da bude preklan ovde pred očima njegovih ljudi kao bespomoćno jagnje?

Da li je kralj Buskaderosa želeo ovde da doživi zabavu sasvim posebne vrste, ili je trebalo sve to da liči na neku vrstu božanske presude?

Rikardo Valdez priđe Zapadnjaku, noseći u desnici Šejnov opasač s oružjem.

— Na, uzmi!

Šejn zakači opasač oko kukova. Kretao se nemarno i sa spoljnim mirom, pa pošto je pričvrstio opasač, izvukao je lagano svoj „remington” iz futrole i proverio da li je još uvek potpuno napunjen.

Isto tako polako zadenuo je revolver nazad u futrolu.

— Ja sam spreman — reče.

Revolveri ostalih bili su još uvek upereni u Kerigenova leđa.

Ponovo vođa bande načini jedan znak.

— Stanite obojica leđima okrenutih jedan drugom! — naredio je.

Red Kerigen se osmehivao đavolski. Njemu je izgleda cela stvar pričinjavala ogromno zadovoljstvo.

— Sasvim si zreo, Šejne — reče skoro podrugljivo. — Za nekoliko minuta naći ćeš ponovo sebe u večnim lovištima.

Šejn mirno klimnu glavom.

— To je vrlo lako moguće, Kerigene. Jednom od nas dvojice to će se i dogoditi.

Onda se pokrenu i pride revolverašu. Kada se našao kraj njega, zagleda mu se čvrsto u oči.

— Cela stvar nema smisla, Kerigene — promrmrljao je. — Šta je bilo između mene i tvog brata ne mora uopšte da te se tiče. Tobi se osećao prevarenim i zbog toga je hteo osvetu. On je bio lud, Kerigene. Isto toliko lud, koliko si ti u ovim trenucima.

— Ti si ga ubio! — prosiktao je Kerigen.

— Da, to je tačno. Ali, on je imao svoju šansu.

— Tačno, kao i ti — procedi Kerigen i okrete se lagano dok nije bio sasvim okrenut Šejnu leđima.

I Šejn se u tom trenutku okrenuo.

Sada su stajali leđima u leđa. Njihova pleća su se dodirivala i Šejn oseti hladne žmarce kako mu se penju uz kičmu.

Da li je on uopšte imao šansu protiv tog hladnokrvnog Buskadera? Da li mu se uopšte pružala mogućnost da opstane protiv tog užasavajućeg strelca obema rukama, koji je dosad svakog svog protivnika izbacio iz čizama?

Šejn jedva da je u to verovao.

Kerigen je bio legendarno brz i siguran u gađanju. Taj pasji sin je već sada uživao u osećanju svog trijumfa.

Sada je Zapadnjak stajao tako da je ponovo mogao da osmotri Marka Valdeza, koji je raširenih nogu i nekako isprisivši se stajao na verandi krčme „Crna strela”.

— Čemu sve to, Valdeze? — upita ga Šejn mirno. — Čini li ti to posebno zadovoljstvo?

Marko Valdez izvadi cigarilos iz džepa na grudima na svojoj beloj košulji i zapali o nokat na palcu jednu šibicu.

Kada je pućnuo prvi oblačić dima u vreli vazduh, odvratio je sa ledenim mirom.

— Možda mi to zaista čini uživanje, Šejne. A možda samo hoću da znam koliko si u stvarnosti dobar, hombra.

— Zašto te to interesuje?

— Ja sam mnogo slušao o jednom divljem borcu, po imenu Šejn. Mnoge priče u koje nisam mogao da verujem. I zato hoću sada da znam, šta je u tome stvarno, a šta ne. Da se nisi odjednom uplašio, Šejne? Da nisi napunio gaće od velike nesigurnosti? Kaži mi istinu, Šejne!

Zapadnjak je u međuvremenu stekao ledenu mirnoću. Minuti razgovora ponovo su mu povratili unutrašnju ravnotežu. Sada je mogao da otpočne sa potpunim koncentrisanjem na dvojboj.

Kralj Buskadera uze lagano jedan od svojih revolvera u desnu ruku. Sanjalački je pogledao u cev, i onda rekao.

— Pravila treba da su vam poznata, amigosi. Svaki od vas će načiniti deset koraka. Zatim će stati. I kada ja ispalim svoj pucanj, doći će vaše vreme. Tada ćete moći da dolcažete ko je od vas dvojice brži. Dakle, napred! Krenite...

Šejn krenu i začu za svojim leđima kako je i Red Kerigen načinio korak napred.

Jedan korak, dva, tri...

Zapadnjak se koncentrisao. U sebi je postao hladan kao ledeni breg.

Sada je morao da se pazi, morao je da pokaže kakav je čovek. I istovremeno je bio svestan da će možda u jednom od sledećih minuta biti mrtav.

Svaki korak mu se činio kao mukli udarac doboša koji je pratio streljački vod.

Da li je on uopšte imao i tračak šanse protiv zastrašujućeg Buskadera Reda Kerigena?

Nije li cela stvar bila jedna unapred objavljena smrtna presuda?

Mnoge misli su se vrtele kroz Zapadnjakov mozak, ali, uprkos svemu, on nije osetio ni dašak straha.

Njegov pogled pade na konja na kome je sedela Vanesa. Ona mu se osmehivala, i u njenim očima je čitao tiho pouzdanje.

Šejn je brojao automatski.

Iza njega je bilo deset koraka.

Zastao je.

Na verandi dohvati lagano Marko Valdez revolver iz kut-
role i podiže oružje dok cev nije pokazivala prema nebu.

Šejn je bio potpuno miran.

— Kada ja opalim — objasni kralj Buskadera — možete
i vi da počnete. Hoću da jedan od vas ostane mrtav.

— Zašto? — upita Zapadnjak.

Marko Valdez se nasmeja ironično.

— Zato što tako hoću — odvrati.

Ispružio je mišicu nagore. Cev njegovog revólvera bila je
ispružena vertikalno ka nebu.

Marko Valdez stajao je sada tu kao presuditelj života
i smrti.

Svi su, puni napregnutosti, zurili u oba suparnika. Nijedan
od Buskadera i ostalih posmatrača nije hteo da propusti ni de-
lić sekunde od te smrtonosne predstave, koja se ovde, u vrelom
prašini jedine ulice Desota odigravala.

Šejn je tačno opazio.

Video je kako se kažiprst kralja Buskadera lagano gnuč,
i kako se na licu Marka Valdeza pojavio izuzetno napregnut
izraz.

Pucanj grmnu.

Šejn se okrete i istovremeno kleče kako bi opasnom pre-
tivniku predstavljao što je moguće manju metu.

Red Kerigen je stajao lako pognut. Imao je oba revólvera
u šakama, i cevi blesnuše narandžastom bojom.

Buskadero je pucao istovremeno iz oba revólvera i dva
metka zazujalaše tik iznad Zapadnjakove glave. Osetio je drma-
nje šešira i spoznao u istom trenutku da su dva komada plova
morala prosvirati njegov „stetson”.

I tek sada je Zapadnjak povukao obarač svog „remington-
na”. Sve se dogodilo isto toliko brzo kao i pri svim ostalim
revólverskim dvobojima. Čovek nije mislio ništa, uopšte ni-
šta. U osnovi, čovek uopšte i nije bio u stanju da jasno misli,
jer ga je uzbuđenje dohvatilo svojom elementarnom snagom.

Šejn opazi kako se Buskadero zgrčio.

— Nekako bespomoćno, stajao je Red Kerigen tamo i nije
ponovo opalio, iako je obe svoje pucaljke još uvek držao u ru-
kama; uperene u Zapadnjaka.

Crvenokosi revólveraš bio je pogođen.

Ali, izgledalo je kao da još nije osećao prave posledice
toga.

Stajao je tamo dve, tri, četiri sekunde, a onda se savio
kao vitko stablo pod snažnim udarcem vetra.

Njegova svetloplava košulja pod raskopčanom jaknom obojila se tamno. Usne su mu se rasklopile i oblikovale jednu reč.

— Pasji sin!

Povikao je to iz svega glasa, koji se polako stišavao i na revolverašu se videlo da se još samo izuzetnim naporom drži na nogama.

Bio je zaista teško, verovatno smrtno pogođen. I još jednom je kriknuo.

— Pasji sine!

Skupivši poslednje rezerve snage, podigao je još jednom oba revolvera. Još uvek je on bio Buskadero, jedan od najopasnijih ljudi njegovog zanata, a sposobnost da puca obema rukama bila mu je prosto prirođena.

Još jednom je Zapadnjak gledao u bleštave plamičke iz cevi. Držao je i sam revolver u ruci, ali, nije ni mislio na to da uzvрати vatrom.

Miran kao komad stene stajao je tamo i gledao kako meci udaraju ispred njega u prašinu.

Vanessa King kriknu.

— Šejne! — zaorio se njen glas.

Zapadnjak se samo malo nasmeši. Bio je to izraz njegove gorčine što je ovde ponovo bio prisiljen po ko zna koji put da puca u čoveka protiv koga nije gajio ni najmanji osećaj neprijateljstva.

Opazio je kako se Red Kerigen tetura kao pijan, krećući se prema njemu, i, kako su mu šake sa teškim revolverima sve više padale.

Polako se revolveraš sruši na kolena. Držao se još neko vreme uspravno u tom položaju, i zurio očima, u kojima se čitao bol, nagore ka svom protivniku.

Još jednom su se pomakle njegove usne. Reči su isprekidano doprle do zapadnjakovih ušiju.

— Neka si ... proklet ... Šej ... ne ...

To su bile poslednje reči Reda Kerigena.

Poliko se nagnuo put napred i zatim legao u prašinu.

Njegove ruke su još uvek, iako je već bio mrtav, držale oba revolvera.

Umro je onako kako je živeo. Kao Buskadero, sa dva revolvera u zgrčenim šakama.

Unaokolo se raširila mrtva tišina.

Šejn zadenu svoj revolver nazad u futrolu. Tek onda podiže pogled ka Marku Valdezu.

Kralj Buskaderos se smeškao u znak priznanja.

— Ti si izdržao svoju probu, Šejne — rekao je tiho. —

Dobro je da si sredio Kerigena. On mi je već duže vreme bio tu u oku.

Zapadnjak ne odgovori ništa.

Prišao je konju na kome je Vanesa još uvek sedela i položio desnu ruku na njenu butinu.

— Dolaziš sa mnom, Vanesa?

Žena se nasmešila i lako skočila iz sedla.

— S tobom uvek, Šejne.

Popeli su se jedno uz drugo stepenicama na verandu.

Marko Valdez im se ispreči na putu.

— Šta to treba da znači, Šejne?

Pitao je to smrknuto i sa zvukom naređenja u glasu.

Šejn ga pogleda čvrsto u oči.

— Šta te se to tiče, Valdeze? — odvrati mirno.

Marko Valdez je izgledao za trenutak uzrujan. Izgledalo je kao da hoće da prasne, ali, onda se savlada i na licu mu se pojavi usiljeni, ljubazan osmeh.

— Hteo sam samo da ti načinim poklon pre nego što se izgubiš sa Vanesom, Šejne — reče. — Poklon koji ćeš, nadam se, primiti.

Šejn sleže ramenima.

— Kakav poklon, Marko?

Kralj Buskaderosa se još uvek smeškao.

Skoro svečano ispruži ruku i pokaza na mrtvog revolversa Reda Kerigena.

— Kerigenov Buskadero pojas — objasni. — Nadam se da će ti se ta stvar dopasti, Šejne.

Zapadnjak nabra čelo.

— A ako mi se ne dopadne, Marko?

— Odluka je na tebi, Šejne... Uzimaš li, dakle, poklon ili ga odibijaš?

Zapadnjak zavrtne glavom.

— Prvo hoću odgovor na svoje pitanje, Marko.

Kralj Buskaderosa uzdahnu.

— U redu, Šejne. Treba da dobiješ odgovor... Za tebe postoje dve mogućnosti. Ili ćeš stati potpuno i ceo na moju stranu, ili ćeš biti moj neprijatelj. Možeš da biraš između te dve mogućnosti.

— A u slučaju da neću da budem tvoj prijatelj, Marko?

— Onda ćeš umreti, Šejne.

Zapadnjak začu vrlo razumljive šumove iza sebe.

To su bili otkočeni revolveri. Ili čak i orozi na puškama čije su cevi uperene u njegova leđa.

Visoki Zapadnjak se i ne okrete. On je tu igru prozreo, i u međuvremenu shvatio da u rukama ima lošije karte. Jedva da mu je ostalo išta drugo nego da odmah prihvati.

— Može li se čovek na tako nešto zaista prisiliti, Marko Valdeze? — upita da bi još malo dobio na vremenu.

Marko Valdez se isceri.

— Za mene ne postoji ništa što nije moguće, Šejne. Za nekoliko dana ti ćeš to shvatiti, amigo... Ja nisam nekakav ovde dolutali vetrogonja, Šejne. Ja sebe smatram izuzetnim čovekom. Ja već izvesno vreme idem sasvim određenim putem. I imam sasvim određeni cilj pred očima. A do sada sam postigao sve ono što sam pred sebe bio postavio... Tako. A sada možeš da se odlučiš. Za mene ili protiv mene... Prihvataš li pojas, Šejne?

Zapadnjak klimnu glavom kratko i odlučno. Video je da nema drugog izbora da zadrži glavu na ramenima.

— Mogu li da postavim i neke zahteve, Marko Valdeze? — upita.

Kralj Buskaderos klimnu potvrdno glavom, osmehujući se nekako vladarski.

— Do jedne određene granice, Šejne... Dakle, šta tražiš? Zapadnjak obgrli rukom Vanesina ramena.

— Ženu — objasni mirno.

Na njegovo iznenađenje, Marko Valdez klimnu spokojno glavom.

— Vi se već poznajete, zar ne?

— Moglo bi se tako reći, Marko. Vanesa je na neki način moja ljubav iz mladosti.

— Ona ti pripada, Šejne — odluči kralj Buskaderos. — Ali, i ja imam takođe jednu želju.

— A ona je?

Marko Valdez pogleda ka svojim Buskaderosima. Jedan od ljudi priđe s ukrštenim redenicima mrtvog Kerigena i pruži Zapadnjaku Buskadero pojas s obe futrole.

Šejn uze sve, opasa se nemarno i prebaci redenike preko ramena.

— Ti sada pripadaš nama — reče Marko Valdez. — To znači da moraš bespogovorno da izvršavaš moja naređenja... Nadam se da ti je jasno, Šejne.

— Ja nisam gluv.

— Vidim da si razuman, Šejne. Čovek s kojim se može razgovarati. Ti gledaš stvari onakve kakve jesu. Zbog toga sam siguran da ćemo se razumeti.

Zapadnjak je već odavno shvatio da se nalazi na prokletu klizavom terenu. Ukoliko ne bude đavolski pazio, vrlo brzo može biti mrtav čovek.

— Govorio si o izvesnim željama, Marko.

Kralj Buskaderos odmahnu nonšalantno rukom.

— To ima vremena za kasnije, Šejne. Sada se prvo malo odmori. Kasnije ćemo nas dvojica opširno razgovarati... Želim ti mnogo zadovoljstva, amigo.

Šejn lako klimnu glavom i koraknu ka pokretnim vatima krčme „Crna strela”.

Vanesa je koračala uz njega.

— To si dobro uradio — prošaputala je dok su prolazili kroz dvostruka vrata. — Znala sam da se na tebe mogu osloniti, Šejne... Samo tako nastavi.

Rekla je to brzo i siktavo, i Zapadnjak se pitao još uvek kakvu je to igru ova plavokosa žena isplanirala. Nije još uvek stekao pravi uvid u to.

Stao je sa Vanesom kraj dugačkog šanka i naručio sebi dupli viski.

— I ja ću isto — primeti Vanesa sa nemarnošću osobe naviknute na viski. I Šejn se zapanji kad je vide kako je u jednom gutljaju ulila u grlo oštro piće, a da nije mrdnula nijednim mišićem. Za ime sveta, pa, ona je izgleda navikla na ovaj đavolski pronalazak.

Kada su naručili drugi viski, pojavi se Marko Valdez kraj njih. Bio je sam.

— Rikando mi je sve ispričao — promamljao je. — Šta te zapravo dovodi u ovaj kraj, Šejne?

— Ja sam takoreći stalno na putu. To je moja stara navika.

Marko Valdez naruči i sebi čašu viskija.

— Ko se mnogo mota okolo, taj i mnogo zna — primeti. — Podrazumevam da poznaješ stvari koje su u vezi jedne s drugima. Mislim pre svega na Vanesu.

Naravno da je Zapadnjak znao mnogo, ali uopšte nije imao volje da karte potpuno položi na sto. Ovde je čovek morao da bude oprezan, i Šejn se osećao kao vuk kome se sprema zamka.

On nemarno odmahnu glavom.

— Nešto znam, Marko — odvrati. — Ali, mi izbliza sve. Ja uopšte još nisam imao priliku da sa Vanesom razgovaram duže.

Marko Valdez ispolji blago nestrpljenje.

— Nećemo valjda i dalje da obilazimo kao mačke oko vruće kaše — insistirao je. — Dakle, ja sam za to da mi otvoreno položimo karte na sto.

— Nemam ništa protiv.

Šejn je imao neko mračno predosećanje šta to Marko Valdez hoće da ispipa iz njega. Zato dodade:

— Potpuno delim tvoje mišljenje, Marko.

Kralj Buskaderosa načini ponovo pauzu, gledajući zamišljeno. Onda pogleda Zapadnjaka ispitivački u oči.

— Moram još jednom da sve te stvari propustim kroz gla-

vu — objasni posle izvesnog vremena. — Sem toga, vama obo-
ma potrebno je malo mira. Ipak ste skoro tri dana bili na
putu. To vas je stajalo zaista mnogo napora.

Vanesa položi ruku na Zapadnjakovu mišicu.

— On ima pravo, Šejne. Treba da se odmorimo — primeti
žustro. — Čini mi se da ću zaspati na nogama.

Osetio je energičan stisak njenih prstiju.

Šejn klimnu glavom ka Marku Valdezu.

— Da, mislim da oboje imate pravo — promrmlja i načini
umoran izraz na licu, a zatim široko zevnu. — Bio je to zaista
izuzetan napor... Dodi, Vanesa. Pretpostavljam da ćemo na
gornjem spratu naći za nas jednu sobu.

Žena se osmehivala zadovoljno.

— Ja se ovde dobro snalazim — primeti. — Kako stoji
stvar, Marko? Mogu li da potražim za nas jednu sobu?

Marko Valdez klimnu glavom.

— Uzmi onu u kojoj si živela sa Džonom, pre nego što ste
dali petama vetra. To će te, cenim, podsetiti na lepa vremena.
Ona se uzbilji povređena.

— Ne bi trebalo tako da razgovaraš sa mnom, Marko! —
prosiktala je.

On se isceri sa nipodaštavanjem.

— A zašto ne, leđi?

— Zato što sam ga ja volela, Marko. Da, ja sam ga volela
kao nikada nijednog drugog muškarca... Ali, o tome ti ništa
ne znaš i ne razumeš to, Marko Valdeze. Ti si hladan kao gla-
čer. Ti misliš samo na zadatke koje daješ svojoj momčadi. Ti
ne dozvoljavaš nijednom čoveku malo mira, sreće i spokoj-
stva... Zašto si poslao za nama svoje ubice? Zašto si im na-
redio da nas traže, iako mi ništa nismo ostali dužni? To je bilo
jako ružno, Marko.

Kralj Buskaderosa ravnodušno sleže ramenima.

— Ja sam tako odlučio — odvrati. — Džon bi jednog
dana mogao da postane opasan za mene. Čovek kao ja ne
može da dozvoli nikakav rizik... Sem toga, Džon je sa sobom
poneo dvadeset hiljada dolara. Toga se ipak nisam mogao od-
reći.

Za trenutak je izgledalo tako, kao da će Vanesa da izgubi
kontrolu nad sobom i da će kralju Buskaderosa svu svoju mrž-
nju da tresne u lice. Ali, brzo se ponovo sabrala i čak joj se
na licu pojavio osmejak.

— Da, ja razumem, Marko — reče tiho. — Posmatrajući
sa tvoje tačke gledišta, dozvoljavam da si mogao imati pravo.

— Dobro rečeno, Vanesa — isceri se Marko. — Ja sam
i inače bio siguran da ćeš ti Džona vrlo brzo zaboraviti.

Dobacio je Šejnu jedan zajedljiv pogled i visoki Zapadnjak je prirodno shvatio šta je to trebalo da znači.

— Najbolje da sada krenemo, Vanesa — predloži i obgrli je oko ramena.

Ispraznili su dopola pune čaše brzim, odlučnim gutljajem. Vanesa krenu sa Šejnom. Poznavala je put i posle nekoliko minuta našli su se na gornjem spratu i ušli u sobu čija su vrata bila samo lako prislonjena.

U sobi je bio širok krevet, veliki, nezgrapan ormar, komoda za rublje na kojoj je stajala prazna porculanska zdela.

Vanesa stade kao da je isklesana od kamena. Zamišljenih, sanjalačkih očiju gledala je u krevet. Njena ramena počela su da se trzaju. Šejn stade iza nje i reče tiho:

— Moraš da pokušaš da se otmeš od toga, Vanesa. Ja znam da je to teško za tebe, ali, moraćeš da se boriš protiv tog osećanja.

Ona se polako okrenula i pogledala ga svojim krupnim očima. Na licu joj se ocrtavala takva tvrdoća kakvu Šejn je dva da je dosad doživeo od neke žene.

— Da, imaš pravo, Šejne — prošaputala je. — Moram da se otmem tome, ali da to zaboravim, to nikada neću moći... Možeš li to da razumeš, Šejne?

On ozbiljno klimnu glavom.

— Ja sam zahvalna nebu što si ti došao, Šejne — nastavila je Vanesa. — Ti ćeš mi ipak pomoći, stari prijatelju? Tako kao što si mi već jednom pomogao.

Šejn je i nehotice morao da se nasmeši.

— Ja sam već sasvim duboko ugazio u ovo — promrmlja. — Ionako za mene nema nikakvog drugog izbora kad moram da urličem zajedno sa kurjacima.

Obgrlila je ruke oko njegovog vrata i toplo ga poljubila u usta.

— Hvala, prijatelju — prošaptala je. — I ti to zaista nećeš zažaliti, Šejne...

III

Ležali su na širokom krevetu. Oboje su bili nagi. Šejnova desna ruka igrajući se klizila je preko njene baršunaste kože.

On nije sada bio prvi put zajedno sa Vanesom. Skoro istovetna situacija, kao ova danas, već se između njih dogodila. Pre dve godine u Kaza Grande. Šejn se rado u mislima vraćao na tu kratku epizodu.

— Kao pre dve godine — promrmljao je sanjivo.

Pogledala ga je i osmehnula se.

— Da, bilo je to lepo, Šejne. Da mi ti tada nisi bio pomogao, ja danas više ne bih bila živa.

Bio je začuđen.

— Ja ipak sve to nisam smatrao tako rđavim — primetio je uzdržano. — Za mene ti nisi bila ništa više nego devojka koja je želela da pobegne od svog oca. A ja sam ti pomogao da sa nešto novca napustiš grad. To je bilo sve.

— Ti izgleda postaješ zaboravan, Šejne — rekla je žustro. — Ipak bi se moj otac Saul Mek Berns gadno poigrao s tobom. On bi te dao ubiti da si mu pao u šake.

Šejn zamišljeno klimnu glavom.

— To je tačno. On je u stvari bio prokleti stari lupež.

— Ne samo to! — frknula je Vanesa. — Zar ti nisam ispričala da je hteo da spava sa mnom? Zar se više ne sećaš toga, Šejne? Ja sam potpuno sigurna da sam tada svu svoju tugu prosula pred tebe... Tebe je hteo on da prevari za deset hiljada dolara, ali, ti si uspeo da preokreneš stvar, i na kraju si starog raspusnika olakšao za čitavih dvadeset hiljada dolara.

Zapadnjak se nasmešio setivši se toga. Pre dve godine je on morao za Saula Mek Bernsa da vadi kestenje iz vatre. On je uspeo da bogatom kralju rudnika spase transport srebra koji je krenuo za Meksiko. Kad je sve bilo prošlo, Mek Berns nije hteo da isplati dogovorenu sumu. Naprotiv, hteo je Šejn da stavi pod nož „Vels Fargou“. Ali, Zapadnjak je pravovremeno opazio zamku. On se obratio Vanesi i vrlo brzo otkrio da se i ona sama nalazi u velikoj nevolji. Povezali su se i pomagali uzajamno. Zajedno su pobjegli iz Kaza Grande pošto je Vanesa svog „matorog“ kako ga je zvala, olakšala za tačno pedeset hiljada dolara.

— Mi smo se uzajamno pomagali — reče Šejn. — Ja ne verujem da smo jedno drugom još nešto dužni.

— Tačno je. Ali, mi sada ponovo sedimo u istom čamcu, Šejne. Kao i onda. I sada smo kao i onda ponovo upućeni jedno na drugo.

— Jesi li tako sigurna u to?

Napolju je zalazilo sunce. Tama se širila po sobi. Zapadnjakov pogled ponovo kliznu preko lepog tela nage žene.

— Da — odvratila je. — Potpuno sam sigurna, Šejne. Kralj Buskaderosa će te postaviti za svog pratioca. To ti je kao da si svoju dušu prepisao đavolu... Ni sa Džonom Kingom se nije dogodilo drukčije. On je načinio grešku što se priključio Buskaderosima, a verovao je da u svakom trenutku može da raskine tu vezu. Ali, to mu nije pošlo za rukom, kao što si i sam bio video. Sada je on mrtav... Džon je bio nepomjiljivo brzo sa revolverom, Šejne. Zbog toga ga oni nitkovi

ni nisu napali spreda. Oni su mu se potajno privukli s leđa i tako mu poslali svoje metke. To je bila njihova jedina šansa.

Bio je zamišljen. Uprkos tome osmehnulo se.

— Postoji i druga mogućnost — promrmlja. — Čovek treba u prvom redu da se osloni na svoj razum, a ne na svoje mišići i svoju pucaljku.

Okrenula se na stranu i podmetnula ruku pod glavu. Vrhovi njenih dojki dodirivali su mu kožu.

Bilo je kao ranije, a ipak je bilo sasvim drukčije.

Zapadnjak je, ako se pravo uzme, postao zarobljenik. Buskaderosu su ga imali u svojoj vlasti. I ako ne bude đavolski pazio, biće možda vrlo brzo smaknut.

Oboje poskočiše kad se vrata iznenada otvoriše. Ali, u istom trenutku Šejn se ponovo zavalio na ležaju.

Marko Valdez je ušao.

Kralj Buskaderosu se nasmeja demonski.

Njegov pogled klizao je preko Zapadnjaka i žene.

Ženu je posmatrao malo duže.

— Droljo — rekao je, i to tako kao da se zbog nečega grize. — Nisi se uopšte popravila, Vaneso.

Ona se nekako kreštavo nasmeja.

— I ti si tome doprineo, Marko... Da, u pravu si. Ja nisam ništa više nego prokleta mala drolja. I sada hoćeš da mi pokažeš kako možeš da me ukrotiš... Tako je, znači, Marko.

Zaklimao je ozbiljno glavom i na njemu se opažao trag gorčine. Možda je i on jednom voleo. Šejn je imao takav utisak, ali, nije bio sasvim siguran.

— Ja nisam došao da pričam s tobom o proteklim vremenima, Vanesa — odvrati Marko naizgled mirno. — Ono što je prošlo ne treba nikada da se vrati... Ja sam došao da razgovaram sa Šejnom. Samo me on interesuje.

Ležala je prilljubljena uz Zapadnjaka i nije se sramila zato što je naga.

Šejn pomisli na to kako je Marko Valdez opisao kao drolju. Sigurno da to nije bilo ponašanje jednog džentlmena, ali bilo je sasvim moguće da je on imao pravo.

— Ja te interesujem, Marko?... Zašto? — upita Zapadnjak, sa nonšalantnošću čoveka koji više nema ništa da izgubi. Upao je u jednu stvar koju je hteo da istera do kraja.

Pošto je Marko Valdez oklevao s odgovorom, postavi Zapadnjak još jedno pitanje.

— U čemu je stvar, hombre? Zašto si došao?

Privukao je ženu posednički snažnije uz svoje telo i pri tom je posmatrao Markovo lice.

Kralj Buskaderosu se trudio da ne pokaže nikakav izliv

osećanja, ali, Šejnu nije promaklo kakva je oluja besnela u duši, bandita.

Marko Valdez uzdahnu duboko.

— Ti imaš dve mogućnosti, Šejne.

— A one su?

— Da umreš ili da ostaneš u životu.

— Interesantno, Marko.

Šejn se cerio podrugljivo. Nije mu padalo ni na pamet da dozvoli da ga ovaj tip satera u ćošak. Marko Valdez treba već jednom da položi karte na sto.

Kralj Buskaderosa kao da je osjetio Šejnov otpor.

— U redu, Šejne — reče — ja sam spreman da svoje karte položim na sto... Imam jedan zadatak za tebe. Ti si došao u pravi trenutak za mene. Izgleda kao da te je sama sudbina ovamo poslala, amigo. I zbog toga hoću sudbinu i dalje da iskušavam, Šejne... Jaši za Kaza Grande! To je naređenje, amigo! Jaši za Kaza Grande i ubij jednog čoveka.

Šejn zavrte glavom.

— Ja nisam ubica, Marko.

— Čovek je tvoj neprijatelj.

— Ko je to?

— Saul Mek Berns.

Šejn se uspravi. Osetio je kako s mukom drži izraz svoga lica pod kontrolom.

— Ja treba da ubijem Mek Bernsa? — upita polako, jer je hteo da nekako dobije u vremenu. — Jesi li poludeo, Marko Valdeze?

— Saul Mek Berns je tvoj neprijatelj — ponovi Valdez. — On bi ti uputio kuglu u glavu, a da ne bi mrdnuo ni obrvom... Ja sam to u međuvremenu iščakao, Šejne. Ti si mu napravio veliku štetu. Ti si se pobrinuo za to da njegova kćerka Vanesa, njegova ptičica odleprša. Kada se tom čoveku ukaže prilika, on će te smaknuti... ili dati da te smaknu.

Šejn sleže ramenima. Uzevši u osnovi, on je uvek bio iznad tih stvari. Mržnja je bila osećanje koje on sebi nije dopuštao, bar ne da ga preplavi. Posebno je neprijateljstvo koje je moglo da dovede do smrti smatrao nerazumnim.

— Ja znam da me Mek Berns mrzi — reče polako. — Mogu takođe sebi da predstavim da bi me rađe video mrtvog nego živog. To je stvar u koju se zaista dobro razumem. Ali, uopšte ne razumem zašto bi trebalo ja njega da smaknem... Možeš li mi to malo поближе objasniti, Marko Valdeze?

— Ti si budala, Šejne!

— Ja te još uvek ne razumem.

Marko Valdez se savladao s mukom.

Uzeo je revolver u ruku i usmerio njegovu cev u Zapadnjaka.

— Ja sam u međuvremenu saznao tačno kako stoje stvari s tobom, Šejne — nastavio je kralj Buskaderosa. — Ali, i ti takođe treba da znaš šta ja mislim o tebi i o svim ostalim ljudima... Ja sam nešto naročito, Šejne. I zbog toga ne mogu sebi dozvoliti da imam ikakvih obzira... Slučaj te je naveo na moj put, Šejne. To je tvoja nesreća. Ja imam nameru da te upotrebim kao svoje oruđe. Ti treba da za mene ubiješ jednog čoveka.

Zapadnjak nemarno klimnu glavom.

— To si već rekao, Marko... A ja sam tebi rekao da ja i ne mislim na to da ubijem Saula Mek Bernsa.

Ciničan osmeh prelete preko lica kralja Buskaderosa.

— Zaista nećeš, Šejne? — promrmljao je skoro ljubazno i nekako meko. — Jesi li sasvim siguran u to?

Zapadnjak zaključio da treba da bude nešto oprezniji.

Vođa Buskaderosa bio je nepredvidljiv. Imao je nekoliko aduta u rukavu koje Šejn još nije mogao znati.

— Šta imaš ti od toga ako ja to učinim, Marko?

— Možda će mi to samo pričiniti zadovoljstvo, amigo.

— Ti imaš poseban smisao za humor — nasmeši se Zapadnjak. — Kako ti sebi uopšte predstavljaš tu stvar? Saul Mek Berns me poznaje. I većina njegovih ljudi me poznaju. On je sa sigurnošću najbolje čuvani čovek u krugu od hiljadu milja. On je veliki gazda Kaza Grande i njegova telesna garda sastoji se od prvoklasnih revolveraša. To su ljudi koji će za svog gazdu skočiti usred pakla, ako budu morali... Zato, ako se pojavim u Kaza Grande biću praktično mrtav.

— To je sasvim moguće — odvrati Marko Valdez spokojno. — Ja poznajem stanje tamo, Šejne. Možda ćeš zaista morati da zagrižeš travu. Ali, u tome se ništa ne može izmeniti. Čovek mora nešto i da rizikuje.

U njegovom pogledu bilo je nečega zmijskog.

Šejn je ćutao. On je čekao na to da Marko Valdez nastavi sa svojim izlaganjem.

A kralj Buskaderosa nije dozvolio da se dugo čeka na njega.

— Život je čudan — reče smeškajući se. — Ali, kome ja to pričam, amigo! Ni ti nisi naravno od juče.

— Ni u kom slučaju. Ispljuni samo sve što ti na srcu leži, Marko.

Meksikanac nabra čelo.

— Zar si stvarno tvrd na ušima, Šejne? Zar ti nisam upravo rekao da treba da ubiješ Saula Mek Bernsa?

— To sam čuo. Ali, zašto baš ja? Ti imaš dovoljno ljudi, Marko, koji bi za tebe skočili u vatru i u vodu.

Kralj Buskaderosa se cinično isceri.

— Možda zato što mi to pričinjava zadovoljstvo, Šejne.

Zapadnjaku se zategla koža na vratu. Osetio je kako mu se diže kosa na glavi.

— Ti si ubica, Šejne — nastavi Marko Valdez. — I za mene si ti jedini pogodan čovek. Siguran sam da ćeš ispuniti sve moje želje.

Šejn ponovo oseti toplinu Vanesinog tela na svojoj koži. Lepa žena je zadržala lako.

— On nas ima u rukama, Šejne — rekla je. — A tebe posebno, dragi moj. Ja ne verujem da se iko od nas više može iz bilo čega izvući.

Šejn klimnu glavom.

Njegove misli se ponovo preseliše u budućnost.

Ponovo je opazio Marka Valdeza kako mu se cinično osmehuje.

— U redu — procedi Zapadnjak. — Našao si pravog čoveka, Marko. Ja ću pokušati.

Marko Valdez zadrži i dalje revolver u ruci. I cev njegovog revolvra i dalje je bila uperena u Šejnovo telo.

— Dosta si brzo rekao „da”, Šejne.

— To je moja stara navika. Ja se loše odupirem kad moram da gledam u revolversku cev.

Marko Valdez zadenu oružje u futrolu.

— Dopadaš mi se, Šejne — reče i to je u Zapadnjakovim ušima zvučalo vrlo prijateljski. — Siguran sam da smo nas dvojica idealni partneri.

— Mogao bih da te obmanem — primeti Zapadnjak suvo.

Kralj Buskaderosa sleže ramenima.

— Da, to je moguće, Šejne. Ali, ti svojim pretnjama ne možeš da me izbaciš iz ravnoteže. Ja poznajem sebe, Šejne. Šta misliš, kako bih ja mogao da reagujem ako bi ti izvukao lažnog keca iz rukava?

Šejn se nasmeši.

— To ćeš mi morati objasniti, Marko.

Valdez kratko pokaza ka Vanesi Mek Berns, odnosno King.

— Ona je moj talac, Šejne.

Zapadnjak klimnu glavom, dok su mu se misli vratile ponovo daleko unazad.

Mogao je da se vrtili i odupire koliko hoće. Valdez ga je držao čvrsto u kleštama.

A najgore u celoj toj priči bilo je to da je Marko Valdez više znao nego što se to Zapadnjaku sviđalo.

Kralj Buskaderosa je bio prevejani pasji sin. Čovek koji

je znao za meru. Sve je to Šejn dešifrovao iz reči tog Buskade-rosa.

Ta prokleta stara priča!

Ljudi su Šejna poznavali u Kaza Grande. Bio bi zaista vrlo brzo mrtav kada bi se tamo pojavio.

Ali, šta je trebalo da čini?

Osetio je sažaljenje prema ovoj devojci kraj sebe. Ne bi sebi dozvolio da je ostavi u nevolji i da misli samo na sopstvenu korist.

Upao je u jedan očevidno beskonačan začarani krug. Uprkos svemu, spokojno se osmehivao. Čovek mora da se postavi prema svom neprijatelju i njegovim zahtevima. Pokazati pomirenje sa sudbinom, bilo bi ravno samoubistvu. A Šejn se još nikada u životu nije pozabavio mislima da sam sebi namakne omču na vrat ili postavi revolversku cev uz slepoočnicu.

— Pokušaću sve — obeća i ponovo se ispruži kraj Vanese.

Marko Valdez pride stolici na čijem naslonu je visio Šejnov opasač sa revolverom. Valdez uze opasač, a onda poseže i za Zapadnjakovom puškom.

S oba oružja u rukama on cereći se pogleda Zapadnjaka.

— Noć treba da pripadne samo vama dvoma — reče i malo kasnije zalupí vrata za sobom.

Vanesa se trljala uz Šejna i podsećala je nekako na životinju koja traži zaštitu u divljini.

— Zajedno ćemo sve postići, Šejne — prošaptala je. — Ja sam sve svoje žetone stavila na tebe, amigo.

— Moglo bi se desiti i da ih sve izgubiš.

Koža joj je bila kao baršun. Osmejak joj je bio zavodnički i pun obećanja. Bila je punokrvna žena i bez sumnje je bila u stanju da svakom muškarcu zavrti mozak.

Šejn je imao muke da ostane hladan, iako su ga obhrvali brojni problemi.

— Spremna sam da sve rizikujem — šaputala je Vanesa. — Hoćeš li da ubiješ Saula Mek Bernsa?

Sada je Šejn konačno znao šta se događa s njom.

— Možda — promrmľjao je, ali, nije uopšte imao u vidu da tog čoveka pošalje u večnost. Smrt nikada nije bila Zapadnjakov zanat, ali smatrao je za bolje da ne kaže sve što je u ovom trenutku mislio.

— Moraš to da učiniš! — cikala je Vanesa, puna mržnje.

— Pa dobro — mrmľjao je on i dalje. — I onda ćeš ti naslediti celo to bogatstvo, zar ne?

Uozbiljila se.

— Njegov novac mi je drugorazredna briga, Šejne.

— Da, znam.

— Ti me zaista razumeš?

— Razmislio sam o svemu.

Toplo ga je poljubila.

— Hvala, Šejne. Znala sam da ćeš mi pomoći. I da me nikada nećeš ostaviti na cedilu.

Njen glas je zvučao preklinjući.

Ova žena je bila ispunjena žedu za osvetom. Takvom žedu kakvu Šejn još nikada nije video. Ali, sasvim je mogao da shvati Vanesu. Pokušala je sa dobrim i pri tom joj se sve srušilo iz temelja. Izgubila je sve što je volela i što joj je bilo dragoceno.

Sada je želela svoju osvetu.

Šejnove ruke kliznuše po njenom mekom telu.

Za nekoliko trenutaka, prosto dok odmahneš rukom, izbrisać je iz glave sve neprijatne misli, i sada je prihvatio onu lepšu stranu života koju mu je Vanesa upravo nudila.

Sledećeg dana, biće dovoljno vremena da još jednom razmisli o problemima koji su stajali pred njim. Sada je hteo sve da zaboravi i samo da uživa...

IV.

Bilo je to sablastan prizor dok su čoveka vodili ka vešalima. Vešala su bila podignuta nasred trga u Kaza Grande a okolo je stajala ćutljiva masa sveta, koji su hteli da prisustvuju izvršenju presude.

Pred stepenicama, koje su vodile ka primitivnom postolju vešala, stajao je sudija, dežmekast čovek glatko obrijanog lica. Nosio je crno odelo i belu košulju.

U desnoj ruci držao je beli komad papira, koji je podigao kada su oba zvezdonosca s osuđenikom u sredini zastala pred njim.

U crno odeveni sudija uputio je probadajući pogled prestupniku, ukoliko su to mogle da učine njegove zakrvavljene oči.

— Končo Uvalde — reče dubokim glasom. — Saslušaj još jednom presudu koja je nad tobom izrečena od porote časnih i poštenih stanovnika časnog i poštenog grada Kaza Grande... Presuda glasi da treba da budeš obešen... Počinio si krivicu pošto si smaknuo udovicu Kasandru Dženifer Vilijems da bi se domogao njenog nakita i njenih dolara... Ti istina svoju krivicu nisi priznao, Končo Uvalde, ali je časni sud imao dovoljno dokaza koji su podneseni protiv tebe... Imaš li još nešto da kažeš?

Končo Uvalde se zagrenu i oči mu se napuniše suzama. Bio je poreklom iz Meksika i mogao je imati najviše dvadeset dve ili dvadeset tri godine.

— Ja sam nevin — istisnu s mukom i uzbuđeno iz grla. — To vi svi tačno znate. A vi, sudijo Saule Mek Bernse, znate to najbolje od svih. Zato će satana doći po vašu dušu i progutaće vas pakao!

Sudija se smeškao i klimnuo glavom obojici zvezdonosaca, u čijoj se sredini nalazio zatvorenik.

— Neka mu nebo oprostí njegove grehe — reče dušebrižničkim glasom. — Končo Uvalde pripada onim jadnicima koji ne znaju šta čine... Ali, ja nisam osvetoljubiv. Ja samo želim da se vrši pravda... Podignite ga zato, momci.

Unaokolo je i dalje stajala ćutljiva masa sveta.

Končo Uvalde je bio po stepenicima odvučen ka postolju. Sada je stajao tamo gore i njegov očajnički pogled lutao je preko radoznalih, iščekujućih lica mnogih posmatrača.

Mladi Meksikanac je znao da više nema nikakvog smisla da tu još nešto kaže. Znao je samo da on to ubistvo nije počinio i da je pao kao žrtva jedne paklene intrige.

Ali, nikada on to ne bi mogao da dokaže.

— Još dva, tri ili četiri minuta i onda će on biti mrtav čovek, koji će se njihatati na vešalima.

Iznenada se njegov pogled zaustavi na jednom određenom mestu.

Trzaj prođe njegovim telom.

Munjevito je u njegovim očima ponovo zasvetlela nada.

— Amigo — prošaputao je. — Jesi li to zaista ti, amigo? Ili si samo duh koji mi se sada priviđa i u predelima večnosti pruža mi nuku na pozdrav?

Jedan od pomoćnika šerifa namače mu omču na vrat.

— O kakvim to nesuvislim stvarima ovaj brblja? — zabrunđa zvezdonosac smrknuto, obraćajući se svom kolegi. — Jesi li ti čuo, Edemse? Pričao je nešto o nekom svom prijatelju... Šta ti misliš o tome?

Drugi pomoćnik se isceri zajedljivo.

— Verovatno je izgubio razum, Blejde — promrmljao je. — Mi ovde obavljamo jedan posao pri kome se događaju najgore stvari. Ako mene pitaš, onda mogu da ti kažem da mene ništa više ne može iznenaditi. Ja sam već doživeo najluđe stvari, ali, u krajnjem efektu ipak sve dođe nazad na svoje mesto... Prevalimo to zato iza sebe, Blejde. Što brže to bolje. Već sada se radujem viskiju koji nam sleduje od Mek Bernsa u krčmi...

Ostatak njegovih reči zapeo mu je u grlu.

U neverici, zurio je u Saula Mek Bernsa, sudiju i velikog gazdu Kaza Grande.

Potpuno neprimetno, stao je iza sudije jedan muškarac. Bio je to jedan po spoljnjem izgledu prilično ofucani Meksikanac. Nosio je stari slamnati „sombbrero” na glavi, a njegova široka ramena bila su prekrivena otrcanim pončom. Nosio je i izbledele platnene pantalone, a na nogama je imao poderane sandale od like i do sada još niko nije primetio otrcanog momka, jer je većina još uvek zurila u vešala, žudeći za senzacijama.

Gore, na postolju, Končo Uvaldeu samo što oči nisu ispale iz duplji od iznenađenja.

— Amigo, moj amigo Amerikano — šaputao je uzbuđenim, dršćućim glasom. — Ti si to zaista!

Sudija Mek Berns se od užasa prosto ukočio.

Između lopatica, osetio je snažan pritisak revolverске cevi. I čuo je glas čoveka koga su svi zaista smatrali otrcanim Meksikancem.

— Ako mladić bude obešen, ti si mrtav, Mek Bernse — govorio je glas na čistom angloameričkom. — Mnogo ti vremena nije više ostalo da se odlučiš. Umrećeš ako ne budeš činio tačno ono šta ja od tebe budem tražio.

Saul Mek Berns okrete glavu i pogleda preko ramena u čoveka čiji mu je glas bio poznat od ranije.

Na njegovom licu ocrtavalo se zaprepasćenje.

— Šejne! — promuca. — Jesi li to zaista ti?

Visoki Zapadnjak nemarno klimnu glavom.

— Da, ja sam to, Mek Bernse... A sada ne drži dugačke govore, ti, stari majmune!... Reci pomoćnicima da oslobode Končo Uvaldea! A istovremeno, nas dvojica ćemo napraviti jednu zajedničku šetnju.

— Kuda? — izusti Saul Mek Berns uzrujano. — Šta to nameravaš, Šejne? Hoćeš da me smakneš?

Zapadnjak se smeškao.

— Možda čak i to — odvrati hladno. — To ćemo da vidimo... Ali, sada čekam na tvoju odluku.

Gore, na postolju, stajao je još uvek Končo Uvalde s otmotom oko vrata. Iza njega, čekala su oba pomoćnika, koji se još nikako nisu snašli u ovoj promenjenoj situaciji.

Šapat se širio kroz gomilu posmatrača. Malo, pomalo, saznali su i poslednji šta se u međuvremenu dogodilo.

— Taj čovek je ubica, Šejne — reče Saul Mek Berns. — Šta imaš ti od toga kad ga spasavaš od zaslužene kazne? Ja sam sudija u ovom gradu. Ja bih izgubio svako poverenje kod ljudi kada bih sada povukao svoju presudu. To je apsolutno nemoguće. Tako nešto ne možeš tražiti od mene.

— Ja nisam ubica! — kriknu Končo Uvalde, koji je razumeo sudijine reči. — Ja tu ženu nisam ubio. Sve je to jedna greška... Šejne, ti me već dosta dugo poznaješ. Možeš li ti sebi predstaviti da bih ja ikada mogao da počinim takav zločin?

Zapadnjak samo sleže ramenima.

Po njegovom mišljenju, sve je na ovom svetu bilo moguće. Dakle, dolazila je u obzir i mogućnost da je Končo Uvalde, taj pristali mladić iz Meksika, ubio udovicu Kasandru Vilijems da bi se dočepao njenog nakita i novca.

Iza Šejna se začu šum prigušenih koraka i dok je on još gledao u lice očajnog Meksikanca, osetio je snažan pritisak u kičmu.

Jedan promukli glas reče:

— Ovo je dupla cev jedne skraćene „parkerice”, prijatelju. Ako ti ispraznim punjenje u leđa, bićeš mrtav. Onda ćeš otputovati direktnom linijom u pakao, i niko neće za tobom ispustiti ni suzu... Sad znaš svoje šanse, Šejne! Odluči se sam.

Zapadnjak ostade potpuno hladan.

On je svesno sebe uvalio u opasnost i unapred je znao da mu se svašta može desiti. Zbog toga nije ni pomišljao da načini i korak nazad.

Čovek koji se odlučio na takav rizik kao on, mora uvek da ostane dosledan. U Šejnovim očima postojala je zbog toga samo jedna mogućnost.

— I ja držim prst na obaraču — odvrati i ne okrenuvši glavu. — Ako me ti ubiješ, mister, moraćeš pri tom da imaš i sudiju u vidu. Ja ti se kunem da ćemo tada Saul Mek Berns i ja zajedno otputovati u pakao.

Opazio je kako se Mek Bernsu ježi kosa na potiljku.

Unaokolo je zavladała mrtva tišina.

Gore, na postolju, Končo Uvalde je zurio razrogačenih očiju, i njegova iznenada probuđena nada izgleda da se ugasila kao plamen sveća na jakom naletu vetra.

Šejn je bio jedini čovek u ovoj drugoj rundi koji nije osećao ni nanjmanje uzbuđenje. S opuštenošću čekao je na to šta će Saul Mek Berns reći.

— Nemojte da brbljate, šerife! — huknuo je sudija. — Ja poznajem Šejna proketo dobro. Taj misli ozbiljno, šerife.

Pritisak između Zapadnjakovih lopatica malo je popustio.

— Ali, mi ne možemo da popuštamo bezakonju, ser — zabrundao je zvezdonosac mrgodno. — Ako mi sada malo popuštimo, to će nas lančano odvesti u beskraj. Tada će ubrzo u ovoj pokrajini zavladata bezakonje. A ovaj čovek...

— Do đavola sa vašom moralnom govorancijom, Kermitel! — prekide ga sudija grubo. — Ako ne učinite šta vam kažem,

ja ću za nekoliko sekundi biti leš. Ja ovde izdajem naredbe! Jeste li to možda zaboravili, mister šerife?

Zapadnjak odjednom više nije osećao nikakav pritisak između lopatica. Šerif je sklonio svoju „sačmaricu“.

— Kako naredite, ser — promrmlja zvezdonosac, koga je sudija oslovio kao Kermita. — Ipak, vi ste gazda u ovom gradu.

Zapadnjak je, međutim, i dalje držao cev svog revólvera uperenu u leđa Mek Bernsa.

— Vrlo dobro, Saule — pohvalio ga je. — A sada izdaj sledeću naredbu! Reci onoj dvojici zvezdonosaca da puste na slobodu Končo Uvaldea. A onda ćemo napraviti šetnju koju sam pomenuo.

Saul Mek Berns dade znak glavom pomoćnicima šerifa.

— Učinite šta on traži, ljudi!

Končo Uvalde odahnu.

Sišao je sa postolja pošto su mu ponovo skinuli omču s vrata. Noge su mu još bile pomalo teške i koraci nesigurni, dok je prilazio Šejnu i sudiji. A ruke su mu još uvek bile vezane na leđima.

— Veze! — reče Zapadnjak samo.

Trenutak kasnije, mladi Meksikanac bio je ponovo slobodan čovek. U svakom slučaju, zasada.

Šta će budućnost doneti to ni Zapadnjak nije mogao da zna.

On se upustio u jednu opasnu igru i do sada još niko nije znao kako će se kocka otkotrljati.

— Napred! — naredi Šejn i pojača malo pritisak revólverske cevi u leđa svoga taoca. — Ka tvojoj kući, Mek Bernse!

Saul Mek Berns krenu.

Kraj njega je koračao Končo Uvalde.

I Šejn se držao tik uz sudiju.

Okolo je masa sveta čuteći zurila u njih. Iako su neki škugrutali zubima i sigurno želeli Zapadnjaku da ode do đavola.

Ali, niko nije mogao ništa da učini za sudiju. Svima su bile vezane ruke. Bar privremeno.

Dok su oni tako marširali ka kući sudije i velikog gazde Kaza Grande, pitao se Šejn zašto se uopšte upustio u takvu jednu avanturu.

Mogao je da pobegne. Bilo kuda. A Vanesi sigurno ne bi ni dlaka s glave falila.

Marko Valdez, kralj Buskaderosa, sa sigurnošću bi našao drugi put i druge mogućnosti da postigne svoj cilj.

Za Šejna, dakle, nije bilo nikakvog bitnog razloga da se upusti u tu avanturu.

U osnovi, verovatno da je bila draž novine, pokušaj da se učini nešto što dosada nije probao. A tome je Zapadnjak teško

odolevao. Uvek iznova i iznova dokazati sebe. A malo je tome kumovala i činjenica da mu se Vanesa veoma dopadala.

Sada je bio do grla u ovome.

On je sebi celu stvar bio sasvim drukčije predstavljao. Svesno je sebi pribavio taj stari pončo i ostale stvari, kako bi spolja izgledao kao neki jadan čovečuljak iz Meksika. Hteo je na taj način da se privuče Mek Bernsu i da prvo temeljito prouči situaciju.

Ali, tada je bio ugledao kako mladog Meksikanca Končo Uvaldea vode ka vešalima. Taj mladić je pre dobru godinu dana Zapadnjaku spasao život.

Rulja meksikanskih Bandoljerosa smislila je bila za Šejna posebnu vrstu smrti. Nitkovi su ga usred pustinje ukopali u tle do vrata. Trebalo je to da bude lagana, mučenička smrt. Ali tada je slučajno naišao Končo Uvalde. Lešinari, koji su već kružili, naveli su ga tamo. I ne pitajući mnogo, pomogao je Končo Šejnu da se oslobodi iz tog položaja.

To je bio dovoljan razlog Šejnu da mu se sada revanšira.

Kako će stvar dalje ispasti bilo mu je svejedno. Važno je da se mogao i dalje na miru brijati i gledati u ogledalo, a da ne pljune sam sebi u lice.

Jedan za drugim, stupili su u kuću sudije, koja se nalazila na kraju gradića.

Bila je to jedna nakindžurena dvospratna kuća, a zidovi su bili od tvrdog, tesanog kamena.

Čovek bi građevinu mogao da opiše kao malu tvrđavu ili grad u čijem podnožju se šćućurio grad.

Saul Mek Berns je bio veliki gazda Kaza Grande. Njemu su pripadali rudnici srebra u okolini grada i odatle je posedovao više novca od svakog čoveka u krug od hiljadu milja. I pošto je bio toliko bogat, nije ga stajalo velikog truda da ovde postane i sudija. Naravno, imao je on u izgledu i daleko više ciljeve, ali, sada je morao prvo da se suoči sa suonovom stvarnošću.

On je bio Šejnov zarobljenik.

Nekoliko livrejiranih poslužitelja zurilo je sa nevericom, gledajući kako velikog gazdu tera u kuću jedan tip, koji je ličio na odrpanog Meksikanca.

— Sada ćemo prvo malo sebi ugoditi — reče Šejn — Zato idemo unutra u blagovaonicu, Mek Berns... Tvoji lakeji treba da nam donesu neko posluženje na sto. A onda ćemo porazgovarati kao civilizovani ljudi!

Blagovaonica je bila u stvari velika sala. Velika prostoriya sa stropom obloženim drvetom i teškim nameštajem.

Debeli tepisi prigušivali su korake ljudi.

Zauzeli su mesta za lepo urađenim stolom od hrastovine usred prostorije.

Šejn je držao velikog gazdu Saula Mek Bernsa neprekidno na oku. A Zapadnjakov revolver bio je i dalje uperen u sudiju.

Saul Mek Berns počeo je polako da vraća prisustvo duha. Na licu mu se pojavio podmukli osmeh, i on upita sa visine.

— A sada, Šejne? Šta si ti uvrteo sebi u celoj ovoj stvari? Zapadnjak sleže ramenima.

— To sve zavisi od tebe, Saule — odvrati. — Procenjujem da ćemo nas dvojica morati nekako da se složimo. A kada postignemo taj sporazum, sve će već krenuti svojim putem.

— A ako ipak ne dođemo ni do kakvog sporazuma, Šejne?

— Onda će jedan od nas dvojice morati da grize travu.

— Ili obojica zajedno — promrmlja Mek Berns, zadubljen u misli. — Ja sam užasno radoznao kako ćeš da držiš dizgine u rukama, Šejne. Moje je mišljenje da su ti pretenzije malo prevelike. Ti igraš u visoki ulog, Šejne.

— Lako je moguće.

Jedan mulat u crvenom žaketu i crnim pantalonama servirao je viski.

Saul Mek Berns prvi srknu piće i zavalio se opušteno u stolici.

S izrazitom nemarnošću gledao je odsada u Zapadnjakov revolver.

— Kako si uopšte došao na ideju da se vratiš u Kaza Grande. Šejne? — upita. — Sa tvojim ponovnim pojavljivanjem nisam uopšte i nikada računao... Šta je razlog tome, Šejne?

— Tvoja kći — odvrati Zapadnjak kratko.

Video je kako su se oči njegovog sagovornika razrogačile.

— Vanesa? — zagrcnu se Mek Berns.

— Imaš li ti još dece sem nje?

— Ne, ali...

Mek Bernsu je igrala jabučica. Sada je bio potpuno zbunjen. Bilo mu je potrebno nekoliko sekundi da bi se ponovo sabrao.

— Gde je ona? — procedio je.

Zapadnjak srknu od svog viskija. Činilo mu je zadovoljstvo da posmatra Mek Bernsa. Prijalo mu je da tog čoveka dovede u stanje potpune zbunjenosti i nesigurnosti, da ga onda gleda.

— Dobro joj je — odgovori posle kraćeg otezanja. — Više ti u ovom trenutku neću ništa reći.

Mek Berns skoči. Iza njega pade teška stolica s treskom na pod.

Šejnova se ruka trže iznad stola i cev revolvera se usmeri u Mek Bernsove grudi.

— Samo budi miran, staro momče! — opomenu ga Zapadnjak. — Čovek u tvom položaju ne bi trebalo nepotrebno da se uzbuđuje.

— Ja bih te najrađe...

Končo Uvalde stade iza Mek Bernsa i pritisnu mu cev jednog revolvera u potiljak. Taj revolver je mladić uzeo iz regala na zidu u kome je ležalo dosta oružja.

— Sedite ponovo tu, Mek Bernse! — reče mu ljubazno. — Bilo bi mi žao da moram da vam prosviram kuglu kroz glavu.

Mek Berns ponovo namesti stolicu i sede. Njegovo lice bilo je potpuno smrknuto.

— Zbog ovoga ću dati da ti iseku kožu na kaiševe! — pretio je. — Proklećeš dane kada si se rodio!

Končo Uvalde stajao je i dalje iza njega i gledao u Zapadnjaka.

— Ja ti se kunem da nisam ubio ona ženu, amigo — izjavi mladić nekako svečano. — Da ti nisi došao, obesili bi jednog nevinog.

Šejn ne odgovori na ovu izjavu. Bila je to stvar o kojoj nije mogao da sudi.

Za njega sada nije igralo nikakvu ulogu da li je Končo Uvalde nevin ili nije. To nije imalo nikakve veze s problemima kojima je on sam bio obuzet.

To je osetio i Saul Mek Berns.

— Ja jasno vidim šta ti sada misliš, Šejne — primeti on podrugljivo. — Sada ne znaš kako bi cela ova stvar trebalo dalje da se odvija. Ti si stigao na kraj svoga puta, hombre. A sada mi konačno reci šta je sa mojom kćerkom! Poslednje što sam čuo bilo je da se spetljala s jednim momkom po imenu Džon King. Je li to istina, Šejne?

Zapadnjak polako klimnu glavom.

— Džon King je pripadao Buskaderosima — objasni. — A onda je taj čovek, zajedno sa Vanesom, želeo da otpočne nov život. Ali, to mu se s tim ljudima nije moglo ispuniti. Kralj Buskaderosa Marko Valdez poslao je svoje dželate za Džonom Kingom i Vanesom. Oni su Džona Kinga ubili s leđa. Sada se Vanesa nalazi u vlasti Marka Valdeza. Ona je njegovo zarobljenica.

Saul Mek Berns nabra čelo.

— I kakvu ulogu igraš ti u celoj toj stvari, Šejne? Imaš li neki poseban nalog?

Zapadnjak spokojno klimnu glavom.

— Treba da te ubijem, Mek Bernse. To je moj zadatak.

Saul Mek Berns spolja nije izgledao impresioniran.

On je bio čovek koji se izgleda vrlo brzo snalazio u svim novim situacijama.

— Ali, ti to nećeš učiniti — reče samouvereno. — U to sam potpuno siguran. Tako nešto tebi ne leži, Šejne.

U toj konstataciji bilo je i poznavanja Šejnovog karaktera i želje da se sazna više.

— Ako se ne vratim sa povoljnim izveštajem — obavesti ga Zapadnjak — Marko Valdez će ubiti tvoju kćerku, Mek Bernse.

Izraz nekog straha pojavio se na Mek Bernsovom licu.

Nagnuo se napred.

— Jesi li siguran da bi on to učinio, Šejne?

— Potpuno siguran, Mek Bernse.

Bogati čovek stisnu kapke.

— Šta bismo mogli da učinimo protiv toga, Šejne?

— To zavisi od tebe, Mek Bernse.

Veliki gazda počeo da se ceri.

— Ako pravo razmislim, to je jedna prokleta velika sreća što si ti došao, Šejne. Jedna srećna okolnost, mogao bih reći. Samo zbog toga i pruža nam se jedna mogućnost. Trebalo bi da se ujedinito... Imaš li nekakav predlog, Šejne?

— Ti si taj koji će se peći na vatri — odvrati Zapadnjak. — A izgleda i da sve vreme premišljaš. Izjasni se zato, Mek Bernse! Šta si ti smislio?

— Mi treba da sarađujemo, Šejne. To je sve što sada mogu da kažem.

Mek Berns se smeškao zadovoljno.

Nekako je bio ponosan na sebe samog. Pružao je izgled čoveka kome se potpuno vratilo samopouzdanje, pošto je jedno kratko vreme bio psihički propisno uzdrman.

Zapadnjaku više nije ni bilo potrebno. I on je bio sretan da ima ponovo kopno na vidiku, pošto je cela situacija počela da mu izgleda beznadežnom.

Ali, Končo Uvalde nije mogao nikako još da se uklopi u celu priču. On je i dalje držao cev revolvra pritisnuta uz Mek Bernsov potiljak, ali, napravio je izraz lica kao da ipak neće brojati do tri.

— Tu pucaljku možeš da makneš, Končo! — obrati se Zapadnjak mladiću i to je zvučalo kao naređenje. — Imam osećaj da ću odsada sa mister Mek Bernsom moći da razgovaram na civilizovan način.

Položio je revolver pred sebe na sto. Mladi Meksikanac na čini korak nazad, ali je i dalje držao oružje u ruci.

— Ja mu ne bih verovao, amigo — rekao je upozoravajućim glasom.

— On je poslovan čovek — uzvрати Zapadnjak. — A ja ga poznajem skroz naskroz, Končo. Ja sam ovde već jednom s njim pravio posao. I ja sam siguran da ćemo moći da se sporazumemo.

Mek Berns klimnu glavom i pogleda zadovoljno.

— Ja sam istog mišljenja Šejne.

Bio je to čovek gvozdenog kova, o tome nije moglo biti ni najmanje sumnje. On će, jasno, pokušati da iz svoje situacije izvuče što je moguće više koristi, i na kraju da prevari Zapadnjaka.

Ali, Šejn je govorio sebi da ni on sam nije u tom pogledu baš neki savršeni anđeo. Našao je ovde prosto, jednog protivnika jednake vrednosti i kada taj dvoboj počne, njegov ishod zavisioće samo od toga kako tada čije zvezde budu stajale. Niko nije mogao da zna kako će se okončati ta borba. Sve dobre namere biće ubačene u jednu paklenu igru.

Mek Berns natoči čaše za viski i mahnu rukom Končo Uvaldeu, pozivajući ga Meksikanac je oklevao i bio je pun nepoverenja, ali, Šejn odmahnu prezrivo desnom rukom.

— Mi smo sklopili primirje, Končo. Zar ti to još nisi primetio? Od kako je ovaj čovek saznao šta se s njegovom kćerkom događa, više mu ne pada na pamet da navali na mene kao puma. I on još uvek ima nešto što liči na očinsko srce.

Bore na Mek Bernsovom licu su se duboko usekle, iako je pokušavao da namesti izraz nemarnosti.

— Ja volim Vanesu — zabrundao je. — Ona je moja kći i ja sam spreman da joj oprostim sve što se nekad bilo dogodilo. Treba da mi veruješ. Šejne, da mi je zbog cele te priče užasno žao. A i zbog onog što se između nas dogodilo ja sam u međuvremenu požalio... To mi mirno možeš verovati... U početku sam te bio prokleo i pozeleo ti da se nađeš na dnu pakla. Ali docnije sam počeo da mislim drukčije o tome. Čovek vremenom postaje mudriji, Šejne. Možemo li se nekako sporazumeti?

Šejn ga je ispitivački gledao u oči.

Može li da veruje Mek Bernsu ili na sve spreman čova planira ponovo neku novu podlost?

Njemu je sve bilo moguće. Svaka gadost.

S druge strane, imao je on bez sumnje i svoje dobre osobine.

Inače, ne bi bio tako ugledan i od mnogih ljudi omiljen čovek. Za mnoge je on bio dobrotvor, pomagao je siromašnim ljudima, onima kojima je posebno loše išlo, i pobrinu se i za to da se u Kaza Grande podigne nedeljna škola.

To je bila ona pozitivna strana Saula Mek Bernsa i Šejn je dobro znao da sada ima mnogo ljudi u Kaza Grande koji proklinju njega i mladog Meksikanca Končo Uvaldea što su imali u svojim rukama Mek Bernsa.

Ali, dobre strane ovog čoveka nisu mogle da navedu Šejna na to da zaboravi da je taj Mek Berns u osnovi ipak bio hladan i prevejan.

Šta je sada planirao?

Da li je pošteno mislio sa svojom ponudom? Ili je to ponovo bio jedan od njegovih mnogobrojnih trikova sa kojim je hteo da prevari Zapadnjaka?

— Jasno je da možemo nekako da se nagodimo — odgovori Šejn. — Sve sada zavisi od tebe, Mek Bernse. I ja ti kažem unapred da ti neću naslepo verovati. Ti si od onih ljudi koji su premazani svim mastima. Kod tebe čovek mora da računa sa takvim gadostima kakve čovek jedva može i da zamisli.

Mek Berns odmahnu mirno rukom. Na licu mu je titrao osmeh.

— U tom pogledu, niko od nas dvojice nema prednost — primeti. — Mislim da smo obojica od istog drveta istesani, Šejne... Zbog toga znamo šta jedan od drugog možemo da očekujemo.

Nagnuo se i uozbiljio.

— Radi se o mojoj kćerki Vanesi — nastavio je uverljivo. — Ja danas uviđam da sam napravio grešku. A uvek sam verovao da svoje greške iz prošlosti nikada neću moći da popravim. Sada ipak vidim odjednom jednu šansu... Pomozi mi, Šejne i ja ti se kunem da to nećeš požaliti.

Zapadnjak je bio spreman da mu veruje.

— Kako misliš da se izvučeš, Mek Bernse?

— Radi se o mojoj kćerki, Šejne. Želim da je ponovo dobijem. Kunem ti se da je to moja najveća želja. Od dana kada je pre dve godine nestala, nisam žalio napora da se ponovo povežem s njom. Ali, sve je bilo uzalud. Vanesa kao da je bila propala u zemlju. Ili kao da je isparila u vadhuh... Ali, ipak sam još neko vreme gajio nadu. A onda je i ona počela da se gubi. Sve dok se nisi pojavio ti.

Šejn je ostao skeptičan.

— Ne znam da li mogu da ti verujem, Mek Bernse.

— Molim te za to, Šejne!

— Šta ti tražiš?

— Hoću da ponovo imam svoju kćer. To je sve. Ona treba konačno da se vrati iz onog užasnog života, koji je primorana da vodi. Ja hoću da je spasem! Zar ne razumeš to?

Šejn ga je shvatao, ali mu mirno još nije mogao verovati. Suviše je dobro poznavao Mek Bernsa za tako nešto.

Ipak je bio spreman da mu načini neku ponudu.

Iznenada mu je sinula jedna ideja.

— Potrebna mi je sigurnost, Mek Bernse — reče. — Ti to moraš razumeti. Ja sam već jednom sredio za tebe jednu stvar, a posle toga, ti nisi hteo da platiš ceh... Ali, o tome više neću govoriti. To je ipak lanjski sneg.

— Tačno. Vremena su se promenila... Kakvu vrstu sigurnosti zamišljaš za sebe?

Šejn je poznavao Mek Bernsovu pohlepu za novcem.

— Sto hiljada dolara — odvrati. — U gotovom, Mek Bernse.

Veliki gazda se zgrči.

— To je bezumlje! — procedi uzrujano.

Šejn se smeškao demonski.

— Bezumlje ili ne, Mek Bernse, ja hoću svoju sigurnost.

Velikom gazdi Kaza Grande kapljice znoja orosiše čelo.

— Uzmimo da bih ti dao novac, Šejne. Ali, kakvu vrstu sigurnosti bih ja onda imao?

— Uopšte nikakvu — odvrati Zapadnjak suvo. — Jedino što mogu da ti ponudim je moja reč.

Mek Berns obori pogled. Na njegovom licu se videlo da razmišlja grozničavo. U tim trenucima je sigurno vodio tešku unutrašnju borbu, da bi pobedio svoju škrtost.

— Deset hiljada — rekao je konačno. — Spreman sam da ti platim deset hiljada, Šejne. Kao protivuslugu, ti bi mi vratio moju kćerku.

Šejn je uviđao da Saul Mek Berns neće nikakvu novu višu ponudu dati. Već i ta suma predstavljala je za škrtog velikog gazdu jednu ogromnu žrtvu.

To je u Zapadnjakovim očima bio najbolji dokaz da on misli ozbiljno.

— U redu — odlučio se na brzinu Šejn. — Ja sam s tom sumom saglasan... Moramo sada samo da se još o ostalom sporazumemo.

Mek Berns se smeškao zadovoljno.

— Slušam, Šejne.

Zapadnjak pokaza na Končo Uvaldea.

— Mi ćemo zajedno napustiti grad — objasni. — Nas trojica. A ti ćeš jahati između nas, kao da si naš zarobljenik. Napolju, izvan grada, ispaliću dva ili tri metka iz mog revolvevera i ti ćeš pasti iz sedla kao da sam te ustrelio... Jesi li sporazuman sa ovim predlogom?

Saul Mek Berns klimnu glavom bez oklevanja. On je u trenutku shvatio šta Zapadnjak ima u planu.

— Moraću nekoliko mojih najboljih ljudi uputiti u to — odgovori. — Sve mora da izgleda pravo. I onda ću se morati nekoliko dana skrivati, sve dok ne bude odlučeno.

— Pre svega, ne smeš nikako da zaboraviš na pogreb — upozori ga Zapadnjak. — To je najvažniji deo našeg plana.

Saul Mek Berns se široko cerio.

— Biće to zaista veličanstven pogreb — obeća. — Cela Kaza Grande će pratiti kola s lesom... U svakom slučaju, biće u to vreme već hiljadu đavola na tvom tragu. Tebi sigurno neće biti jednostavno, Šejne. Ti skačeš u kazan satane, to ti dobro znaš.

— Ja tu ništa ne mogu da izmenim. Ili ti vidiš neku bolju mogućnost da prevarimo Buskaderose?

— Bojim se da ne... Ali kako ti zamišljaš nastavak cele priče? Ti ćeš se vratiti bandi Buskaderosa i njihovom vođi Marku Valdezu saopštiti da si sve obavio... A onda, Šejne? Šta će biti onda?

— Onda će se Vanesa vratiti, da se prihvati svog nasleđstva.

Mek Berns je mračno klimao glavom.

— A pravi korisnik mog bogatstva biće onda taj prokleti Buskadero Marko Valdez — procedi. — Ali, mi ćemo mu propisno pobrkati račune.

Šejn sleže ramenima.

— To ćemo videti.

Mislio je samo uz put na sopstvenu sigurnost. Draž avanture koja je ležala pred njim, bila je jača.

U tom trenutku, Mek Berns mrzovoljno pokaza na Končo Uvaldea.

— Šta se s njim dogodilo uopšte mi se ne dopada — reče. — O tome bi trebalo još da razgovaramo... On je ubica i treba za ono što je učinio da odgovara.

— Ja tu ženu nisam smaknuo! — prožišta Končo. — Šejne! Šta je tvoje mišljenje? Veruješ li tako nešto za mene?

— Pa, postoje dokazi protiv tebe — promrmlja Zapadnjak, izbegavajući odgovor. — Ljudi su novac i nakit ubijene našli kod tebe, Končo. To je mnogo značilo na sudu.

— Ljudi su našli stvari u mojim bisagama, to je tačno! — povika Končo uzbuđeno. — Upravo sam hteo da odjašem iz grada, kad su dva čoveka povikala da su me videla kako u noći kad se dogodilo ubistvo izlazim iz udovičine kuće... Zgrabili su me i nisam mogao da se odbranim, iako sa celom tom stvari nisam imao veze. Meni su od čuđenja skoro ispale oči iz duplji kada su ljudi nešto nakita i nešto novca našli u mojim bisagama. I jedan nož na kome se još nalazila krv.

— Oruđe s kojim je izvršeno ubistvo — reče Saul Mek Berns. — U to nije bilo nikakve sumnje.

— I koliko ste novca pronašli? — raspitivao se Zapadnjak.

— Nešto preko hiljadu dolara. Dva zlatna prstena, jedna srebrna narukvica i jedna niska bisera. Stvari su dokazano pripadale ubijenoj. To su potvrdili svi svedoci.

Šejn se osmehnu hladno.

— Ubistvo koje se nije naročito isplatilo — primeti. — Ta Kasandra Dženifer Vilijems nije baš bila naročito bogata.

U očima sudije pojavilo se nepoverljivo svetlucaje.

— Šta hoćeš time da kažeš, Šejne?

— Da je veoma neoubičajeno da se za hiljadu dolara i nekoliko stvarčica rizikuje dželatov konopac.

— Dabome! — povika Končo Uvalde žustro. — To sam ja stalno pred sudom govorio, ali, niko nije želeo da me sasluša. Za sve je bilo čvrsto i neosporno da sam ja ubica, i da za to zaslužujem vešala... Ja sam inače tu ženu više puta video dok sam se još kao slobodan čovek zadržavao tu u gradu. Ona je na mene učinila sasvim prijatan utisak. A jednom sam za šankom u krčmi čuo kako je jedan pijani kauboj rekao: „Eno, tamo napolju prolazi bogata udovica Vilijems. Ona sigurno nije lepotica, ali ja bih se iz mesta s njom oženio kad bi mi se ukazala prilika.” ... Tačno je tako rekao, Šejne! A jedan drugi čovek je još pomenuo da udovica čuva čitavo bogatstvo u kući, jer nema nikakvog poverenja u banku. Navodno je posedovala najmanje sto hiljada dolara, ali, to je možda bilo malo preterano. U svakom slučaju siguran sam da je posedovala mnogo više od tih pišivih hiljadu dolara i nekoliko komada nakita koji su kod mene bili pronađeni... Na sve te stvari sam ponovo i ponovo pred sudom skretao pažnju, ali svi su mi se na to samo smejali.

Šejn je to slušao s interesovanjem.

Ovo što je sada Končo izneo nije bilo za potcenjivanje. Moglo je lako biti da se iza tog ubistva krije mnogo više nego što na prvi pogled izgleda.

— To je sve preispoljna budalaština — procedi Mek Berns. — Dženifer Vilijems uopšte nije bila bogata. Posedovala je još nešto zemlje izvan grada, na ograncima Kataline. Nekoliko stenovitih brežuljaka i uvala u kojima čovek ne bi mogao čak ni da napasa ovce. Tamo uopšte nije bilo trave. Samo izdikalno trnovito žbunje, nešto niskog drveća, a sve ostalo prašina i bezvredno kamenje... Udovica bi to imanje rado prodala, ali, nije za njega bila našla nijednog interesenta.

Šejn ga je slušao, ali, nije to pokazivao na licu.

Njegove misli bile su usredsređene u sasvim određenom pravcu.

U njemu je sazrevala sigurna slutnja da je Končo Uvalde najverovatnije kazao punu istinu.

— I šta će se sada dogoditi sa zemljom umrle? — upita, ali tako tek reda radi kao da ga te okolnosti ne interesuju naročito.

Mek Berns pripali debelu, crnu cigaru i nasmeši se nekako samozadovoljno.

— Ukoliko se nikakvi naslednici ne jave u zakonskom roku, sve će pripasti državi — objasni. — A onda će se pokušati da se nađe interesent.

— I šta je tvoje mišljenje o tome? — nastavi da zapitkuje Zapadnjak i posegnu i sam za jednom cigarom. — Veruješ li da će se naći kupac, Mek Bernse?

— Ne verujem. Ta zemlja ne vredi ništa.

— A zašto je onda jednom bila kupljena? Verujem da je mister Vilijems imao razloga da je kupi samo ako je namera-
vao da u ovom kraju postane posednik nečega. Možda je vero-
vao u to da u tom zemljištu ima nečeg vrednog.

— Laško je moguće — promrmlja Mek Berns izbegavajući odgovor. — Ja se za to ne interesujem i nikada se nisam ni interesovao... Meni je samo stalo do toga da jedan ubica iskusi pravednu kaznu.

Njegov tvrdi pogled počivao je na Končo Uvaldeu.

Šejnova sumnja se pojačala.

— Zasada ovaj mladić pripada meni — odgovori mirno. — Kada se budemo udaljili dovoljno od grada, moći će da radi šta mu je volja... Tu temu treba takođe da zaključimo, Mek Bernse. Ti treba da se odsada samo o jednom problemu brineš. Zar ne misliš tako i sam?

Mek Berns preko volje klimnu glavom.

V

Zapadnjak još jednom baci pogled nazad kroz noć osvetlje-
nu mesečinom.

Od gonilaca nadaleko nije bilo ni traga ni glasa. Znak za to da se revolveraška momčad moćnog Mek Bernsa striktno držala datih joj uputstava. Vođa tih izuzetnih revolveraša zvao se Donald Ferguson i bio je jedan koščat, vučji tip, koji se stoprocentno u svemu držao onog što bi mu naredio gazda.

Pratili su Šejna, Končoa i zarobljenika na rastojanju od dve milje. I sve je bilo tako isplanirano da se oni kao prvi

nađu na jednom određenom mestu pošto, kao što je dogovoreno, odjeknu pucnji iz Zapadnjakovog revólvera.

Šejn lagano izvuče revolver iz futrole. Čelična cev svetluca je na mesečini.

Saul Mek Berns snažno povuče uzde svog konja. Zurio je u revolversku cev, i lice mu se iskrivi u grimasu.

Zar je zaista verovao da bi Šejn to odjednom mogao stvarno da učini?

— No, onda da počnemo s tim, Mek Bernse — oglasi se Zapadnjak smrknuto, i podiže još malo više revolver koji je izvukao ispod otrcanog pončoa.

Mek Berns je izgledao kao da je sve zaboravio.

On se baci u stranu i istisnu iz grla užasnuti, glasan krik, koji se čuo nadaleko.

— Ne, Šejne! Nemoj...

Dva pucnja grmnuše i njihov eho odjeknu prostranstvom.

U istom tom trenutku, ispruži se Mek Berns na tvrdom tlu, licem prema dole.

Ležao je kao mrtvac.

Šejn skoči iz sedla, držeći nož u ruci. Sečivo blesnu. Kratka zasekotina i krvlju napunjena mešina ispod Mek Bernsove košulje isprazni svoj sadržaj preko gornjeg dela tela čoveka koji je ležao.

U jednom skoku našao se Zapadnjak ponovo na leđima svog crnog konja, koji je poticao iz Mek Bernsove ergele za jahanje. Isto kao i mrkov kojeg je jahao Končo Uvalde.

Konji zagrabiše i malo kasnije dadoše se u galop.

Iza dvojice jahača ostao je krvlju obliveni čovek, koji je na mesečini spolja izgledao kao mrtvac.

— A kuda sada? — povika Končo Uvalde i munjevito se osmehnu. — Jesi li ti o svemu dobro razmislio, amigo?

Šejn lako klimnu glavom.

— Ja se uvek držim dogovorenog, Končo. To je jedna stara navika. Ali, ti možeš da činiš šta ti je volja. Odsada, ti si slobodan čovek.

— Imaš li šta protiv ako ostanem s tobom?

— Zašto bih imao? Ipak, mi smo prijatelji. A možda je za budućnost i sasvim dobro ako je u mojoj blizini neko, ko će moći da mi drži leđa ukoliko to bude bilo potrebno.

— Na to se možeš osloniti, amigo. Ja sam ti ipak još nešto dužan.

Jahali su dalje ka severu u kamenita brda. Kasnije je Šejn nameravao da načini luk prema jugu. Na taj način bi zapravo imao najbolje šanse da se otrese gonilaca koji će vrlo brzo biti na njegovom tragu.

Ostalo je samo pitanje da li će njihov plan funkcionisati.

Samo par pojedinaca smelo je znati šta se stvarno dogodilo. Samo najuži poverenici Saula Mek Bernsa. Ako bi se u tome ukazala samo mala pukotina bilo bi to prokleta gadno za Zapadnjaka.

Ali, šta su koristile te misli!

Do đavola s njima!

Prvo se mora pobrinuti za to da se nađe u sigurnosti.

Onaj Donald Ferguson, vođa Mek Bernsove revolveraške momčadi i još trojica tipova surovih lica okružavala su ozbiljnog izgleda krvlju oblivenog čoveka koji je ležao nepomično, kada se šerif Džulius Kermit na čelu svoje potere približio.

Gonioci snažno zategoše uzde svojih konja.

Donald Ferguson podiže pogled ka šerifu.

— Kasno je, šerife — reče revolveraš smrknuto. Onaj prokleti Šejn ga je ubio... Preduzmite poteru za tim nitkovom, šerife! Mi ćemo odneti mrtvog gazdu nazad u grad.

Uzrujana gomila gonilaca počela je da žagori u noći. Ljudi su škrgutali zubima i stezali šakama čvršće svoje oružje.

— U pakao sa Šejnom!

Ovaj divlji uzvik odjeknuo je istovremeno iz mnogih promuklih grla. Onda šerif podiže desnu ruku i gomila ponovo snažno jurnu. Odjekivao je brzi topot.

Noć ih je ubrzo progutala.

Saul Mek Berns okrete oprezno glavu u stranu i podiže pogled ka svojim revolverašima.

— Je li vazduh čist, momci?

Oslovljena četvorica pažljivo osmotriše okolinu.

— Sve je čisto, gazda — reče malo kasnije Donald Ferguson. — Možemo da jašemo skoro do samog grada. Ostatak puta će u svakom slučaju biti dosta neugodan za vas. Moraćete potrbuške preko sedla. Moramo stanovnicima Kaza Grande da izvedemo dogovorenu predstavu.

— Nema problema — zabrunda Mek Berns. — Ipak mi je do sada cela ova priča pričinjavala zadovoljstvo.

— Vi ste kriknuli kao da vam se zaista radilo o životu, gazda — primeti Ferguson. — To ste zaista dobro izveli.

Mek Berns se zadovoljno smeškao kada se vinuo u sedlo svog crnog konja.

— Napred, ljudi! Potrudimo se da što pre ostavimo ovo iza nas. Biću srećan kada konačno legnem u svoj krevet.

— Na žalost, ovaj put sami — primeti Ferguson sa zavereničkim osmejkom. — Društva dama moraćete se sledećih noći odreći, gazda. U svakom slučaju, to bih vam savetovao. Devojke iz bordela mame Blekfajrs su dosta nepouzdanе guske.

— Neka to bude moja briga! — zareža Mek Berns ljutito. — Ja i sam dobro znam šta treba da činim.

— U redu, gazda, u redu — zabruna Ferguson. — Ubu-
duće ću držati usta zatvorena.

I on se bio razljutio zbog ovog teranja u red. I pomalo
zbunio. Bio je poverovao da će Mek Berns odsada malo da
se spusti sa visokog vrha na kome je godinama čučao. Ali, to
se nije dogodilo. Saul Mek Berns se i dalje ponašao kao cinični
despot, čovek koji je prezirao ljude, kakav je uvek i bio.

Ferguson ga je u stvari zbog toga mrzeo i već se više puta
bavio mislima da raskine sa Mek Bernsom. Ali, uvek bi se po-
novno predomislio. Bilo je potpuno nemoguće još negde naći
takav posao u kome se za relativno malo posla dobijala lepa
suma novca.

Ta činjenica držala je Donalda Fergusona i dalje na uzici,
i zbog toga je i sada ponovo progutao ovu uvredu.

Tek pola sata docnije mogao je svojoj nadošloj ljutnji da
da malo oduške, kad je morao krvlju oblivenog gazdu da po-
loži potrbuške preko leđa njegovog konja. Pri tom uopšte nije
nežno postupao sa Mek Bernsom, ali istovremeno nije zabora-
vio da se svaki put izvini kad bi veliki gazda ljutito proste-
njao.

— Žao mi je, gazda — rekao je na kraju. — Ali, to jedno-
stavno nije moglo drukčije. I mislite stalno na to da se držite
lepo opušteno. Ruke i noge moraju potpuno mlitavo da vise.
I ne smete dati ni najmanjeg glasa ili znaka od sebe. Inače će
ceo plan pasti u vodu... Tako. Neugodno putovanje može da
počne...

Uzeo je za povodac gazdinog ždrepcu i vinuo se u sedlo
svog konja.

Bilo je dobro da Mek Berns nije mogao da vidi zadovoljan,
skoro demonski Fergusonov osmeh. Inače je moglo sve još da
se pretvori u pravu katastrofu.

Ali nedaće su, još nevidljive, lebdele nad svim učesnici-
ma. Đavo je držao na oku sve koji su se zapleli u ovu surovu
igru. Ipak, svoju najveću pažnju knez pakla je ponovo posve-
tio Zapadnjaku koji je u ovom trenutku, zajedno sa Končo
Uvaldeom, ušao već deset milja u nepregledan planinski kraj.

Zapadnjak i Končo ugledali su oba jahača skoro u posled-
njem trenutku, kada je već bilo kasno. Ta dvojica bili su se
sakrila u jednom dubokom useku u steni i sada su poterali
svoje konje iz pomrčine napolje na mesečinu.

Munjevitim refleksnim pokretom poseže Zapadnjak za svojom „vinčesterkom” i zauzda svog ždrepcu.

Oba čoveka, koje on još nije raspoznao, bila su pustila uzde i držali su umesto njih svaki po dva revolvera u rukama. Pritiskom butina naterali su svoje konje da krenu lagano napred, jer je rastojanje još bilo predaleko za siguran pogodak.

Nije bilo sumnje. Bili su to Buskaderos. Pucaroši obema rukama.

Šejn se malo opusti.

— Verujem da ovaj put nemamo pred sobom nikakav sukob, Končo — reče tiho. — Ova dvojica još ne znaju ko sam ja. Kada me budu prepoznali, garantovano će svoje topove ponovo zadenuti u futrole.

— Ja ne verujem u mir — prošišta Končo. — Za svaki slučaj ostaću malo iza tebe. Čovek nikada ne može znati.

On zaustavi malo konja i uze takođe „vinčesterku” u ruke.

Zapadnjak i ona dva jahača jahali su polako jedni drugima u susret i sada ih je Šejn prepoznao.

Bili su to Rikardo Valdez i onaj melez, po imenu Meskal koga je Šejn poznavao još od prvog susreta sa Buskaderosima.

Šejn zaustavi konja. I ona dva Buskaderos se zaustaviše i pogledaše u visokog Zapadnjaka cereći se.

— Mi smo vas posmatrali i videli smo kako si Mek Bernsa skinuo iz sedla — počeo Rikardo Valdez, brat kralja Buskaderos. — To si ti zaista izveo dobro, Šejne. Ali, to je bilo i hladnokrvno ubistvo. Tako nešto nikada ne bih poverovao za tebe... Kada je sve bilo gotovo, mi smo isprednjačili komad puta pred vama. Bili smo sasvim sigurni da ćete se uputiti tim pravcem, te da ćeš malo kasnije napraviti luk prema jugu... Ali, o tome više da ne pričamo... Mi ćemo sada da zaradimo jednu premiju koja je garantovano raspisana na vaše glave. To sigurno nije malo... Mi ćemo vas obojicu mrtve odneti u grad i tamo će nas ljudi propisno nagraditi za našu odvažnost. Jer, donećemo mrtve dvojicu ubica u Kaza Grande.

Šejn se osmehnu prezrivo.

— Jesi li siguran, Rikardo? Šta bi tvoj brat na to rekao? On je gazda i ja sam pa njegovom nalogu na putu.

Pre nego što je Rikardo Valdez mogao da odgovori, mlađi Meksikanac, koji je po dogovoru nešto bio zaostao, izusti glasnu psovku.

— Do đavola, Šejne! Znaš li ko su ta dvojica? To su oni kučkini sinovi koji su me kobojaži videli kako sam navodno izašao iz kuće ubijene udovice. Toj kopiladi treba da zahvalim što sam za dlaku mogao biti obešen.

Rikardo Valdez se nasmeja zajedljivo.

— Tačno, Uvalde... Hoćeš li da znaš i to ko je staru tetku zaista sredio? I ko je novac i nakit sakrio u tvoje bisage?

— U pakao s vama! — kriknu Končo gnevno. — Za to ćete platiti! Ja ću vas...

I odmah je počeo da puca.

Bio je divlji, ali i neobuzdan kavgadžija, koji u takvoj situaciji nije mogao duže da vlada sobom i da zadrži potrebnu hladnoću, kako bi mogao da sačeka pravi trenutak za napad.

Šejn je, naravno, takođe bio prisiljen nešto da preduzme.

Sagnuo se u sedlu, podigao načas „vinčesterku”, ispalio jedan metak i skoro u istom deliću sekunde, bacio se postrance sa leđa konja.

Elastično kao mačka, dočeka se na kamenito tlo i hteo je odozdo da ispali dalje metke u Buskaderose.

Ali, onda je spoznao da to više nije potrebno.

Obojica Buskaderosa klonula su u sedlima svojih uplašanih životinja i nisu više mogla da sa isprave.

Svaki od njih bio je najmanje jednom teško pogođen. Šejn je cenio da je Končo četiri ili pet puta opalio. Čulo se to kao štekatanje mitraljeza, tako su nepojmljivo brzo jedan za drugim bili ispaljeni hici.

Sada su već Rikardo Valdez i Meskal ležali na tvrdom tlu i ječanje ranjenika glasno je odjekivalo u tišini koja je zavládala.

Končo Uvalde dojava bliže.

Šejn se naže nad Rikardom Valdezom i pogleda u njegove širom raznogačene oči.

Brat kralja Buskaderosa još je živeo, ali je Končo Uvalde stajao spreman iza njega.

— Tako je to, dakle, bilo u Kaza Grande — zaključí Zapadnjak hladno. — Sada znam daleko više... Kako ste uopšte došli na tu prokletu ideju da ubijete ženu, Valdeze? Vi biste došli do njenih dolara i kad biste samo ženu savladali... To je stvar koju nikako ne mogu da razumem.

Rikardo Valdez se iskezi bolno.

— To može da razume samo neko ko je upućen, Šejne. Postoje stvari u životu koje su prosto neverovatne. I kad ti budem rekao istinu, jedva da ćeš mi poverovati.

Šejn se spusti na kolena i primače se umirućem, kako bi njegove tiho izgovorene reči mogao da razume bolje.

— Ko ti je dao nalog za to? — upita Zapadnjak u kome se ponovo probudila mračna slutnja. — Je li to bio Saul Mek Berns?

Valdez je začuđeno zurio u njega.

— Ko... ko ti je to odao?

— On sam, Rikardo.

Šejnov odgovor je ipak unekoliko odgovarao istini. Jer, još od njegovog ranijeg razgovora sa Saulom Mek Bernsom, počele su da mu se nameću izvesne misli koje su se sada ispostavile kao istina.

Teško ranjeni bandit s naporom klimnu glavom.

— Da — dahtao je. — Mi smo taj nalog dobili od Saula Meka Bernsa. Smatrao nas je skitnicama, kojim je jako potrebno nekoliko dolara, i dao je svakome od nas po dve hiljade... Bili smo mišljenja da ne treba da se odrekemo tog novca, a sem toga smo se i kod udovice još sasvim lepo snabdeli. Bilo je sve u svemu dvadeset hiljada dolara. Više u žurbi nismo našli... A onda smo mi...

Snažan napad kašlja protresao ga je tako da neko vreme nije bio u stanju da progovori ni reč.

— Zar vas Mek Berns nije tada prepoznao? — hteo je Šejn još da zna. — Zar on nije znao da pripadate bandi Buskaderosa?

Rikardo Valdez s mukom zatrese glavom.

— On nas nikada ranije nije video.

Ove reči je mucajući, sa poslednjim ostacima snage istisnuo iz grla.

Onda mu glava klonu u stranu i on ostade nepomično da leži.

Šejn se podiže i pogleda ka Meskalu. I taj bandit je bio mrtav.

— Sada znamo istinu — reče tiho Končo Uvalde. — Na tu ideju nikada ne bih došao. Šejne.

— Ali, ja jesam — odvrati Zapadnjak. — Bio sam siguran da je Mek Berns na tu zemlju, na izgled potpuno bezvredan komad tla — bacio oko. Dobro. To sada znamo.

— Moramo dalje — podseti ga Končo. — Neće više dugo potrajati dok se gonjoci ovde pojave.

— Još samo trenutak — promrmlja Zapadnjak i saže se da pretraži Rikardove džepove.

Već posle jednog minuta našao je šta je tražio. Nekoliko debelih smotuljaka banknota našao je i Končo u Meskalovim džepovima.

— Oni to više neće trebati — reče mladić i to je zvučalo nekako kao izvinjenje. U Šejnovim očima to je bio najbolji dokaz da je Končo još dobar deo ljudskosti sačuvao u svom srcu. Mladić je dakle bio sasvim u redu.

Vinuli su se na svoje konje i pojahali dalje u pravcu u kome su im Buskaderos bili preprečili put. Put ih je vodio na istok i posle otprilike jednog časa Šejn skrenu u jedan pokrajni kanjon, koji je vodio na jug. Ovde je bilo tvrdo, kame-

nito tlo po kome su kopita njihovih konja ostavljala jedva vidljive tragove za sobom.

Končo pogleda zamišljno Šejna iskosa.

— Želiš li još uvek da se vratiš Buskaderosima? — upita nesigurno. — Nije li to suviše opasno?

Šejn smešeći se odmahnu rukom.

— Ti možeš da se odvojiš od mene, Končo — reče. — Obećavam ti da ti neću to zameriti. Imaš potpuno pravo da i sada još iskočiš iz cele stvari.

Končo stisnu usne i razmisli.

Onda zatrese nekako prkosno glavom.

— Ja ostajem — izjavi naglo. — I ako bi to bilo jahanje pravo u središte pakla, Šejne.

— I biće — uzvratí Zapadnjak sasvim uvereno. — Možeš to da mi veruješ, Končo. Pred nama leži pakao kakav verovatno dosada nisi imao prilike da upoznaš... Zbog toga bi trebalo još jednom dobro o svemu da razmisliš. Još imaš šanse da odustaneš. Ali uskoro više neće biti povratka.

— Ostajem kod svoje reči — odvratí Končo ponosno. — Hoćeš li mi odati zašto tako uporno ostaješ kod svoje zamisli?

Šejn se osmehnu.

— To nije nikakva uporna zamisao, mladiću moj. Samo sam imao peh da sam u nekim paklenim okolnostima upao u to. A sada više neću da odustanem.

— Ti si tvrd orah, Šejne... Koliko još zapravo ima do tog banditskog skrovišta?

— To zapravo i nije nekakvo skrovište. To je pravi grad u pograničnom području. U svakom slučaju dosta udaljen od glavnih saobraćajnica. To je jedno gnezdo tamo gde je i bog rekao laku noć. Tamo nema ni šerifa ni maršala. To je banditski grad. A Buskaderosí tamo izigravaju velike gazde... Pitaš koliko je daleko? Sutra uveče mogli bismo da budemo na cilju, ukoliko budemo imali sreće i ne budemo morali suviše da zaobilazimo. Ali, imam prigušeni osećaj da ćemo morati da naćinimo još nekoliko zaobilazaka i da će nas to stajati vremena.

Obistinilo se da je Šejn imao pravo u svojim slutnjama.

Imali su još dugo vremena gonióce za petama i imali su muke da ih se ponovo otresu. Čitavih pola dana silazili su ka jugu kroz meksičku teritoriju, i tek tu, ljudi od zakona nisu preduzimali ništa protiv njih.

Preksutrašnjeg dana posla „ubistva” Saula Mek Bernsa dojahali su Šejn i Končo konačno s juga nazad ka banditskom gradu.

Približavali su se oprezno i prvo su posmatrali to gnezdo neko vreme iz bezbedne daljine pre nego što su se odvažili konačno da uđu u lavlje čeljusti.

Ipak, nisu došli istovremeno, jer su se prethodno razdvojili i ujahali docnije sa različitih strana u grad.

Prvi je stigao Zapadnjak. On se sa Končom dogovorio da mladić sačeka najmanje još jedan sat.

Šejn je smatrao da je tako bolje.

Niko nije mogao znati šta će doneti budućnost. I za slučaj da postane opasno, imao je još uvek jedan adut u ruci pozadi. Adutskog keca po imenu Končo Uvalde.

VI

Šejn se nije prevario.

Kada je zaustavio svog konja pred krčmom, nije mu promaklo da se iza njega stvorio krug ljudi od kojih je svaki za ukrštenim opasačima nosio dva revolvera.

Na verandi „Crne strele” pojavi se Marko Valdez i mračno se zagleda u pridošlicu.

— Konačno si stigao, Šejne — rekao je neprimodno ljubazno. — Ja sam već bio pomislio da ćeš se za sva vremena izgubiti iz ovog kraja. Pustio si da se prokleta dugo čeka na tebe.

Šejn se nasmeši i pogleda otvoreno u kralja Buskaderosa.

— Imao sam izvesnih teškoća, Marko.

— Ti sam? — procedi Valdez. — Gde je drugi?

On je dakle znao za događaj s Končo Uvaldeom. Što se toga tiče, znači, Šejn nije morao više da razbija glavu.

On skide svoj stari slamnati „sombbrero”, koji je još uvek bio zadržao, isto kao i otrcani pončo i ostalu odeću da bi izgledao kao pravi Meksikanac.

Za to što je skinuo „sombbrero” postojao je sasvim određen razlog. Za Konča, koji je još čekao izvan grada, bio je to znak za opasnost.

Tako su se oni bili dogovorili.

Zapadnjak se nadao da ga je mladić ugledao kako skida šešir i kako rukavom košulje briše znoj sa čela.

— Ah, ti misliš na Končo Uvaldea — tek tada odgovori Zapadnjak na pitanje kralja Buskaderosa. — Mladić je želeo radije da ostane u Meksiku. Ovde u Arizoni postalo mu je ipak suviše vruće pod tabanima. Bojao se da ne opeče noge.

Marko Valdez stisnu kapke. Njegov pogled je sada postao još oštrij i nepoverljiviji.

— Šta se ovde zapravo odigrava? — upita Zapadnjak sa dobro odglumljenim negodovanjem. — Gledaš me kao da ho-

ćeš da me proždereš. A iza mene je tvoja armija sastavljena od pravih dvonogih topova... Da li ja možda ovde nisam dobrodošao, Marko? Ako je tako, najbolje da ponovo odjašem. Ali, prvo mi je potrebna jedna pauza. Ja sam gladan i žedan, i mom konju je potrebno to isto.

Skočio je iz sedla i hteo je da uzme „vinčesterku” iz futrole na sedlu.

— Makni ruke! — odjeknu Markov glas. — Nije ti potrebna škljocara, Šejne! Prvo hoću s tobom opširno da porazgovaram.

Šejn pokaza dobro odglumljeno čuđenje.

— Šta se to odjednom s tobom događa? Zar mi nećeš komaćno to da otkriješ, Marko?

Njegova šaka je ležala i dalje na vratu kundaka puške. Ako bi došlo do toga, mogao bi munjevitim potezom da je izvuče iz futrole i onda bi garantovano najmanje jedan čovek krenuo sa Zapadnjakom zajedno na daleki poslednji put.

Smrtonosna napetost ispunila je vazduh.

Šejnu nije promaklo da je na ulici gomila revolvera bila otkočena.

Uprkos tome, ostao je potpuno opušten.

— Jesi li iznenada postao nem, Marko? — upita, smešeći se. — Da ti se odjednom nije oduzela moć govora?

— Ja samo razmišljam da li da te iz mesta dam ustreliti ili da te prvo saslušam — odgovori Buskadero. — Ti mi se uopšte više ne dopadaš, Šejne.

— Znači li to da sam ti se jednom dopadao, Marko?

— Ja sam ti verovao. Smatrao sam te čovekom koji drži svoju reč. Ali, ti si me izdao.

Sada Šejn ipak oseti ledene žmarce u svom potiljku koji su mu se lagano počeli spuštati niz kičmu. Padalo mu je teško da ostane tako opušten kao ranije.

Šta je znao Marko Valdez?

Da li mu je negde neko došapnuo celu istinu?

Ili mu je taj prevejani nitkov želeo sam da postavi zamku u koju bi trebalo da on kao slepac uleti?

Šejn se odlučio za protivnapad. To je još uvek bila najbolja odbrana.

— Do đavola s tobom, Marko! — počeo je da kune. — Zar ne znaš šta se u međuvremenu dogodilo? Zar nisam rizikovao glavu da izvršim tvoj nalog na tvoje zadovoljstvo? Ako ti zaista veruješ da sam te izdao, onda izdaj svojim Buskaderosima naredbu da opale iz svojih revolvera. Ja nemam ni najmanju šansu protiv tolike premoći. Ali, jedno ti se kunem, Marko! Ja ovde neću sam umreti. Tebe ću ja garantovano povesti sa sobom u pakao!

Ovom provalom reči uspelo mu je da Marka Valdeza i ostale nitkove malo pokoleba. Sasvim neprimetno njegova ruka je kliznula pod otrcani pončo i stegla je dršku jednog od dva revolvera, koji je na tom mestu visio o opasaču i koji je nekada pripadao zastrašujućem Redu Kerigenu, pre nego što ga je Zapadnjak ustrelio.

Marko Valdez je izgubio svoju naduvenost.

On je znao da Šejn sa svojom pretnjom ozbiljno misli.

Zapadnjak nije pripadao tipovima koji rizikuju takve blefove i kada se iza toga ne krije solidna osnova.

— Ja treba da sam te, znači, prevario. Ja sam navodno izneverio tvoje poverenje, Marko Valdeze. To je jedna od najvećih uvreda koje sam ikada morao da progutam.

Duboka tišina oko Šejna bila je nabijena smrtonosnom napregnutošću.

Samo jedan malecki plamičak bio bi dovoljan da dovede sav barut do eksplozije.

Šejn opazi kako se Marko Valdez odjednom opustio.

— Nije trebalo da se mešaš u druge događaje, Šejne! — prozbori konačno kralj Buskaderosa. — Ja sam ti dao nalog da ubiješ Saula Mek Bernsa.

Šejn začuđeno podiže obrve.

— Da, i onda, Marko? Da li ja to možda nisam učinio?

Od još nikada nije tako radoznalo očekivao neki odgovor kao što je to bilo u ovim trenucima.

Kako će on glasiti?

Da li je Saul Mek Berns načinio neku grešku?

Je li u međuvremenu procurila vest da je on još u životu? Ili se on po sopstvenoj odluci rešio na neku sasvim novu taktiku? Iz nekog razloga koji Šejn nije znao?

Mnogo toga je bilo moguće.

Posle nekoliko sekundi, koje su se Šejnu činile kao večnost, Marko Valdez se odlučio na odgovor.

— Saul Mek Berns jeste mrtav — reče. — To je tačno. Jedan od vas ga je ustrelio. Ti ili onaj Končo Uvalde.

Šejn se nasmeši ironično.

— No, dakle. Onda bi ipak trebalo da budeš zadovoljan, Marko. To me je stajalo prokleta mnogo napora da umaknem svojim gonjocima. Šta, dakle, imaš protiv mene, Marko?

On je već slutio kako će glasiti odgovor, ali, Valdez još nije izlazio s tim na čistinu.

Više je voleo da pusti svoju žrtvu da se prži polako.

— Saul Mek Berns je imao veličanstven pogreb — primećio je.

— Do đavola! — zareža Šejn. — Hoćeš li već jednom da se izjasniš?

Lice kralja Buskaderosa se iskrivi.

— Mog brata Rikarda su negde u Katalini pokrili prašinom kao psa! — povika smrknuo. — Rikardo i Meskal Ortiz bili su ustreljeni i ja znam takođe ko je to učinio.

Zapadnjak nabra čelo.

— Pokušavam da te razumem, Marko. Ti smatraš mene ubicom tvoga brata Rikarda. To je dakle!... Pa, ako ti to zaista veruješ onda si u mojim očima preispoljni glupan... Zašto bih ja ustrelio Rikarda? Možeš li mi to objasniti?

U međuvremenu je Šejn ispod svog ponča izvukao revolver. Marku Valdezu to naravno nije promaklo i počeo je da se ponaša kao da hoće da popusti.

— Šerifova potera, koja vas je gonila, našla je na vašem tragu dva mrtva čoveka — reče mračno. — Kasnije smo saznali da se moglo raditi samo o mom bratu Rikardu i Meskalu Ortizu... Da, to su bili oni, Šejne! I za mene nema nikakve dvojbe da ste to uradili vi.

Šejn ponovo nabra čelo.

Pogledao je Marka Valdeza skoro sažaljivo.

— Jesi li ti malo skrenuo, Marko Valdeze? — upita pažljivo. — Da nisi možda izgubio razum? Iz kog razloga bi trebalo da ja nasrnem na tvog brata i Meskala? To je ipak najveća besmislica koju čovek može sebi predstaviti.

Marko Valdez je postajao sve više nesiguran.

— Moji ljudi su mi tako ispričali — odgovori uzbuđeno. — Za ljude u Kaza Grande nije bilo nikakve sumnje da ste ti i Končo Uvalde ustrelili njih obojicu.

— I iz kog razloga je trebalo da to mi učinimo?

— Sasvim jednostavno. Končo Uvalde je tvoj stari prijatelj. Ti si ga spasao ispod vešala. Taj hombre je na osnovu jedne izjave Rikarda i Meskala bio uhapšen i izveden pred sud. Ti si ga, međutim, u poslednjem trenutku spasao.

Šejn lagano zavrte glavom.

— Ja nisam imao ni najblažeg pojma da takva izjava potiče od Rikarda i Meskala. Mladić mi je zaista celu priču ispričao, ali, on nije znao imena dvojice koji su ga navodno videli kako izlazi iz kuće ubijene udovice. A ja se takođe nisam za celu stvar dalje interesovao. Ja sam jedino hteo da pomognem mladom prijatelju... To je sve, Marko.

— A kasnije, prilikom bekstva, sreli ste Rikarda i Meskala — huknu Marko Valdez. — Končo Uvalde želeo je osvetu i on je postigao. Ja sam sasvim siguran da ste ih obojicu napali dok oni nisu to ni slutili.

Zapadnjak ga pogleda hladno u oči.

— Poslednji put da ti kažem, Marko Valdeze. Ja nemam nikakve veze sa smrću tvog brata Rikarda! A sada se odluči

kako hoćeš. Napujdaj tvoje krvoločne pse na mene, i bićeš u istoj sekundi mrtav čovek... Odluka je sada na tebi.

Marko Valdez je razmišljao dosta dugo.

Ponovo se raširila ta prokleta, smrtonosna, neizdržljiva napregnutost po zapuštenom trgu Desota.

A onda se Marko Valdez iznenada osmehnu.

— Mislim da sam ti učinio nepravdu, Šejne — reče i izgledalo je da ga je stajalo veoma mnogo samosavlađivanja da prizna tu grešku. — Ja sada stvari gledam u drukčijem svetlu. Jer, da si ti zaista smaknuo Rikarda, sasvim je sigurno da se ne bi ovamo vratio... Hajdemo u krčmu...

Okrenuo se i u okretu načinio pokret rukom kojim je pozvao Zapadnjaka da ga prati.

Šejn uze „vinčesterku” iz futrole na sedlu.

— Neko bi trebalo da se pobrine o konju! — rekao je dovoljno glasno da su ga na celom trgu mogli čuti.

Jedan mali meksikanski mladić izmili iz tamnog procepa između dveju kuća. Šejn mu dobaci jedan zlatni dolar i spokojno krenu za Markom Valdezom, koji je već nestao u krčmi.

Prvo su se zaustavili kraj dugačkog šanka i konobar im natioči do ivice dve čaše viskijem.

— Zaista mi je žao, amigo — reče Marko Valdez i to je zvučalo zaista izvinjavajuće. — U svom prokletom besu ja sam sve uzajamne veze sasvim drukčije video.

Pili su. Oštar viski raširio je ugodnu toplinu po Zapadnjakovom želucu.

— Ispričaj mi šta je bilo sa Saulom Mek Bernsom! — traži Valdez kad su ispili.

Šejn dade znak konobaru da još jednom napuni čašu.

— Zar ti to već ne znaš, Marko? Ti imaš posvuda rasejane tvoje uhode i špijune, ako ja ne grešim.

— Ne posvuda. Ja sam dosad jedino saznao da si ti uhvatio Saula Mek Bernsa kao taoca. I onda si s njim i Komčo Uvaldeom nestao u velikoj kući tog mitkova... Šta ste jedan s drugim razgovarali?

— Ništa naročito. On mi je stalno i stalno utiskivao u glavu koliko me jako mrzi. A ja sam na to odgovorio da je on u mojim očima jedan prokleti pasji sin... Uveče smo izjahali iz grada. Ostalo ti znaš...

Šejn se cerio značajno.

— Ti si mu pucao u leđa — promrmljao je Marko Valdez.

— Da, pa? Nekako sam morao da podvučem crtu. On bi mi sasvim druge stvari priredio da sam mu pao šaka.

— To ti verujem na reč, Šejne. On je zaista jedan prokleti kučkin sin!

— Bio je — popravi ga Zapadnjak.

On nije ni trenutka ispuštao Marka Valdeza iz očiju, jer se bojao još uvek nekog negde pozadi.

U Marka Valdeza uopšte nije bio siguran. Taj tip je zaista imao samo zato obzira, jer ga je Zapadnjakova pretnja činila nervoznim.

Čim bude ugledao neku šansu, odmah će uzvratiti udarcem.

Zbog toga Šejn odlučio da i dalje bude oprezan.

— Sigurno si gladan — promrmiša Valdez. — Potraži jedan sto za sebe. Ja ću ti praviti društvo.

Šejn pokaza na jedan mali sto u spoljašnjem uglu krčme. Tamo nije bilo nikakvog prozora i on bi imao slobodna leđa ukoliko bi se desilo nešto ozbiljno. Kod ovih Buskadero vukova morao je čovek stalno da računa sa neprijatnim iznenađenjima.

— Dobro mesto — primeti Marko Valdez i krenu pred Šejnom ka stolu. Zatim je pustio da se Šejn smesti za stolom tako da sedi leđima okrenut zidu i da sa svih strana dobar pregled po krčmi.

— Gde je Vanesa? — upita Zapadnjak kad su seli.

— Gore, u vašoj sobi. Verovatno se udešava za tebe — odvrati Marko Valdez ironično.

— Zaista za mene? — nasmeši se Zapadnjak. — Kako stvarno stoje stvari među vama dvoma, Marko?

Lice Buskaderososa se smračilo.

— To te se uopšte ne tiče, Šejne! — prosiktao je.

— Mrzi li te?

— Ona se još nije izjašnjavala o tome što su moji ljudi ubili njenog muža — reče kralj Buskaderososa s mukom se savlađujući. — Da, zbog toga me mrzi, Šejne. Ja sam je već davno mogao prisiliti da ode sa mnom u krevet. Ali, ja to neću. Ja ću je i ovako prisiliti da klekne na kolena. Jednog dana će mi ona jesti iz ruke.

— Hoćeš li da je učiniš svojom ženom?

— Možda.

Jedna postarija Meksikanka postavi dva tanjira na sto i stavi kraj njih noževe i viljuške.

— Jelo upravo stiže — obeća ona i ponovo nestade. Nešto kasnije dođe nazad sa jednim loncem u kome se pušio veliki komad mesa. Ona stavi meso na tanjire i preli ga sosom. Odmah zatim donese korpicu sa kukuruznim lepinjama i zažele dobar apetit.

Obojica muškaraca jeli su ćuteći i izgledalo je kao da su zaboravili sve druge probleme.

Tek kad su sažvakali poslednje zalogaje, uze Marko Valdez ponovo reč.

— Sada mogu konačno da mislim na budućnost — počeo. — Moj cilj je oduvek bio da ovde u graničnom području budem

veliki gazda. I da bih postigao taj cilj potreban mi je jedan kompanjero na koga se mogu stoprocentno osloniti. Ti si upravo taj čovek po mom uverenju, Šejne.

To je zvučalo potpuno poverljivo. Ipak, uprkos tome, Šejnovo nepoverenje se još nije ugasio.

Ali, držao je za bolje da pokaže dobre namere. Bar zasad. I zbog toga se nasmešio sa puno očekivanja.

— Slušam, Marko — reče i naže se napred.

— Ti ćeš doći na Rikardovo mesto — nastavi Buskadero. — Ja sam siguran da ćeš ti i u budućnosti sve poteškoće sklanjati meni s puta.

— Ti si zaboravio da mene u ovom kraju traže. Ja, istina, mogu da se branim, ali ti takođe poznaješ staru uzrečicu. Mnogo pasa su smrt za zeca... Jednog dana će me nekakvi prokleti lovac na glave s leđa smaknuti, i ja neću imati nikakve šanse ni da pritisnem oroz... Zbog toga stvarno smatram za bolje da se za prvo vreme izgubim iz ovog kraja. Vazduh je za mene postao zaista prepun olova.

— Hm. A zašto si se onda vratio?

— Zato što mi je potrebno nešto novca — odvrati Zapadnjak. — I jer sam se podsetio na zakon Buskaderosa. Ja nisam zaboravio šta se dogodilo sa Džonom Kingom.

Marko Valdez se osmehnuto vidljivo polaskan.

— Ti mi se sve više sviđaš, amigo Šejne — primeti. — Ti imaš ispravan pogled na krivo i na pravo. Ti znaš šta je za tebe dobro, a šta loše... Ti ne treba uopšte da se brineš što se tiče tvojih neprijatelja. Ovde u Desotu ti si u sigurnosti. A za nekoliko sedmica ili najdalje nekoliko meseci porašće trava preko cele priče.... Ti ćeš dakle saradivati. Na mojoj strani, Šejne. Kao drugi u rangu, tako reći moja desna ruka.

Posmatrao je Zapadnjaka pun iščekivanja. Ali, i ispitivački. Šejnovo početno nepoverenje polako je popuštalo.

— U redu — reče. — Pokušaću... Kako izgledaju tvoji sledeći planovi, Marko?

— Hoću da se oženim s Vanesom. I ti treba da mi pomogneš pri tome.

Šejn sleže ramenima.

— To neće biti lako. Kako ti to sebi predstavljaš?

— Ona voli tebe, Šejne. Obuzeta je tobom... Zato želim da joj se pokažeš sa svoje najružnije strane. Grdi je! Udari je! Muči je onako kako ti samo možeš! I onda će ona biti srećna da može da te skine s vrata.

Šejn klimnu glavom smešeći se.

— Ti si prokleta lukav, Marko... Tvoj plan je dobar. On može da uspe sa nešto sreće.

— Kada je budem oženio, postaću veliki gazda Kaza

Grande. Naslednik Saula Mek Bernsa. Niko me dosada ne poznaje u tom gradu. Pa, i moji ljudi su tamo nepoznati. Ja ću se izdavati za uglednog meksičkog hacijendera i ljudi će poverovati u tu moju ulogu. Ja se razumem u tim stvarima.

— Ukoliko Vanesa bude igrala s tobom — pokaza Zapadnjak još malo skepse, iako je sa razvojem stvari bio potpuno zadovoljan. Kada bi mu pre svega uspelo da Marka Valdeza odvuče oдавде, većina bi se stvari takoreći sredila sama od sebe.

I nehotice, pomisli Šejn na Končo Uvaldea. Mladića je skoro potpuno bio zaboravio.

Nadao se da Končo nije načinio nikakvu grešku i još došao u grad.

— Ona će vrlo brzo biti srećna da može da sarađuje — reče Buskadero pun samopouzdanja. — Ukoliko ti se sviđa, možeš sada da odeš gore kod nje i da razgovaraš s njom.

— Zašto ona ne side dole?

— Zato što je kako bi se reklo zatvorena — objasni Marko Valdez. — Ona se ponašala divlje i ratoborno, da mi nije ostao drugi izlaz nego da je u toj ludosti sprečim. Ona bi još, kakva je, pokušala da napujda moje ljude protiv mene. Toliko je još uvek velika njena mržnja, Šejne.

— Do vraga! — osmehnu se Zapadnjak. — To je jedna prava mačka!

I Marko Valdez se osmehnu.

— Hoćeš li sada da ideš k njoj, amigo?

Izvukao je jedan ključ iz džepa i položio ga nasred stola. Bio je to poveći ključ koji je sigurno odgovarao jednoj jakoj i naročito masivnoj bravi.

Šejn ga uze i ustade.

Tiho u sebi pomislio je na lepu ženu i sada je već sa sigurnošću znao da neće s njom postupati tako kako je to Marko Valdez očekivao od njega.

— Ali, čini šta sam ti rekao — upozori ga Buskadero. — Ti imaš samo jedan zadatak da ispuniš. To je sve.

— U kojoj sobi je ona?

— To je ista ona u kojoj si već jednom bio s njom.

— U redu. Onda znam pravac.

Poslednji ostaci nepoverenja zamrli su u Zapadnjaku. Njegove misli bile su kod Vanese.

Morao je da prođe pored šanka da bi stigao do stepenica koje su vodile na sprat. Kada je bio u istoj visini sa šankom, podiže se krčmar koji je dotle naizgled tamo nešto preturao među starim bocama.

Umesto boce, debeli momak držao je u ruci „sačmaricu“ u zmesnatim šakama. Jednu „parkericu“ sa skraćenom cevi.

Šejn zastade kao gromom pogođen.

Krčmar ga nije puštao iz vida. Oba oroza bila su nategnuta, a kažiprst je bio lako prislonjen na oba obarača.

— Je li dobro ovako, gazda? — upita promuklim glasom. Šejn okrete glavu i pogleda preko ramena.

— Hej, Marko! — viknu. — Je li to neka loša šala?

Kralj Buskaderosa mu priđe držeći u obema rukama upe-rene revolvere.

Sve to zaista nije ličilo ni na kakvu šalu, i Šejn je znao da nema ni najmanje šanse da umakne iz ove zamke.

Kroz pokretna vrata upadoše Valdezovi momci. Za tren je Zapadnjak bio okružen.

Ovaj put nije bilo nikakve šanse više. Sve je bilo sasvim drukčije nego ranije napolju na trgu.

— Ti si bedna kukavica, Valdeze — reče Šejn hladno. — Toliko podlosti ni sam ne bi poverovao da imaš. A ja sam bio toliko naivan da kod tebe potražim sigurnost.

— Ja jedva da nešto rizikujem — odvrati Buskadero. — Bio sam siguran da bi me tamo napolju na trgu ubio. A i u početku u krčmi bio si još uvek pun nepoverenja. Zbog toga sam bio strpljiv i čekao na povoljan trenutak.

Šejn je grozničavo tražio bilo kakvu šansu, ali njegova razmišljanja bila su naglo presečena.

Osetio je još kako je neki tvrdi predmet pogodio njegovu lobanju. Onda je oko njega nastala noć i on je ležao nepomično na prijavim daskama ove krčme koja je za njega bila smrtonosna zamka.

VII

Bez trunke sažaljenja i pun mržnje, posmatrao je Marko Valdez Šejna koji je ležao nepomično. Tek posle izvesnog vremena podigao je glavu i pogledao čoveka koji je drškom revolvera oborio Zapadnjaka.

— Dobro urađeno, Kolo — pohvalio ga je. — Takav tigar bori se takoreći do poslednjeg daha. Moglo je možda od svega i da ispadne neko krvoproliće, da ga ti nisi odalamio po čupi. Taj tip je potpuno nepredvidljiv.

— Bolje bi bilo da smo ga odmah i smaknuli — primeti Kolo. — Inače bi mogao da nam jednom opet priredi neke nevolje.

Marko Valdez se iscreri demonski.

— Ovaj neće — odvrati hladno. — Vezujte ga! Ruke na leđima! I ne zaboravite da je on jako žilav momak. Može ve-oma mnogo da podnese! Uzmite kožno remenje! Ono drži bolje.

Zapadnjak je bio brutalno sputan. A Buskaderosi nisu uopšte sentimentalno postupali s njim.

Kada je ponovo upola došao svesti, nije mogao da makne udovima. Bolovi su besneli u njegovoj glavi i u njegovim zglobovima, u kojima su mu se tanki kožni remenovi prosto usekli u meso, i izazvali krvave rane.

Prevrnuli su ga na leđa. Veliki i raskoračen, stajao je Marko Valdez nad njim.

Srebrne mamuze svetlucale su na Valdezovim crnim čizmama. Cerio se kao sam satana lično.

— No, sada te imamo, Šejne — reče smrknuto. — I sada ćeš nam ispričati šta se tačno dogodilo s mojim bratom. Kako se dogodilo to da ste ga ustrelili? Ispljuni to, ti, đubre, ili ću ti razbiti sve zube, pre nego što te konačno pošaljem ka tvojim precima.

Bolni udarac nogom pogodi Zapadnjakova rebra. On se zgrči i prigušeno zastenja. Bilo je preko svake mere to što je u poslednjih pola časa morao da pretrpi.

Uprkos svemu tome, njegove misli su i dalje bile hladno-krvne i precizne.

Znao je da sada više nema nikakvog smisla da izigrava junaka. Marko Valdez ga je imao čvrsto u rukama. Bar zasada.

— Šta hoćeš da čuješ, Marko? — upita promuklo.

Ponovo udarac nogom, bolniji nego ranije.

— Zašto ste smaknuli Rikarda?

Da li je imalo još svrhe odbijati da se prizna? Zapravo ne. Čak i da se ta stvar drukčije odvijala, Šejnu ne bi pre stalo ništa drugo nego da ispriča nekakvu priču.

— Rikardo i Meskal su vrebali na nas — počeo Zapadnjak sa pravom istinom. — U jednom kanjonu severno od Kaza Grande. Iz nekakvog razloga, hteli su da nas smaknu.

— Da, to je istina! — prosikta Marko Valdez trijumfalno. — Ja sam to već od početka znao. Mene ti ne možeš obraniti, Šejne. Tvoje laži bile su potpuno besmislene. Ja sam, naime, dao Rikardu i Meskalu nalog da te smaknu. Ne onog drugog. Taj me uopšte nije interesovao. Samo sam tebe lično želeo da vidim mrtvog, Šejne. Tada bi za mene nestali sa lica zemlje svi problemi.

— Znam — prostenja Zapadnjak i pomisli na Vanesu. — Tvoja mržnja je užasno velika, Marko. I sve to samo zbog jedne žene. Ti izgleda da si ovaj put zaista zaljubljen.

Valdez zamahnu ponovo. Ovaj put je njegova noga udarila višlje. Srebrna mamuza zakači zapadnjakovu košulju, podera je i povuče krvavu crtu po njegovim grudima.

— To je samo malo predjelo, ti, kopile! — siktao je Buskadero. — Ja ću tebe tako srediti da te Vanesa više uopšte

neće poznati. I na kraju ćemo te baciti lešinarima da te prožderu. — A sada nastavi! Kako vam je uspjelo da nadmudrite moga brata i Meskala?

Šejn se nasmeši iskrivljenog lica od bola.

— Mogu li možda i ja da postavim jedno pitanje?

— Da. Ali samo ako to s ovom stvari ima neke veze.

— Ima. Zašto su Rikardo i Meskal svojom izjavom odveli mladog Meksikanca na vešala? Zašto su oni poslovali zajedno sa Saulom Mek Bernsom? Je li to bilo tvoje naređenje, Marko?

Neverica i čuđenje raširiše se po Buskaderosovom licu.

— Kako si došao na to? — prosikta.

— Rikardo mi je to rekao dok je ležao na samrti. Tvrdio je da je on tu udovicu po nalogu Mek Bernsa smaknuo. Ja i ne verujem da bi Rikardo sam došao na tako nešto.

— Je li rekao takođe i koliko mu je Mek Berns za to dao?

— Da, naravno. Obojici zajedno dato je dvadeset hiljadarki. I isplaćeno je. Uzgred, polovina novca nalazi se u mojim džepovima.

Jedan Markov mig. Pohlepne ruke pretražiše Zapadnjakovo odelo i izvukoše smotuljak novčanica kao i novac koji je Šejn dobio od Mek Bernsa. Sve u svemu dvadeset hiljada dolara.

Marko Valdez uze novac sebi.

— Trebalo je da bude samo deset hiljada — režao je, ali, gledajući u novac, postao je ponovo nešto mirniji. — Drugih deset hiljada si jasno dao Meksikancu.

— Tako je. Ostatak je sopstveni kapital.

— Otkud ti on?

— Od Mek Bernsa. Bio je tako ljubazan da otvori svoj trezor u zidu.

— Hm — promrmlja Valdez. — To zvuči dosta uverljivo... Imam osećaj da se Rikardo upustio u avanturu potpuno na svoju ruku. Jer, ja sam mu samo dao nalog da osmatra grad i prati tvoje korake. Toga se on nije striktno držao. To je sigurno bila njegova greška... Pričaj dalje, kopile!

— Ja sam bio sa Končom u bekstvu, pošto smo Mek Bernsa smaknuli iz sedla. Kasnije smo naišli na Rikarda i Meskala Ortiza. Oni su držali revolvere u rukama i rekli da smo na kraju svog puta. Bili su prokleta samouvereni i hteli su da nas puste da se još malo koprcamo. Meni je to odgovaralo, jer sam i sam hteo da još štogod od njih doznam. Ali, u tom trenutku je Končo kao pošasaveo počeo da puca. Sve se odigralo nepojmljivo brzo. Možda smo imali nešto više sreće od Rikarda i Meskala... Do đavola, Marko, jest li ti nekome od njih rekla da ti nalog da me ubiju?

Ponovo se na Buskaderosovom licu pojavile one demoničke, zlokobne cerenje.

— Zar ti još nisi shvatio da mi se nalaziš na putu, Šejne?
— upita on ironično. — Rikardo i Meskal bi sigurno za vas dvojicu naplatili dobru ucenu.

Šejn nasluti svoju šansu.

— Iznosila bi sigurno deset hiljada dolara — primeti. — Možda je u međuvremenu premija i povišena. Na tvom mestu, ja bih o toj stvari još jednom razmislio. Kada bi me ubio i bacio lešinarima, to bi za tebe moglo da znači veliki gubitak.

— U tome je u pravu — upade Kolo, koji je očigledno posle Marka bio najmoćniji čovek u bandi Buskaderosa. — Trebalo bi da razmislimo, šefe.

Marko Valdez je razmišljao samo dve-tri sekunde.

— Odnesite ga u podrum! — naredi. — I zavežite ga za jedan potporni stub. Tamo će tek moći da razmišlja o svojim zločinima i da se kaje za sve... Mi ćemo za nas ovde gore u krčmi prirediti jedno ugodno veče i ludu noć.

Sa svih strana začuše se glasovi odobravanja. Grubi smeh.

Zapadnjak je brutalno povučen na noge. U celom njegovom telu besneo je bol, ali, on je stisnuo zube i dozvoljavao je da se to jedva primeti.

Iznenada, nastade tišina.

Na stepeništu, koje je vodilo na gornji sprat, stajala je Vanesa. Njeno držanje bilo je pravo i ponosno. Izmenila je dug pogled sa Šejnom i u njenim očima se pojavi duboka ozlojeđenost.

— To nije fer, Marko — rekla je. — To Šejn nije zaslužio. Je li to plata za njegovu vernost?

— On je ubio Rikarda! — povika Valdez divlje.

— To nije bilo ubistvo! — odvrati mu Vanesa odmah. — Ja sam prisustvovala vašem razgovoru i čula sam ga... Šejn se samo branio kao što bi učinio i svaki drugi čovek na njegovom mestu.

Kralj Buskaderosa je malo otezao. Oči su mu zaiskrile od besa.

— Vрати se u svoju sobu, Vanesa! Ovo ovde je muška stvar!

— Oslobodi Šejna! — zatražila je žena sa nepojmljivim mirom.

Valdez se pomače. Krenu ka njoj. U njegovom ukočenom pogledu videla se ledena hladnoća. Od njega je prosto strujala smrtonosna opasnost.

Vanesa to shvati kristalno jasno.

Polako uzmače, korak po korak, ali je on brzo dohvatio.

Stajao je tik pred njom i položio joj obe ruke na ramena.

— Vanesa! — prošaputao je skoro molećivo, ali ni smrtonosna pretnja u njegovom glasu nije mogla da se prečuje.

Vanesa je videla samo još jednu mogućnost. Odsada će se boriti drugim sredstvima.

— Zao mi je — prošaputala je i oborila glavu. — Ali, ja nisam mogla drukčije. Morala sam to da učinim.

Glas joj je blago podrhtavao. Bio je to ton koji je morao da probudi sažaljenje čak i momka tako tvrdog srca kao što je bio Marko Valdez.

— Dobro je, Vanesa — promrmkjavio je. — Srećan sam da si uvidela svoju grešku... Šejn je želeo da nas prevari. I ubio je Rikarda. Ono što je malopre ispričao je laž... Veruješ li mi to, Vanesa?

Žena ponovo oklevajući klimnu glavom.

Marko Valdez baci pogled ka svojim Buskaderosima.

— Onesite ga u podrum, momci! I pobrinite se za to da mu se ne ukaže nikakva mogućnost za bekstvo. Dovo će vas odneti ako ne umakne.

Ljudi zgrabiše Zapadnjaka i odvukoše ga iz krčme u jedan uski, polumračni hodnik u zadnjem delu velike kamene građevine.

Odatle su škripave, drvene stepenice vodile u podrum.

Šejna su prosto gurnuli u dubinu. On je snažno udario o tlo i ječanje se ote kroz njegove stisnute zube.

Okružio ga je teški miris plesni. Smeh odjeknu čumezom.

Neko zapali svetiljku. U prigušenom svetlu, Šejn je raspoznavao različite pojedinsti. Bio je to jedan podrum koji je služio kao ostava, čiji zidovi po izgledu više nisu bili u najboljem stanju, jer je strop na različitim mestima bio iz opreznosti poduprt stubovima i tako osiguran.

Pune i polupune vreće stajale su u jednom uglu. U klimavom zidnom regalu ležalo je nekoliko stotina boca. Drugi regal bio je napunjen konzervama.

Šejn je bio leđima vezan za jedan potporni stub. I ovom prilikom banditi su temeljito obavili svoj posao.

— Sada se lepo zabavljaj! — reče Kolo, koji je celu ovu akciju nadgledao. — Jer, sada će ispasti onako kako Marko Valdez odluči. Ili će smisliti za tebe neki poseban, izuzetan način umiranja ili će te izručiti ljudima u Kaza Grande... Šta bi ti voleo više?

— To u konačnom rezultatu izlazi sasvim na isto — odvrati Zapadnjak mračno. — Na vešalima ili umreti na neki drugi način. Ovaj put neću više moći umaći đavolu.

Kolo se nasmeja s uživanjem.

— Uprkos svemu, zadržao si još svoj smisao za humor — primeti. — Drži se samo dalje tako, hombre! Tako ćeš lakše prebroditi sve što te čeka!

Nasmejavši se još jednom, nitkovi se udaljše.

Zapadnjak ostade sam. Okružavala ga je duboka tama. Ali taj se utisak izmenio kad je Šejn svoje oči polako privikao na novu okolinu.

Otkrio je slabo svetlucanje na gornjem kraju zida u koji je mogao da gleda. Pažljivo je gledao u tom pravcu, a onda je zatvorio oči, pa ih otvori ponovo da bi bio siguran u to što vidi.

I tada je pouzdano utvrdio da se nije prevario.

Tamo gore u zidu postojao je prozorski otvor. Izgledalo mu je da se radi o četvrtastoj rupi širokoj oko pola i visokoj četvrt metra. Služila je sigurno za provetravanje smrdljive prostorije u kojoj bi se inače životne namirnice vrlo brzo pokvarile.

Ako je to bilo tačno, morao je postojati i drugi takav otvor sličan ovom, kako bi se održavala makar i slaba promaja.

Šejn ponovo zatvori oči. I sada oseti da vazduh nije toliko smrdljiv koliko mu se učinilo u početku. Lagan, jedva osetljiv dašak strujao je preko njegovog lica i donosio mu malo osveženja.

Ponovo je pogledao ka prigušenom svetlucanju. Ukoliko se nije varao, gore, pred tom rupom nalazila se gomila starudije o kojoj banditi uopšte nisu vodili računa.

Zatvorenik počeo da trza svoje veze. On je bio žilav i vešt, ali nije dugo insistirao na svojim uzaludnim pokušajima, jer je uvideo da se sopstvenim snagama ne može osloboditi.

Nikada ne treba izgubiti nadu! To je bio jedan od Zapadnjakovih principa. Čovek koji se sam preda izgubljen je.

Njegove misli odlutaše ka Končo Uvaldeu.

Gde bi sada taj mladić mogao da bude?

Sigurno nije dozvolio da ga vide i držao se prikriven negde izvan grada.

Možda je čekao na neku povoljnu priliku. Možda se i u Buskaderosima već odavno probudila sumnja i možda su počeli lov na čoveka.

Uprkos neizvesnosti, Šejn nije osećao nikakvu nervozu. Samo je jednom uzgred pomislio na to da bi ova noć mogla da mu bude poslednja, ali, on se odmah ponovo otresao takvih misli i koncentrisao se na pokušaje da se oslobodi.

Sve ostalo je pokušao da zaboravi.

Iz krčme je jako prigušeno dopiralo urlanje izopijanih ljudi, čak u njegovo podzemno skrovište.

Osećao je žeđ. U njegovoj glavi još su lupali čekići i još uvek je osećao bolove kao posledicu brutalnog udarca koji mu je naneo Kolo drškom svoga revolvera. Samo je malo nedostajalo da mu taj tip udarcem smrska lobanju. Nimalo lepa pomisao.

Vreme je proticalo sporošću koja ga je mučila.

U prigušenom svetlu, po promeni njegove snage opazio je Zapadnjak da je sunce već skoro potonulo za horizont. Bilo je sasvim koso, tako da je nekoliko zraka uspelo da se probije kroz pukotine u gomili starudije koja je ležala napolju pred rupom.

Uskoro je postalo mračno, ali, Šejnu još nije bilo uspelo da ni najmanje olabavi svoje veze.

Načinio je pauzu da bi odahnuo.

Galama iz krčme postajala je sve jača.

Marko Valdez je priređivao svečanost u slavu svoje pobe-
de, a zato je imao više od jednog razloga.

Vanesa mu se konačno pokorila, kako je on to sada sa si-
gurnošću zamišljao u svojoj uobrazilji.

Njegov najopasniji suparnik, Šejn bio je konačno izbačen iz igre.

Bilo je još samo pitanje vremena kada će Marko Valdez ući u Kaza Grande kao naslednik Saula Mek Bernsa.

Šejn je izgubio osećaj za vreme. Koliko je on već dugo ovde? Koliko je već proteklo od noći?

Ta prokleta žeđ!

Od pomisli da oni tamo gore sva moguća pića tako reći vedrima ložu došlo mu je da prosto pošasavi.

U jednom naletu crnog humora Šejn se počeo ceriti.

U pakao sa svim Buskaderosima!

U isto vreme, opsovao je nešto sočno i sebi i svojoj prok-
letoj lakovernosti. Bio je suviše uveren u sebe, a morao je ra-
čunati s tim da i Marko Valdez misli svoje, posebno pošto je saznao za smrt svoga brata.

Ali, za kajanje je sada bilo prekasno.

Mogao je samo da pokuša da iz svoje situacije izvuce naj-
više što može.

Njegova velika nada bila je Kaza Grande.

Kada bi ga tamo odvukli, on bi pobedio.

Ali, neće li i Marko Valdez takođe doći na sličnu misao?
U svakom slučaju, morao se plašiti da bi Šejn tamo odao sve stvari koje niko ne bi smeo da sazna.

Sa velikom verovatnošćom odreći će se Valdez radije raspi-
sane nagrade za Zapadnjakovu glavu nego da rizikuje takvu opasnost.

Šejn se iznenada trže iz svojih misli.

Začuo je neki šum, koji nije imao nikakve veze sa bukom koja je dopirala čak dole iz krčme.

Oslušnuo je napregnutije. Sva čula su mu bila zategnuta kao žice na gitari.

Evo ga ponovo!

Sušketanje, grebanje, struganje. Nešto zaokrugljeno provirilo je kroz mali otvor. Onda jedan glas.

— Šejne! Čuješ li me?

Osmeh olakšanja pojavi se na Zapadnjakovom licu.

— Sve je u redu, Končo.

— Samo još malčice strpljenja, amigo. Ne može to trajati još dugo.

— Dobro, amigo.

Mladić je zaista bio jedan đavolski momak.

Hladnokrvno je bio došao u grad i uspeo da iščeprika gde Šejna drže zatvorenog. Proslava u krčmi tačno je odgovarala njegovom planu.

Zaista je bilo neobično da Marko Valdez očigledno nijednu misao više nije posvetio Končo Uvaldeu. Da li je zaista bio toliko opsednut opijenošću zbog svoje pobede da nije primetio nikakvu grešku u svojoj računici?

Pred prozorskim otvorom bilo je odjednom svetlije. U mračni podrum pala je bleđa svetlost meseca i zvezda.

Onda se otvor ponovo zatamnio.

Končo Uvalde elastično kliznu kroz malu rupu i kroz nekoliko trenutaka bio je kraj Šejna.

— Ti se zaista dobro provodiš — prošaputa, prigušeno. — Dok sam se ja mučio kao rob, ti si ovde dole misovao. Nije li to malo nepravedno, amigo?

Zapadnjak se nasmeši.

— Bilo je skoro tako lepo kao u naručju zgodne žene — odvrati takođe tiho. — Samo ne tako meko.

Remeni i konopci padoše pod oštrim rezovima noža. U Šejnovim rukama i nogama igralo je najmanje milion sitnih, žarećih iglica, kada je krv ponovo navrla u njegove obamrle udove.

— Lep osećaj, zar ne?

Hladnokrvni humor mladića uveseljavao je Zapadnjaka.

— Kao na proslavi Nove godine — promrmrlja visoki Zapadnjak trljajući bolne zglavkove.

— Kaži kad budeš spreman — prošaputa mladić — a onda pravac iz ovog gostoljubivog kraja!

Šejm zavrte glavom, iako Končo to nije mogao da vidi.

— Moram još nešto da obavim — objasni tiho. — Pod ovim okolnostima još nije podvučena crta pod računom.

— Šta to nameravaš? Je li te obuzeo nečastivi, amigo?

— Možda.

— Zaista hoćeš da ostaneš?

— Prvo hoću napolje iz ove rupe.

Mladi Meksikanac pope se na Zapadnjakova ramena i kao prvi provuče se kroz rupu. U istom trenu, dobaci dole svoj la-

so i Šejn se uspuza po njemu do same rupe kroz koju je samo sa velikom mukom uspeo da se provuče.

S olakšanjem je udahnuo sveži noćni vazduh.

Jedan pored drugoga kliznuli su u noć i izgubili se iza nekoliko starih ruševnih kuća.

Nisu se udaljili ni više od sto koraka od krčme, kada za njima nekoliko pucnjeva zapara noć.

Zaorilo se i urlanje.

— Do đavola! — opsova Zapadnjak ogorčeno. — Samo nam je još to falilo...

Bekstvo je bilo otkriveno.

VIII

U roku od jednog minuta, banditsko gnezdo se pretvorilo u pakao.

Uprkos tome, Šejn je ostao hladnokrvan i opušten.

— Imaš li neko dobro skrovište, Končo? — upita.

— Najbolje koje čovek može da zamisli... Samo idi za mnom!

Pojurili su dalje, ostavljajući grad za sobom.

Šejn se smeškao pri pomisli na Marko Valdeza. Sada je Buskadero sigurno od besa iskočio iz kože. Zapadnjak je mogao sebi sasvim dobro da predstavi u kakvom se raspoloženju sada kralj Buskaderos nalazio.

Oba begunca stigoše do jedne nizbrdice po kojoj je drveće i visoko grmlje bacalo duboke senke. Tlo je bilo tvrdo i kamenito i sasvim sigurno na njemu iza njih nisu ostajali nikakvi tragovi, bar ne takvi tragovi koje bi čovek na difuznom mesečevom svetlu mogao da otkrije.

Nizbrdica je bivala sve strmija i vodila je do stenovitog ravni u čijem otvoru se pojavio jedan kanjon.

— Tamo dole ima najmanje hiljadu prvoklasnih skrovišta — objasni Končo. — Ta dubrad bi morala da imaju zaista prokletu sreću, ako bi zaista želeli da nas nađu. Mi smo praktično spaseni, amigo.

Šejn zastade.

Topot konja odjekivao je kroz noć. Jahači su se približavali sa svih strana i nekoliko gonilaca približilo se i kosini na kojoj su se nalazili Zapadnjak i Meksikanac.

— Razdvojićemo se — reče Šejn kratko. — Moram još nešto da obavim.

— Ti si zaista...

— Da, možda sam pošasavio — prekide ga Šejn. — A sada gledaj da te zemlja proguta.

Ne čekajući odgovor, poče pognut da se šunja nazad, putem kojim su došli. Još jednom je kratko pogledao ka Konču i opazio da se mladić uputio ka podnožju. U suprotnom pravcu od njega.

Gore, na ivici padine pojaviše se jahači. Uzdizali su se kao preteće siluete na svetlom noćnom nebu.

Šejn je istovremeno nestao u dubokoj senci. Jedno izuzetno gusto izraslo grmlje činilo mu se kao stvoreno za njegov pokušaj. Bezglasno se priljubio uz zemlju i puzao kao zmija između gustog šiblja.

Jahači pojahaše niz padinu, skoro u istoj liniji ka Zapadnjakovom skloništu.

On zadrža dah. Mogao je da vidi jahače i pitao se da li su već opazili njegovo skrovište.

Kada bi ga ovde otkrili bio bi izgubljen. Nije posedovao ni najmanje oružje kojim bi mogao da se brani.

Sada je začuo prve glasove.

Uprkos topotu kopita većina reči se mogla dobro razumeti.

— Prihvatio bih svaku opkladu da oni hoće da se sakriju u kanjonu — reče jedan, i Šejn prepozna Koloov grleni glas. — Ti prokleti pacovi! Mi ćemo ih isterati, ma gde se bili sakrili.

A jedan drugi povika.

— Mi smo morali s tim da računamo da on nije došao sam. Mi smo skoro svi znali da je taj Končo Uvalde bio s njim... Ah, kad te tipove zgrabim za vrat, onda...

Dalje reči izgubile su se u tušnjava kopita.

Šejn je sačekao još nekoliko minuta. Onda se izvukao iz šbunja i nastavio put.

Za njega je postojao samo još jedan cilj.

Bekstvo je u slučaju kakav je bio ovaj bilo potpuno besmisleno.

Napad je bio jedina prava mogućnost za odbranu.

Ponovo se pojaviše jahači. Šejn ih je naravno pravovremeno čuo i našao i ovaj put izvanredno sklonište.

I ti jahači, a bila su sedmorica, jahali su pravo ka mračnom zjapu kanjona.

Šejn se nasmejao sebi u bradu.

U gradu je sada moglo da bude još samo nekoliko ljudi. Većina su sada bila napolju u brdima, u potrazi i u kanjonu koji je vodio na sever u visoka brda.

Činjenica koja je samo mogla da ide u prilog Zapadnjakovim planovima.

Neprimećen, stigao je do prvih kuća i šunjao se bezglasno kao tigar koji lovi kroz duboku senku.

Tu i tamo, začuli bi se glasovi i razočarane psovke.

— U gradu garantovano nisu više — povika neko. — Ja

verujem da je Kolo u svojim pretpostavkama bio u pravu. Kopilad su se sakrila u kanjonu Kareco. Šejnov kompanjero je sigurno već ranije otkrio da tamo ima najbolje skrovište.

Šejn se šunjaao dalje. Posle nekoliko minuta stigao je do zadnje strane krčme. Tamo su postojala mala vrata, ali, ona su bila iznutra zaključana.

Brz pogled preko kamene fasade kazivao je Zapadnjaku da ne postoji nikakva mogućnost da tuda dopre do gornjeg sprata.

Ostala mu je samo još jedna mogućnost.

Podrumska rupa!

Šejn je jedan trenutak oklevao. Znali su da bi ta rupa mogla da se pretvori u mišolovku ako su Buskaderos i sa jednom takvom mogućnošću računali.

Bešumno je kliznuo kroz mali otvor. Zgrabilo ga je uzbuđenje kad se ponovo našao okružen neprozirnom tamom.

Kada bi sada podrumska vrata na vrhu stepeništa našao zatvorena bilo bi sve gotovo. Nije postojala za njega nikakva mogućnost da i drugi put pobegne iz podruma. Ovaj put nedostajala bi mu Končova pomoć. Mala rupa nalazila se tako visoko da je čovek ni pri najsnažnijem skoku ne bi mogao ni pristima da dotakne.

Pipajući, Šejn nađe put kroz tamu do stepenica. Pod njegovim nogama tiho su škripale plesnive prečke. Uzdržanog daha, pipao je tražeći kvaku i onda je oprezno okrenuo.

Odahnuo je kada su se vrata bez otpora otvorila.

U kući je vladala duboka tišina. U krčmi izgleda da se više nijedan jedini čovek nije zadržao, sem možda debelog točioca sa kojim je Zapadnjak imao još da izravna jedan mali račun.

U ovom trenutku to je bila jedna suvišna i nevažna misao.

Ovde u hodniku jedna lampa je širila prigušenožutu svetlost. Uske stepenice vodile su na gornji sprat. Bio je to put koji Šejn još nije poznao. On je pri svojoj prvoj poseti koristio široke drvene stepenice koje su iz krčme vodile ka jednoj galeriji duž koje su se nalazile pojedine sobe.

Šejn je našao put bez teškoća.

Ponovo je osetio uzbuđenje kad je zastao pred vratima Vanesine sobe.

Pomislilo je na ono što mu je Marko Valdez ironično ispričao.

Da li je Vanesa zaključana?

Drže li je Buskaderos i zaista kao zarobljenicu?

Začuo se tih, škripavi zvuk kada je okrenuo kvaku. Brzim šunjajućim koracima ušao je u sobu.

Vanesa je stajala kraj prozora i zadubljena u misli gledala napolje na noćnu ulicu. Do sada još nije bila primetila Zapadnjaka. Tek kad je već bio kraj nje i položio joj ruke na ramena, okrenu se ona uz uplašeni krik.

Zurila je u Šejna kao da je sablast.

— Jesi li to zaista ti? — procedila je uzbuđeno.

Onda mu se bacila oko vrata. Od uzbuđenja, drhtala je celim telom.

— Nebesa, Šejne! To si ti zaista! Hvala nebesima!

Poljubila ga je toplo i sa puno prigušivane strasti. Njene ruke kliznuše po njegovim leđima. On je privuče i pod tankom tkaninom njene odeće oseti zanosnu toplotu njene baršunaste kože.

— Čeznuo sam za tobom, leđi — reče suvo. — Gde je kralj Buskaderosa? Kuda je otišao?

— U lov na ljude — prošaptala je. — On je obećao da će te prirediti za doručak. I to je pretnja koju je on ozbiljno mislio.

— Pa, sad, ako je tako — primeti Šejn smešeći se — onda imamo još nekoliko sati vremena.

Ona uzdahnu i izmučeno se nasmeja.

— Ti si nepopravljiv. Zar se ti zaista ničega ne bojiš?

Povukao je ka širokom krevetu. Ona se oslobodila od njega i otvorila jedan odeljak velikog zidnog ormara.

— Prvo treba da učiniš nešto za svoj stomak — objasnila je. — Posle svega što si preživeo, mora da si zaista već polumrtav od iscrpljenosti.

Pružila mu je čašu viskija. Ispraznio je u jednom gutljaju i osetio kako mu po telu struji prijatna toplina.

— Idem sada da uzmem nešto za jelo — obavestila ga je. — Reći ću onom debeljku da sam postala gladna. Ti se u međuvremenu raskomoti!

Zatvorila je vrata za sobom, i Šejn se spusti na ivicu kreveta. Njegov umor kao da je rukom bio odnesen. Napregnuto iščekivanje preplavilo ga je. Takve situacije su ga posebno uzbuđivale. Ne nudi se jednom muškarcu često da doživi tako nešto.

Smeškao se pri tim mislima.

Vanesa se vratila. Nosila je poslužavnik sa velikim stekom i nekoliko komada hleba na njemu.

— Više nisam mogla da ponesem — objasnila je. — Debeljko bi inače postao nepoverljiv.

Šejn se prihvati. Bilo mu je važno da utoli onu prvu glad. Kada je sve pojeo posegao je još jednom za bocom viskija.

Vanesa podiže kašiprat.

— Paži samo da se ne napiješ.

On ostavi čašu i privuče Vanesu k sebi na krevet. Vrtela se, meškajući i tiho smejala.

Haljina polete na tepih. Od onog što je sledilo zaboravili su sve. Pomisli na smrt, na ubistva, na mržnju i osvetu. Strah i očajanje bili su iščezli.

Šejn je živio samo za ovaj trenutak.

Nago telo ove žene bilo je kao i uvek tako lepo i očaravajuće kako jedan muškarac može samo da zamisli.

I Vanesa se potpuno predala uživanju. Ležala je na leđima, a usne su joj svetlucale na mesečini koja je kroz prozor padala na krevet. Oči su joj bile upola zaklopljene.

— Kako ipak sve to može biti lepo, Šejne — prošaputala je. — Ali, kako treba sve ovo dalje da ide? Vidiš li ti uopšte neku mogućnost da jednom živi izađemo iz ovog paklenog grada?

Slegnuo je ramenima.

— Sačekajmo.

Ćutanje. Njene misli su lutale u sasvim drugom pravcu.

— Kako je to bilo sa... sa mojim ocem? Jesi li ga stvarno...

Zatvorila je oči. Padalo joj je teško da prevale tu reč preko usana.

Šejn je razmišljao da li može sebi da dozvoli da joj kaže celu istinu. To je bilo skopčano s izvesnom opasnošću. S druge strane kopkalo ga je pitanje kako bi ona reagovala na istinu.

— Smatraš li ti mene hladnokrvnim ubicom? — upita je mirno. — Veruješ li da bih ikada bio u stanju da nekog čoveka smaknem s leđa?

Ona se uspravi u sedeći položaj. Osmejak prelete preko njenog lica.

— Ja sam to znala — prošaputala je. — Nebesa, ja sam od početka znala da ti nisi to učinio, Šejne... Ispričaj mi sve! Molim te, Šejne! Hoću da čujem celu priču. Pre svega, hoću da saznam da li je Saul Mek Berns još uvek jedan tako surov i gramziv despot.

— Prvo je izgledalo tako kao da je postao sasvim drugi čovek — odgovori Šejn. — I ja sam pustio da me blefira. Izigravao je žalosnog oca kome je bilo užasno žao što je svoju kćerku na izvestan način oterao od kuće. Da, izgledalo je kao da se on zaista promenio... Tek kasnije sam doznao celu istinu. Saul Mek Berns je još uvek isti onaj prokleti pasji sin!

Ona se nasmeši, ali je taj osmeh bio neproziran.

Bilo mu je nemoguće čak i da nasluti šta se iza njenog le-pog čela odigrava.

Ali, tada žena prošaputa.

— Kada sam čula da si ga ubio, bila sam samo za jedan

maleni trenutak srećna i osećala izvesno olakšanje... Ali, tada su naišle druge misli. Teško to mogu objasniti, Šejne. Možda se ja još uvek u najtajnijem uglu svog srca nadam da će opet još jednom sve biti dobro... I gnušala sam se tebe, Šejne. Nisam jednostavno mogla da shvatim da si tako nešto zainta mogao učiniti.

Protrnčala je obraz uz njega i telo joj je još uvek bilo puno žara i čežnje.

— Ispričaj mi sve! — molila je. — Hoću sve da čujem, Šejne! Ne treba ništa da mi prećutiš!

I Šejn je pričao. Učinio je to kratko, nije ispustio ništa, ali, nije ništa ni ulepšao.

Svaka njegova reč potpuno je odgovarala istini.

Vanesa je ćuteći sedela zgrčena kraj njega.

Tek kad je Šejn već davno završio sa svojom pričom, našla je ona snage ponovo da progovori.

— Slutila sam — prošaputala je. — To je taj stari strah da se on nikada neće izmeniti. Nije ništa bolji nego Marko Valdez. Obojica su jednako loši. Ali, ja mrzim Marka još mnogo više nego Saula Mek Bernsa, koji je ipak moj otac.

— Znaš li ti to sasvim tačno? — promrmlja Šejn zajedljivo. — Možda je on s tobom samo zato uvek tako ružno postupao jer je daleko više znao nego svi mi ostali. Možda te nikada nije ni gledao kao svoju ljubljenu kćer i zato je uvek jurio za tobom kao pomahnitao pas.

Klimnula je zamišljeno glavom.

— To bih sasvim mogla da zamislim, Šejne. Moja majka ga je sigurno mrzela. Ona ga je prezirala. Mogu sebi potpuno da predstavim kako se u očajanju upustila s jednim drugim muškarcem. Ali, to će zauvek ostati tajna. Moja majka je mrtva. Već dugo. Ona više nije mogla da izdrži pokraj tog...

Naglo je prekinula. Užasnuti uzvik prešao je preko njenih usana, a onda se skamenila.

Marko Valdez se sjurio u sobu.

On se bežumno privukao hodnikom ovamo i sada je stajao tu pognut, sa revolverom u ruci.

Ali, samo možda delić sekunde.

Šejn je reagovao spremno.

Samo što je Marko Valdez utrčao u sobu, skočio je Zapadnjak s kreveta. Ispustio je jedan besan uzvik i znao je da je sada sve na kocki. Da se radi o životu ili smrti.

Ili će umreti u ovoj sobi, ili će ovaj put situaciju preokrenuti u svoju korist.

Jednom je on dozvolio sebi da se Marko Valdez satera u

ćošak. Sada je želeo radije da padne od jednog brzog metka nego da sa zverskom surovošću bude mučen do smrti.

Revolver Marka Valdeza grmnuo. Prasak se odbi od zida sobe tako jako da su bubne opne zadrhtale.

Metak okrznu Zapadnjakova leđa i on oseti vreli bol, pa ubrzo sagnute glave put napred. Ispružio se kroz vazduh i kad je revolver Marka Valdeza po drugi put grmnuo, bio je Zapadnjak već kod njega.

Šejnova glava tresnu kao parni valjak u trbuh Buskaderosa. Marko Valdez zastenja tupo. Podigao je revolver da bi odložio pucao u protivnika.

Zena kriknu ispunjena strahom.

Buskadero je snažnim udarcem bio odbačen ka vratima, koja se ponovo zalupiše.

Sve se odigralo u nekoliko sekundi.

— U pakao s tobom, Šejne! — povika Marko Valdez.

— Hvala, takođe — odvrati Zapadnjak sasvim mirno. Onda je upotrebio zahvat koji je pre više godina naučio u San Francisku od jednog Kineza.

Sve se odigralo tako brzo da Vanesa pojedinosti Šejnovog napada nije pravo mogla ni očima da prati.

Viđela je samo još da su Šejnove šake kao klešta za čelik stegla Buskadera oko kuka.

Onda jedan snažan trzaj — jedan za drugim — rukom, pa nogom. Pa jedno telo koje leti kroz vazduh.

Besni krici.

I onda tišina.

Marko Valdez ležao je dahćući na tepihu. Šejn je klečao na grudima kralja Buskaderosa i držao revolver opasnog bandita u desnoj ruci.

Cev oružja je mirovala na Markovom čelu.

— Sasvim mirno, Marko — rekao je Šejn kobojaži ljubazno. — Sad sam ja u ovoj igri na potezu. Zato budi miran, amigo kopile! Ili ću ti sledeću kuglu poslati u tvoju glupu glavu!

Napodju na hodniku začuše se glasni koraci. Gilasovi su se preplitali. Odjeknuli su pozivi Marku Valdezu.

Munjevitim specijalnim zahvatom, povuče Zapadnjak kralja Buskaderosa na noge. Marko Valdez kriknu bolno kad mu je desna ruka bila na leđima tako savijena da je i protiv svoje volje morao da klekne na kolena.

Revolverska cev bila je sada pritisnuta uz njegov potiljak.

— Reci im da treba da se izgube! — naredi Zapadnjak. — Ili ću te srediti, Marko!

Vrata su se već zamalo odškrinula. Na krevetu je još uvek čučala zgrčena Vanesa u svojoj nagoj lepoti.

Bandit koji je bio prvi kraj vrata pogleda prvo ženu.

Onda začuše glas svoga šefa.

— Ostanite napolju, amigosi! Pustite me samog!

Buskaderos i nisu mogli da vide ni njega ni Šejna. Svi oni nisu imali blagog pojma šta se tu unutra uopšte događa.

— Šta se događa, gazda? — povika jedan. — Šta je trebalo da znače ti pucnji i zašto si tako vikao kao da ti se radi o životu? Da li te je divlja mačka zgrabila svojim šapama i kandžama te obradila? Da nisi zbog toga morao da posegneš za revolverom da bi mogao da je ukrotiš?

Šejn pojača pritisak revolverске cevi.

— Reci im da treba da se gube, Marko!

— Nestanite konačno! — viknu kralj Buskaderos. — Gužite se vi, volovi! Hoću da budem sam s Vanesom!

To je konačno bio pravi naredbodavni ton.

Vrata su spolja bila povučena i zatvorena, ali su ljudi još uvek stajali u hodniku i čekali na nekakve novosti.

— Reci im šta se dogodilo — prosikta Zapadnjak. — I izdaj im naredbu da se okupe napolju na ulici.

Marko Valdez ga posluša škrgučući zubima. Viknuo je na ređenje koje je Šejn tražio, i sad su nitkovi znali šta se događa.

Na hodniku nastade tišina.

— Je li to zaista istina, gazda? — začu se opet glas. — Zar se to kopile Šejn stvarno vratio?... Mi jedva da to možemo da verujemo!

— Onda otvori vrata, Sančeze, i uveri se! — povika Zapadnjak. — Ili mi možda ne prepoznaješ glas?

U redovima Buskaderos a začu se mrmorenje. Po Šejnovoј oceni moglo ih je tu u hodniku biti šestorica.

— Nestanite konačno! — vrisnu Valdez, izvan sebe od besa. — Kasnije ćemo videti šta ćemo dalje!

— Vrlo razumno! — podsmehnu se Zapadnjak i začu kako se u hodniku koraci udaljavaju.

On ponovo podiže Marka Valdeza, držeći ga i dalje u bolnom zahvatu.

Slobodnom rukom pretražio je džepove svog zarobljenika. Prvo je našao „deringer šarp” sa dvostrukom cevi, a onda veliki ključ koji mu je Marko Valdez već jednom pokazao, cereći se podrugljivo.

Šejn dobaci ključeve Vanesi.

— Zaključaj vrata!

Dok je Vanesa okretala ključ u bravi, uze Zapadnjak i drugi revolver od Buskaderos a i baci ga nemarno na krevet.

Jedno oružje, međutim, zadenu za opasač i odmah zatim pusti zarobljenika.

Marko Valdez se okrete ka Zapadnjaku i podiže pesnice. Bradato lice iskrivilo mu se u besnu grimasu.

— Ako imaš tri čiste, Šejne — reče — onda baci i drugi moj „kolt“ na krevet.

Šejn se nasmeši i baci nemarno oružje iza sebe, tako da je palo na ležaj kraj prvog revolvera.

Njegov protivnik stajao je još uvek poguren i raspoložen za napad.

— Šta je, Marko? — upita ga Zapadnjak smeškajući se i dalje. — Sada nas dvojica imamo jednake šanse. Ja sam isto tako nenaoružan kao i ti. Sad možeš da mi dokažeš kakav si, Marko.

Buskadero zareža besno i krenu.

Čovek mu je morao priznati da ima petlju. Bio je sve drugo nego kukavica. I umeo je takođe i da se bori.

Napao je kao demon. Pesnice su mu mahale i zubi sevali kada je namestio na lice nekakav divljí osmejак koji je možda trebalo da u Zapadnjaku izazove strah.

Od divljeg, beskompromisnog napada Šejn je bio potisnut ka vratima. Bio je u početku vrlo iznenađen, jer nije računao s tim da bi Marko Valdez mogao pokazati još toliko oštine.

Bila je to ogorčena borba.

Kraj vrata stajala je naga žena i gledala zabrinuto. Drhtala je od uzbuđenja.

— Ti si me potcenio — dahtao je Valdez. — Sada ću ti pokazati šta sam ja sve u stanju.

Šejn je dobio pesnicom po nosu tako da su mu sve zvezde zaigrale pred očima.

— Nije loše, Marko — zabrunđa i vrati mu istom merom, tako da se Marko Valdez oteturao čak do zida.

I tako se nastavljalo. Čas bi u prednosti bio jedan od suparnika, čas drugi. Ali, ni u jednoj fazi to nije postala nefer borba.

Zapadnjak je upravo suprotno očekivao i ovo je bila činjenica od koje se prosto zapanjio.

Šta li je samo s tim Buskaderosom?

Jednom ga čovek doživi kao surovog tipa koji prezire ljude, a drugi put kao besprekornog fer borca.

— Da li je to bilo u nekoj vezi sa ženom?

Da li je on to hteo njoj da pokaže kakve se sve sposobnosti kriju u njemu?

Šejn je u početku vodio borbu s izvesnom nonšalantnošću. Ali, u toku poslednja dva ili tri minuta sve je postalo drukčije.

U međuvremenu, morao je Zapadnjak đavolski mnogo da

se brani. I da nije bio toliko oprezan, moglo je da mu se dogodi vrlo gadno iznenađenje.

Više se nije govorilo. Bila je to ćutljiva, ogorčena borba u kojoj se radilo o svemu.

I onda je Šejnu uspeo jedan snažan udarac. Kasnije je i sam sebi morao da prizna da se ovde više radilo o srećnom pogotku nego o bilo čemu drugom. Dokačio je Marka Valdeza tačno u vrh brade. I to je zaista bila srećna slučajnost pri tigrovskoj elastičnosti i brzini kojom se Marko Valdez kretao.

Sada je kralj Buskaderos ležao na tepihu i Šejn je posmatrao onesveštenog protivnika, dok je duvao u prignječene zglavke na šakama i ogrebana mesta vlažio jezikom da bi ih malo ohladio.

— Bilo je čvrsto — rekao je tiho i više za samog sebe. — To nikada ne bih verovao za njega.

Mislio je pri tom na fer borbu koju mu je demonstrirao Marko Valdez.

— Da, on je jak — prošaputa Vanesa. — Bojala sam se za tebe, Šejne. Mislila sam već da nećeš ništa postići.

Zapadnjak klimnu glavom. Bio je dovoljno pošten da prizna da mu je bilo davoljski teško u ovoj borbi.

— U pravu si, Vanesa.

— Treba da ga vezemo — predložila je. — On se neće predati dok ne bude mrtav. On je pravi demon, Šejne.

— I borac — dodao je Zapadnjak. — To čovek mora da mu prizna.

Na podu počeo da se miče, ječeći, oborení Buskadero.

Šejn okrenu Marka Valdeza na leđa, naže se i podiže mu kapke. Bandit je još uvek bio jako ošamućen. Vanesa je već držala spremne u ruci nekoliko kožnih remenova i pružila ih Šejnu.

— Veži ga, Šejne! Biće bolje tako!

Njeno mišljenje delio je i Zapadnjak. Nije imalo nikakvog smisla da se još satima maje ovako sa Markom Valdezom, jer bi se kralj Buskaderos zaista predao tek onda kada više ne bi mogao da se miče.

— To si sve ti sam sebi priredio, Marko — govorio je Šejn, dok je Buskaderosu vezivao ruke zajedno na leđima. — Tebi je sada moglo biti neuporedivo bolje. Pitam se samo zašto nisi želeo dalje sa mnom da sarađuješ, umesto što si mi namestio klopku... Zar je tvoja mržnja zaista toliko velika?

Marko Valdez ne odgovori.

Spolja prođreše glasovi unutra. Začuo se topot kopita. Više jahača u oštrom galopu napustilo je grad.

NEDELJNI LIST NOVINSKOG FORMATA
ZA ČITAOCE SVIH UZRASTA

SVAKOG ČETVRTKA

VAŠI OMILJENI STRIP JUNACI
REDOVNI SU GOSTI NA
STRANICAMA SPUNK NOVOSTI

TARZAN, MODESTI BLEJZ, BEN BOLT,
RIP KIRBI, SREBRNI LETAČ, DŽEF HOK,
HULK, IZNOGUD, POPAJ I DRUGI

RAZNI PRILOZI POSVEĆENI DEVETOJ
UMETNOSTI, ZANIMLJIVOSTI IZ ZEMLJE
I SVETA, POPAJEVA ŠKOLA CRTANJA
I IZUZETNO ZANIMLJIV FELJTON BERLICA
I MURA „DOGAĐAJ U ROZVELU”

— Uskoro će nastati pakao, Šejne — reče Vanesa dršćućim glasom. — Mi smo sada već praktično mrtvi...

Njene reči zvonile su kao neko mračno proročanstvo.

IX

U međuvremenu je izašlo sunce, i njegovi blistavi zraci padaše kroz prozor na kome nije bilo žaluzina u prostoriju.

Na tepihom prekrivenom podu ležao je Marko Valdez. Buskadero je sada bio potpuno u istom položaju u kome se Zapadnjak nalazio prethodnog dana. Ležao je na leđima i zurio nagore u Šejna, koji se postavio postrance od prozora, kako ga ljudi odozdo ne bi mogli direktno videti.

— Šta to gledaš, Šejne? — upita Valdez zajedljivo. — Tamo dole na ulici ima mnogo ljudi, zar ne? Oni ne pripadaju svi mojoj momčadi, bar većina ne. Ali, najveći broj njih držaće meni stranu. Jer ja sam veliki gazda ovog grada. Isto kao što je Saul Mek Berns bio veliki gazda Kaza Grande.

Šejn nije odgovorio odmah.

Na ulici se zaista okupilo mnogo ljudi. Dvadesetorica, ili možda čak i koji više. Svi odreda banditi, u to nije bilo nikakve sumnje. Ali, među njima dole jedva da je bilo sedmoro Buskaderosa.

O tome da li će ostali dole zaista držati stranu Marku Valdezu Šejn nije još imao pouzdanu procenu. Sve je zavisilo pre svega od toga na koju će stranu vetar početi da duva.

— Ti nemaš nikakve šanse, Šejne — nastavi Valdez zajedljivo. — Ti si ovde u jednoj tvrđavi, koja je već sada izložena jurišu. Trebalo bi da istakneš belu zastavu. U tome leži šansa za tebe.

Šejn se vrati ka svom zarobljeniku i sede na ivicu kreveta. Vanesa mu pruži napunjenu čašu viskija. On je uze i srknu malo od pića. Tek onda pogleda ponovo u Buskadera.

— Možda si u pravu, Marko. Videćemo.

— Moji ljudi će te dokrajčiti, Šejne.

— Ali, onda ćemo zajedno otići s ovog sveta, Marko. Zar na to nisi još pomislio?

Marko Valdez stisnu usne, tako da su se pretvorile u usku, bezbojnu crtu.

Buskaderosu izgleda da je nešto određeno ležalo na srcu, ali, nešto ga je očevidno sprečavalo da to i glasno izgovori. Možda je uvideo svoj poraz i želeo je da načini neku ponudu Zapadnjaku.

Zatim se ipak promeškoljio i rekao.

— Ja sam tebe potcenio, Šejne. To tek sada uviđam. Na-

pravio sam proklete mnogo grešaka... Zar se u tvojim očima ne ukazuje nikakva mogućnost da celu ovu priču nekako izbrišemo, kao da ničega nije bilo?

Šejn se nasmeja hladno.

— Sada ti pevaš istu onu melodiju koju je Mek Berns zapevao kada je počelo da mu se radi o rođenoj glavi.

— Ja nisam kao Mek Berns! — procedi Marko Valdez pun mržnje. — Ja sam drukčiji od te vreće smeća.

— Ali, kako drukčiji? — upita Zapadnjak podrugljivo. — Hoćeš li to možda da mi kažeš kako si bolji nego on?

— To ti ne možeš da presудиš, Šejne.

— O, mogu ja to — odvrati Zapadnjak. — Vi ste obojica jednako loši i pokvareni. Ipak, postoji neka razlika. Kada si sam ne podvaljuješ i ne mašeš kukavički repom. To je jedino dobro u tebi, Marko. To je ono po čemu se razlikuješ od Saula Mek Bernsa.

— Da, on je kukavica — procedi Marko Valdez. — Ja znam da se borim. Čini ti na čast da si to shvatio.

— Sa takvom vrstom komplimenata ne mogu ništa da počnem, Marko — odbrusi ledeno Šejn. — I ti me, takođe, na taj način ne možeš motati oko prsta. Uštedi zato sebi svoju rečitost.

Buskadero je izgledao kao da hoće svojim pogledom da probode Zapadnjaka.

— Jednog dana ću ti pokazati šta se u meni krije, Šejne — rekao je besno. — U to ti se kunem. I ukoliko obojica oдавде izađemo živi jednom, ja ću ti dati tvoju šansu kao što si je i ti meni dao dok smo se malopre borili jedan protiv drugog... Kunem ti se u to životom svoje majke.

Bila je to zakletva koju je on zaista ozbiljno mislio. Glas Buskaderosа zvučao je tako svečano, da u Šejnu nije ostalo ni traga sumnje da se opet radi možda o nekom novom triku.

— To ti ipak verujem — priznade mu i pride ponovo prozoru da bi bacio ponovo pogled napolje na ulicu i trg.

Dole su stajali ljudi okupljeni u malim grupama i raspravljali međusobno, pri čemu nisu štedeli u velikim gestovima.

Tu i tamo bacio bi poneki od bandita pogled ka prozorima na gornjem spratu krčme, ali dosada, izgleda, nisu uspehi da dođu ni do kakve odluke.

Ljudi su još čekali i Šejn je takođe znao zašto je bilo tako.

Buskaderosu su čekali na jednog čoveka koji je sada trebalo da donese odluku. Na jednog sasvim određenog čoveka, koji je takođe bio u položaju da odlučuje.

Čekali su na Koloa. U to Zapadnjak nije sumnjao ni trenutka.

Ali, gde se zadržao Kolo, drugi čovek posle Marka Valdeza, od kako je Rikardo Valdez bio mrtav? Zašto se on još uvek nikako nije pojavljivao na poprištu da bi organizovao veliki napad protiv Šejna?

Vanesa stade iza Zapadnjaka.

— Zar ne bi trebalo radije da mu načinimo neku ponudu? — upita sasvim tiho. — Možda bismo mogli još i uprkos svega da dođemo do sporazuma.

— To dobro zvuči — upade Marko Valdez. — Ja bih bio saglasan sa jednim dobrim predlogom, Šejne. Ti bi, na primer, mogao da me uzmeš kao taoca. Mi bismo zajedno napustili grad i odjahali u brda gde se krije tvoj prijatelj Končo Uvalde. Kasnije bismo mogli da se razdvojimo. Ja ti se kunem da vas mi ne bismo gonili.

Šejn odmahnu rukom.

— Ja ti ne verujem, Marko. Ti si me jednom obmanuo. Drugi put ti to neće uspeti.

Marko Valdez procedi jednu psovku. Ispravio se uprkos svojim vezama i hteo je da nastavi sa svojim grdnjama.

Ali, još u početku je umukao.

Odozdo odjeknu topot konja. Jahači su ugalopirali sa severa u grad. Trijumfalni krici dizali su se ka nebu.

— Imamo ga! Imamo Končo Uvaldea!

Naglo zaustaviše svoje konje na trgu pred krčmom. U sredini divlje gomile sedeo je Končo Uvalde vezan na svojoj životinji. Mladić je izgledao gadno sređen. Lice mu je bilo obeleženo tragovima brojnih udaraca pesnicama. Odeća mu je bila pocepana.

Jedan od bandita zadade mu udarac i Končo Uvalde pade postrance sa konja. Potpuno nepomičan, ostao je da leži u prašini do članaka — prava slika jada i čemera.

Predvodnik momčadi koja ga je iščeprkala iz njegovog skloništa i zarobila ga, bio je Kolo, zamenik Marka Valdeza.

Bandit je ponosno sedeo u sedlu i poterao svog konja bliže krčmi.

— Hej, Šejne! — viknu glasno. — Čuješ li me?

Zapadnjak gurnu cev svoje „vinčesterke“ kroz prozorsko okno. Staklo zazveča i srča se rasu dole po tlu.

— Čujem te i vidim te, Kolo — uzvratí Zapadnjak ledenim glasom. — Kad bih hteo, mogao bih te sada izbaciti iz sedla ti, kopile!

Kolo se zajedljivo i samouvereno nasmeja.

Nemarno pokaza ka Končo Uvaldeu, koji se ječeći vrteo u svojim vezama.

— A taj tu, Šejne? Šta treba s tvojim kompanjerom da se dogodi? Misliš li ti možda da bismo ga mi ostavili u životu?

Samo pucaj na mene, kopile, Šejne! Ali, tada će umreti i tvoj prijatelj.

Marko Valdez se postavio u sedeći položaj. Pravo čudo da je to uspeo uprkos svojim vezama.

— Sad imaš šta si hteo, Šejne — primeti. — Sada je Kolo uzvratilo udarac. On je najbolji zamenik koga sam sebi mogao da poželim.

— On sebi jako mnogo umišlja — primeti Zapadnjak.

Pitao se da ipak ne bi bilo najbolje da tipa dole ipak skine iz sedla.

— Šta je? — povika Kolo. — Kakav je tvoj odgovor, Šejne?

— Ja imam tvog gazdu — uzvрати Zapadnjak. — A ti imaš mog prijatelja. Mi, dakle, stojimo podjednako.

Kolo se nasmeja demonski.

— Sve zavisi od toga kome onaj drugi više znači, Šejne. Ja još uvek čekam na tvoj jasan odgovor.

— Marko Valdez ostaje ovde — odluči Šejn.

— Dobro — povika Valdezov zamenik. — Meni uopšte ne pada na pamet da se još duže cenjkam s tobom, kopile Šejne... Ti treba samo da pogledaš šta će se upravo dogoditi s tvojim prijateljem...

Hteo je da okrene svog konja, ali je pri tom istovremeno uhvatio za uzde.

— Kolo! — grmnuo je Marko Valdez. — Čekaj još malo!

Zamenik podiže pogled ka prozoru.

— Šta je, Marko? Šta hoćeš?

Šejnu nije promaklo da Kolo više ne govori „gazda“. Glas mu je zvučao nekako suviše bez poštovanja.

Šejn se odmače od prozora.

— Trenutak, Marko — reče, zgrabi Buskaderosu za okovratnik, podiže ga na noge i povede ga ka prozoru. — Sada se možete bolje sporazumeti, ljudi.

Marko Valdez pogleda smrknuto dole ka ulici.

— To što si zamislio je ludost, Kolo — reče. — Tako nećemo nikuda stići... Ili hoćeš da me Šejn smakne?

Kolo otpljunu prezrivo.

— To se on neće usuditi. Ti možeš da budeš sasvim spokojan Marko.

— Ti ga slabo poznaješ. Vuk sateran u ugao ne može biti gori od njega.

— Misliš? — upita Kolo. — Ja verujem da ti grešiš.

— U svakom slučaju, upravljaj se prema mojim naredjenjima! — grmnu Marko Valdez.

— Dobro, Marko — povinova se njegov zamenik. — Mi

ćemo, dakle, sačekati. Kada budeš doneo odluku, možeš nam je odmah saopštiti.

Pojahao je ka svojim ljudima koji su čekali nasred trga i rekao im nešto. Onda je sjahao i dao jednom od ljudi da odvede konja.

Dole u prašini ulice ležao je Končo i ječao. Sada se i on s mukom postavio u sedeći položaj.

Pun nade pogledao je gore ka prozoru u kome su se još uvek mogli videti Šejn i kralj Buskaderosa.

— Samo hrabro, Končo! — povika Zapadnjak. — Ne kloni duhom, mladiću! Nekako će te ponovo izvući iz ovoga.

Končo se iskrivljeno osmehnu, ali ne reče ništa.

Ali, Marko Valdez se podrugljivo nasmeši i okrete se ka Šejnu.

— I kako ćeš to da postigneš, Šejne? Ti si zaista proketo siguran u sebe.

— Nekakav put će se već naći — odvrati Zapadnjak spokojno, ali, osećao se neprijatno u sopstvenoj koži.

— Kako bi, do đavola, trebalo ovo dalje da se odvija?

Ako je taj Valdezov zamenik mislio ozbiljno sa svojom pretnjom, on će smaknuti Končoa. A onda, ni Šejn nije imao više nikakve šanse.

Mogao je u svakom slučaju i on da ostvari svoju pretnju i da izbaci Marka Valdeza iz čizama, ali, to bi bila jeftina osvešta, od koje, posle sopstvene smrti, Zapadnjak takođe ništa ne bi imao.

Iznenada se odjednom odlučivši, reče:

— Mi sada idemo dole, Marko! Ti ćeš koračati uvek i stalno ispred mene. I tada ćemo zajedno izvući mladića. Ti ćeš ga dovući sa koļovoza, a ja ću sa svojim revolverom stalno biti iza tebe. Ja ne verujem da će tvoji rođeni ljudi pucati na tebe kad im ti činiš dobra.

Markovo lice je postalo neprozirna maska.

— Možemo to da pokušamo — složi se. — Ja sam stvarno radoznao kako će cela ta stvar ispasti... Skinij mi veze, Šejne!

Kada je Buskadero bio oslobođen, napustiše oni sobu. Vana je gledala za njima, a na njenom licu čitali su se strah i neizvesnost.

Šejn je držao revolver u ruci i oružje je bilo otkočeno. Maleni pokret kažiprstom bio bi dovoljan da kralja Buskaderosa pošalje u večna lovišta.

Ali, kako će Buskaderos reagovati kada budu ugledali svog gazdu?

To je bilo veliko pitanje.

Upravo u tom trenutku, Kolo je držao govor nitkovima oko sebe.

— Tu se uopšte ništa ne da učiniti. Imam osećaj da ćemo na ovaj način morati čekati čitavu večnost. To kopile Šejn će se ko zna koliko zadržati u krčmi, i mi ništa nećemo moći da preduzmemo.

Govorio je uverljivo ljudima oko sebe. Oči su mu preletale preko bradatih, odvažnih lica.

Reči su mu postajale sve oštrije, autoritativnije i sve više uperene protiv — Marka Valdeza.

Kolo je nanjušio svoju šansu. Zašto bi Marko Valdez uopšte trebalo da ostane u životu? Kolo je bio naravno i vešt. Zašto on ne bi mogao da predvodi bandu Buskaderososa?

Do đavola sa Markom Valdezom!

Kolo je svoje reči tako birao i tako usmeravao da je dobijao sve više glasova podrške i saglasnosti.

— Mi možemo dalje da čekamo, amigosi — pujdao je Kolo. — Mi možemo da čekamo dok sasvim ne pocrnimo, a na kraju će se taj Šejn pokazati kao jedan smešan i glup tip... i da smo uzalud čekali... Hoćemo li to sebi da dozvolimo?

Ponovo se začu odobravajuće mrmljanje. Raspoloženje se naginjalo ka Kolu.

— A gazda? — upita jedan odvažniji, koji je izgleda bio spreman da i dalje drži stranu Valdezu. — Šta će se dogoditi s njim?

Kolo se potcenjivački isceri.

— Mi imamo rat — reče. — A u ratu se moraju podnositi žrtve. Tako je oduvek bilo, Ostine. Ili ti možda ne deliš moje mišljenje?

Bandit po imenu Ostin se zagronu.

— Ja sam samo mislio da...

Nije nalazio prave reči i mučio se, iskolačivši oči. Najzad istisnu iz sebe:

— Naravno da imaš pravo, Kolo. Ti si gazda dok je Marko Valdez van stroja. Šta treba da činimo?

— To već zvuči mnogo bolje — primeti Kolo zadovoljno. — Prvo ćemo onog mladića uzeti pod svoje. Ne treba da ga odmah ubijemo. To bi bilo nepotrebno brzanje. Mi ćemo mu zadati samo jedan udarac, a onda ćemo spokojno čekati da vidimo kako će Šejn reagovati... Ja sam siguran da je njemu do mladića jako stalo. Zapravo, on će pristati na naše predloge ako bi na taj način mogao da spase svog prijatelja. A ako ne, onda će nekolicina ljudi imati peh. Takođe i Marko, naš dosa-

dašnji vođa. Ali, zar nije on sam uvek govorio i ponavljao da se moraju podneti žrtve ako stvari krenu loše i ako se drukčije ne može? Dakle, ovaj put ne smemo imati prema Marku nikakvog obzira. Ako bi on pri toj stvari ostao da grize travu, onda je on jednostavno imao peh. Ja tu ništa ne mogu izmeniti.

Okrenuo se i skamenio u sledećem trenutku, usred pokreta. Munjevitim refleksnim dejstvom izvukao je oba svoja revolvera iz futrola i uperio tešku gvožđuriju u Končo Uvaldea, koji je desetak metara udaljen čučao u vreloj prašini.

Iz krčme su upravo dolazili Šejn i Marko Valdez.

— Ni koraka dalje! — povika Kolo odsečno. — Stanite vas dvojica ili će Končo biti mrtav čovek.

Demonski se cerio. U ovim trenucima, njemu bi bilo najmilije kada bi sada Zapadnjak otvorio vatru iz svoje „vinčesterke”. Ali, to zadovoljstvo Šejn mu nije pružio.

On je odmah shvatio šta se ovde događa. On se takvog razvoja stvari već u sebi pribojavao.

Šejn prošišta tiho.

— Vрати se, Marko! Izgleda tačno tako kao da si upravo dobio naslednika.

Marko Valdez je stajao jedva dva koraka od pokretnih vrata krčme. Iza njega, u ulazu stajao je Šejn sa „vinčesterkom” oslonjenom o kuk.

Nezdrava tišina lebdela je iznad trošnih kućica malog banditskog grada.

— Jesu li te đavoli spopali, Kolo? — povika Marko Valdez besno. — Zar ne vidiš šta se ovde odigrava? Šejn me ima u svojim rukama. On mi je naredio da dovučem sa ulice Končo Uvaldea. Ako to ne učinim on će me ustreliti.

Marko Valdez je škrgutao zubima. Naravno da je i on shvatio šta se događa i uhvatio ga je bes.

— Končo Uvalde je naš zarobljenik — odvrati Kolo ledeno. — Mi ga nećemo predati. U tome ti ne možeš ništa izmeniti, Marko. A ni Šejn takođe.

Sada je Marko Valdez sasvim prozreo stvar.

— Ljudi! — povikao je. — Amigosi! Kakvo je vaše mišljenje? Držite li vi zaista stranu Kolou? Zar ste zaista dozvolili da vam on zavrti mozak ili šta se događa?

Bandoljerosi su ćuteći zurili pred sebe.

Kolo se cerio podmuklo, ali, to ljudi nisu mogli videti, jer im je bio okrenut leđima.

— I meni je žao zbog cele stvari, Marko — rekao je kobajagi skrušeno. — Ali tu se, na žalost, ne može ništa izmeniti. Uvek se ponovo javljaju situacije u kojima se moraju podneti

žrtve. Ti si nas i sam toliko puta u to uveravao... Zar nisi i sam toliko često tvrdio da ni prema tebi ne treba da imamo nikakvih obzira, ukoliko bi nastupila jedna odgovarajuća situacija. Sada imamo jednu takvu situaciju, Marko.

Zapadnjak se u međuvremenu povukao do iza pokretnih vrata i pažljivo posmatrao banditsku gomilu. Marko Valdez stajao je na verandi i stezao pesnice od besa.

Disao je snažno i zadubino. Bes ga je obuzeo. Ali, znao je sasvim dobro da ništa ne može da učini.

Kao sasvim slučajno pomerila se cev Koloovog revolvera u Markovom pravcu. Kolo je trebalo samo da zgrči prst i Marko Valdez bi bio mrtav čovek.

— Dođi nazad u krčmu! — promrmlja Zapadnjak. — Učini to dok si još u stanju da to učiniš, Marko... Vremena su se izmenila. Tvoj zamenik ima rulju u rukama. Izgleda tačno tako kao da su ga ljudi prihvatili kao svojeg novog vođu. Oni su te napustili, Marko.

Marko Valdez je kratko razmislio. Onda se okrete i vrati u krčmu. Njegova ramena bila su oborena. Odavao je utisak umora i rezignacije.

Spoznao je da je izigran.

Ali, Šejn je znao da je u ovim minutima našao jednog novog saveznika.

— Godilo bi mi jedno piće, Marko — rekao je. — Ono bi nam moglo sada obojici đavolski dobro doći, procenjujem.

Otišao je iza pustog šanka i dobio Marku jednu punu bocu, koju je svrgnuti banditski vođa vešto uhvatio. Šejn uze i za sebe jednu bocu, a onda pođoše njih dvojica ponovo gore.

Iz Vanesine sobe pogledali su dole na ulicu i trg. Banditi su zgrabili Končoa i upravo su bili zauzeti time da ga vežu za potporni stub stare građevine na suprotnoj strani ulice.

Marko Valdez povika iz sveg glasa:

— Šta sad to nameravaš, Kolo? Hoćeš li na taj način sudbinu da nateraš da klekne pred tobom?

Njegov zamenik klimnu spokojno glavom.

— Postoje samo dve mogućnosti, Marko. Ili će te Šejn pustiti ili ćemo mi smaknuti Končo Uvaldea... Hej, Šejne, ti to treba da čuješ! Sada je na tebi da biraš.

Marko Valdez se naglo okrete ka Zapadnjaku.

— Ti ne treba da prvi biraš, Šejne! — prosiktao je. — Ova igra je već odigrana. Moji sopstveni ljudi su me ostavili u nevolji. To je od početka bila Koloova namera. Sada sedimo u istom čamcu. Ponekad se vremena tako brzo menjaju, Šejne. Šta ti misliš o celoj stvari?

Zapadnjak sleže ramenima.

— Ja stojim pred teškom odlukom — promrmljao je. —

Ali, meni ne preostaje nikakav drugi izlaz nego da momcima tamo dole pokažem zube. Čak i po cenu da moram da žrtvujem Končoa.

Marko Valdez klimnu mračno glavom.

— Shvatio si sve, Šejne. Mogu li sada da dobijem svoje oružje nazad, kompanjero?

Šejn nije razmišljao dugo. Pročitao je u očima Marka Valdeza divlju i mračnu rešenost. Ovaj čovek našao se odbaćen od sopstvenih ljudi. Zato će sada i njegova reakcija biti odgovarajuća.

— Uzmi ga, Marko — reče Šejn.

Vanesa je čuteći zurila. Stajala je kraj zida i od ulaska dvojice muškaraca nije se micala s mesta.

Bivši kralj Buskaderosa pođe ka njoj i zastade pred njom.

— Ukoliko ja u ovoj borbi budem pao, želim da ti kažem istinu, Vanesa. Sve što se dosad dogodilo učinio sam zbog tebe. Ja se nikada nisam mogao pomiriti s tim što si me onda bila napustila i otišla sa Džonom Kingom. Ja sam bio potpuno pošašavio, jer te volim više od svega drugog na ovom svetu. Ja sam uvek verovao da ćeš ti jednog dana promeniti svoje mišljenje o meni, ali, to na žalost, nije bio slučaj... To je sve, Vanesa.

Zurila je bezizrazno u njega.

— Ja te mrzim, Marko Valdeze — rekla je ledeno. — Jer, ti si razorio moju sreću. Moj život, Marko Valdeze. Ti si gori od samog satane. Ti si pravo obličenje zla.

Pljunula je pred njega.

Slegnuvši ramenima, svrgnuti vođa bande okrenuo se i uzeo svoje oružje koje je ležalo kraj njega na krevetu. Lice mu je bilo mračno dok je nameštao ukrštene opasače sa teškim revolverima. Onda uze „vinčesterku” u ruke i priđe Šejnu kraj prozora.

Ostavljao je na Zapadnjaka utisak čoveka koji je u sebi zaključio sa svojim životom.

Kakva oluja mora da je u ovom trenutku besnela u njemu! Bio je ostavljen u nevolji od sopstvenih ljudi. A žena koju je voleo u lice mu je izručila sav svoj prezir.

Jasno je da tako nešto nije u čoveku moglo da održi priyatno osećanje.

— Šta sad? — upita promuklo.

Šejn sleže ramenima.

— Nemam pojma Marko. Moramo da sačekamo šta će da urade s Končom. Ja ne verujem da hoće da ga ubiju. Bar za sada još ne.

Sa druge strane ulice podiže ponovo Kolo pogled ka njihovom prozoru i povika.

— Ti možeš još uvek da biraš, Šejne! Oslobodi Marka Valdeza i mi ćemo pustiti Končo Uvaldea da pobegne. To je jedini posao koji ti predlažem.

Umesto Zapadnjaka javio se Marko Valdez.

— Ja sam već slobodan, Kolo! — grmnu njegov glas. — I imam takođe svoje oružje. A sada čuj moju naredbu, Kolo! Ti ćeš iz ovih stopa pustiti zarobljenika! Ja sam ovde gazda i ja vodim pregovore! Sve ostalo...

Kolo ga prekide podrugljivim smehom.

— Ti hoćeš još uvek da budeš gazda? — kriknuo je, a glas mu je bio sav iskrivljen od zlobe. — Novi gazda Buskaderosa sam ja, Marko. Zar to još uvek nisi primetio?

Odjeknuše glasovi odobravanja. Kolo je zaista uspeo da Buskaderose privuče na svoju stranu. Marko Valdez izgleda nije ni imao mnogo prijatelja u bandi.

Novi vođa bande podiže svoju pušku i počeo da puca. Divljim uzvicima raspaljivao je Buskaderose i prvi napad na krčmu je počeo.

Kiša metaka prasnula je kroz prozor. Šejn i Valdez su sagnuti čučali ispod prozorske daske i uzvračali vatrom. Vana se bacila ispružena kraj kreveta i ležala je mirno tamo, kao da je već nekom od kugli bila pogodena.

Šejn i Buskadero borili su se sa mračnom odlučnošću. Njihove puške su praštale u munjevitom sledu i naterale nazad bandite koji su potrčali ka krčmi.

Sa druge strane ulice, stajao je Končo Uvalde vezan za potporni stub i njegovo lice pretvorilo se u masku.

On je bio jedini čovek u ovom gorkom času koji je bio osuđen na potpunu pasivnost. Bepomoćno je morao da čeka i mogao je još samo da se nada u čudo.

Marko Valdez borio se sa pomamnošću đavola. Nije se štedeo i nije imao ni najmanjeg obzira prema samom sebi. I izgledalo je da je neranjiv. Više puta bio je od metaka okrznut, ali, nijedna jedina kugla nije ga povredila ozbiljno.

— Pasji sinovi! — režao je divlje Marko Valdez. — Sada treba da vidite šta vaš gazda zaista vredi.

Počelo je da biva loše za bandite koji su napadali. Šestorica njih već su ležali u vreloj prašini i više se nisu micali. Ranjeni su se s mukom odvukli odatle i izgubili se između kućeraka na drugoj strani ulice.

I uvek iznova, bodrio je Kolo svoje ljude divljim povicima. On je pokrenuo celu stvar, i sada je želeo i da je dovede do kraja. Bio je u pravom krvožednom raspoloženju i izgledalo je kao da će u krajnjem efektu izaći iz ove surove i nemilosrdne klanice kao pobednik.

Krv, smrt i uništenje zavladaše gradom bandita. Uvek

iznova jurišali su Kolovi ljudi napred, i tada je došao trenutak u kome je prvi Buskadero stigao do krčme i kroz pokretna vrata urnuo unutra.

Marko Valdez pusti ispražnjenu „vinčesterku” i skoči ka vratima.

Snažno ih povuče, držeći u svakoj ruci po jedan revolver.

— Izgleda da ćemo zajedno umreti — doviknu Zapadnjaku, cereći se. — Drži se dobro, amigo. Uzevši u osnovi, ti uopšte nisi bio loš momak. Na neki način, bio si mi čak sasvim drag. Imponovalo mi je tvoje poštenje... Nego, kako je stvarno bilo ono sa Saulom Mek Bernsom? Jesi li ga zaista smaknuo?

Šejn se nasmeja.

— To je samo bajka, Marko — doviknu mu. — Zar si zaista poverovao da bih ja ikada nekom čoveku pucao u leđa? Ako su moje slutnje tačne, Mek Berns je još uvek u najboljem zdravlju.

Marko Valdez procedi jednu gnevnu kletvu. Onda počeo njegovi revolveri da grme. Stajao je pognut kao tigar spreman na skok i iz cevi njegovog oružja sevala je vatra.

Prvi banditi pojavili su se u podnožju stepeništa i pokušali su da jurišaju ka galeriji.

Na njihovom čelu bio je Kolo. Moralo mu se priznati da ima srčanosti. On je sebe nametnuo za vođu i sada je hteo da pokaže ko je bolji od njih dvojice, njega i Valdeza.

— Pažnja! — grmnuo je i podigao obe ruke u kojima su se nalazili revolveri. — Ne pucajte više, amigosi!

Nastade tišina. Ni Marko Valdez nije više opalio. Slutio je šta Kolo smera.

— Ja sam za to da se iskušamo, Marko — reče Kolo u mrtvoj tišini. Dvoboj, Marko. Bolji čovek treba u budućnosti da bude gazda.

Onda zadenu pucaljke u duboko usadene futrole. Učinio je to sa nemarnim, nadmoćnim pokretom i Marko Valdez je sledio njegov primer.

— U redu, Kolo — reče. — Ja sam radoznao da li me možeš savladati. Zato ti dajem da povučeš prvi. Potegni ikada ti se sviđa, Kolo. Treba da imaš svoju šansu.

Kolo se pope poslednje tri stepenice i stade na galeriju. Njegova silueta dizala se mračna i preteća na svetloj pozadini kraja hodnika.

Lako raskročenih nogu stajao je tamo. Njegove ruke su kao kandže lebdele nad drškama oba revolvera.

— Pozdravi đavola, Marko! — reče i poteže.

Bio je nepojmljivo brz. Čovek jedva da je mogao da prati detalje njegovog pokreta, ali, Marko Valdez je bio još brži.

Tako nešto Šejn još nije video. Zadržao je dah kad su Markovi revolveri blesnuli.

Kroz prasak pucnjeva razlegao se Koloov krik. Buskadero posrnu pogođen unazad, tresnu teško o ogradu galerije. Gornji deo tela nagnuo mu se unazad, i sa još jednim glasnim krikom srušio se on u dubinu.

Ali, Marko Valdez je pucao dalje. Sada se pretvorio u anđela osвете. Za njega više nije bilo nikakvog obuzdavanja. Kao u bunilu, hteo je sve da uništi što mu se isprečilo na putu.

Ali, i sa ulice se opet zapucalo. Izgledalo je kao da u ovom danu smrt želi da pokosi sve što joj se našlo na putu.

Šejn je svoju „vinčesterku” ponovo napunio i podigao preko prozorske daske. Skoro u istom trenutku kad je počeo da puca bio je i on pogođen.

Sve mu se okrenulo pred očima.

Ali, jedne stvari je još bio svestan pre nego što je od nevidljive šake bio povučen u beskrajnu dubinu.

Jahači su uleteli u grad. Mnogo jahača. Pojedini ljudi nosili su limene zvezde na grudima.

Potera.

To je bila Zapadnjakova poslednja pomisao pre nego što je oko njega zavládala noć i on teško udario o pod.

Jednog od jahača je Šejn još prepoznao. Bio je to Saul Mek Berns iz Kaza Grande.

Zaista je bila sreća za Šejna što je Mek Berns došao. To je moglo da znači za njega spasenje života.

Ali, trenutno, Šejn nije bio u stanju da o tome razmišlja. Ležao je onesvešćen na tepihu, a Vanesa je klečala kraj njega i očajnički ga drmusala.

Napolju u hodniku nastao je međutim, pakao. Ljudi iz potere jurnuli su u krčmu i posle nekoliko minuta zavládala je mrtva tišina u velikoj kući.

Nekoliko ljudi zgrabiše Zapadnjaka, koji je upravo ponovo došao k sebi i izvukoše ga iz sobe. O Vanesi se nije niko brinuo. Svi su bili ispunjeni osećanjem trijumfa što su konačno omrznutog Šejna uspeli da zarobe.

Osetio je još upola onesvešćen kako su mu ruke vezali na leđima. I onda su ga vukli i cimali napolje na ulicu, koju je još uvek obasjavalo vrelo sunce...

X

Šejna je okružavala tišina. Oči su ga bolele od bleštavog sunčevog sjaja. A oko njega je bila slika smrti i uništenja. A nasuprot njemu, stajao je Saul Mek Berns sa revolverom u ruci.

Šejn je gledao u crna usta cevi. A preko nje opazio je zajedljivi osmejak na licu velikog gazde.

— Krajnja stanica, Šejne — reče Mek Berns. — Sada ću ja konačno podvući završnu ortu pod celim događajem.

Uzalud je Šejn tragao za šerifom i ostalim ljudima koji su nosili zvezdu na grudima.

Saul Mek Berns pogodi Zapadnjakove misli.

— Sa šerifom ne možeš više računati — reče cinično. — A ni sa njegovim pomoćnicima. Ja sam se pobrinuo za to da se oni u ovu stvar više ne mogu umešati. Oni su mrtvi, Šejne. Pali su u borbi protiv Buskaderosa.

Iza Mek Bernsa stajala su još svega četiri čoveka.

— Je li to ostatak tvojeg odreda? — upita Šejn? — Zar si sve ostale oterao u smrt, Mek Bernse?

Veliki gazda klimnu glavom cereći se.

— Morao sam posao da obavim do kraja — objasni. — Šerif je prema meni u poslednje vreme postao nekako nepoverljiv. Suviše neugodan, Šejne. A isto tako i oba njegova pomoćnika. Kada sam ih pozvao da dođu k meni i ispričao im sve što se dogodilo, počeli su da postavljaju gomilu pitanja, koja su mi bila prokletu neprijatna. Tada sam došao na najbolju ideju svog života. Šerif je sada dobio šta je zaslužio. Reći će se da je u borbi protiv Buskaderosa na tragičan način izgubio život. Dobiće svečani pogreb. Zajedno sa oba svoja pomoćnika. Na moj račun, razume se.

Šejn klimnu glavom. Sada je znao sve, i izgledalo je sasvim tako kao da će svoje znanje morati poneti sobom u pakao.

Saul Mek Berns bio je satana u ljudskoj spodobi. Čovek koji ni od jednog zločina ne bi ustuknuo. Čovek čija je bezobzirnost uništavala sve što mu je stajalo na putu.

— Ja ću te sada ustreliti, Šejne — nastavi Mek Berns. — Činiće mi zadovoljstvo da te vidim kako padaš, ti, kopile.

Šejn pogleda u revolversku cev. Kažiprst Mek Bernsa ležao je na obaraču.

— Gde je Vanesa? — upita Zapadnjak da bi još malo dobio na vremenu. — Jesi li i svoju kćerku već ubio, Mek Bernse?

Veliki gazda se nasmeja demonski.

— Ona leži gore u svojoj sobi, Šejne — cerio se. — Na svom krevetu, Šejne. Naga. I pošto te ja...

— Ti si svinja, Mek Bernse — reče Zapadnjak hladno. — Sada mi je žao što te nisam zaista smaknuo kada mi se za to ukazala prilika.

Opazio je kako se Mek Bernsovo lice iskrivilo u ljutitu

grimasu. Veliki gazda hteo je nešto da kaže, ali, tada iznenada pogleda užasnut mimo Šejna.

Iza Zapadnjaka javi se jedan taman glas:

— Ti imaš pravo, amigo. On je zaista svinja. Jedna potpuno prokleta, prljava svinja je on...

Bio je to glas Marka Valdeza, kralja Buskaderosa.

Instinktivno se Zapadnjak baci na tlo. Zakovitlala se prašina. Revolver odjeknu u smrtonosnom stakatu.

Šejn ništa nije mogao da učini. Bio je osuđen na iščekivanje. Otkotrljao se na leđa, čuo grmljavinu revolvera, opazio blesak iz cevi i iskrivljeno lice ljudi koji su kao pomahnitali pucali jedni na druge.

Marko Valdez je stajao tamo i oba njegova revolvera bljuvala su vatru i vrelo olovo. Izgledalo je da je neranjiv. Nekoliko puta se zgrčio, ali, stajao je još i kada je sve prošlo.

Ponovo je nastala tišina.

Saul Mek Berns i njegovi poslednji pratioci ležali su u prašini ulice i niko od njih više nije davao znake života.

Marko Valdez je krvario iz mnogih rana, dok se sagnuo nad Zapadnjakom i nožem mu presekao veze.

— I ja sam bio svinja, Šejne — stenjao je Buskadero. — Počinio sam mnogo zla, to je istina. Ali, ja sam još uvek na svoj način bio pošten. Sasvim suprotno Mek Bernsu. I ja sam voleo Vanesu, Šejne...

Šejn ustade na noge.

Iznad banditskog grada lebdele je sablasna tišina.

Tamo na drugoj strani ulice stajao je još uvek Končo Uvalde, vezan za potporni stub jedne nastrešnice.

Marko Valdez držao se još samo s naporom na nogama. Zadenuo je oba revolvera nazad u duboko usađene futrole, a ruke su mu visile tik iznad drški.

— Želeo sam da te ubijem, Šejne — stenjao je. — Ja sam te mrzeo isto onako kao što sam mrzeo Džona Kinga. A i sada...

On klonu na kolena.

Ruke su mu stezale drške revolvera.

U tom položaju pao je unapred.

Šejn mu pride i naže se nad njim. Kralj Buskaderosa se s mukom okreće na leđa.

Još jednom je pokazao svoj iskrivljeni osmeh.

— Zaista šteta, Šejne — grcao je poslednjom snagom. — Mi smo obojica bili istesani od istog drveta. Nekako smo odgovali jedan drugom. To sam ja uvek osećao. Ali sada...

Njegov glas je postajao sve tiši.

A onda se ispružio miran i ukočen.

Kralj Buskaderosa bio je mrtav.

Šejn se uspravi i priđe Konču. Markovim nožem oslobodio je mladog Meksikanca njegovih veza.

Nešto kasnije, zajedno stupiše njih dvojica u krčmu. Gore u opusteloj sobi ležala je Vanesa vezana na krevetu. Bespomoćna.

— Idi — reče Končo, kada su on i Šejn za šankom, pićem sprali okus prašine i krvi. — I mnogo sreće, amigo Amerikano.

Šejn mu se osmehnu i mahnu rukom, pa se pope na gornji sprat.

Ušao je u sobu. Vanesa je tupo zurila u strop.

Zapadnjak joj priđe i pažljivo joj preseče veze.

— Sada si slobodna, Vanesa — reče joj. — Zauvek. Sada možeš da preuzmeš svoje nasleđstvo.

— Slobodna... — šaptala je. — Da, sada sam slobodna...

Sela je i počela da trlja bolne zglavkove.

Onda pogleda Šejna.

— A šta ću sa slobodom?

— Da se opredeliš. Za pravo ili za pogrešno — reče Zapadnjak.

— Bolje za pravo — prošapta Vanesa i baci mu se u naručje.

K R A J

**EDICIJA DOK HOLIDEJ
VANREDAN BROJ**

**SLEDEĆA SVESKA
ŠEJN**

BROJ 41

DŽEK SLEJD

VELIKA POTERA

Šejn se približio na deset koraka, ali ga tipovi još nisu primetili. Zastao je i malo sačekao. Bio je pomalo radoznao kako će divlji bradati tipovi uspeti da ukrote tu crnokosu zverčicu...

izlazi 16. oktobra 1982.

IZDAJE I ŠTAMPA NIŠRO FORUM OOUR MARKETPRINT, 21000 NOVI SAD V. MIŠIĆA 1.